Stephen King - Göz
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük
esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça
pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:
5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders
kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak
ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme
engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek
tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
yasarmutlu@yasarmutlu.com
yasarmutlu@kitapsevenler.com
kitapsevenler@gmail.com
Stephen King - Göz

Korku romanlarına yepyeni bir soluk getiren Stephen King,
bu yapıtında intikam duygusuyla yanıp tutuşan, telekinetik
güçlere sahip, Carrie White'ın öyküsünü sergiliyor...
Korkuyla buluşun, kâbusu yaşayın.

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Kitabın Orijinal Adı CARRIE
STEPHEN KING

Yayın Hakları ©STEPHEN KING
KESİM Telif Hakları Ajansı
©ALTINKİTAPLAR YAYINEVİ
ve TİCARET A.Ş.

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ ve TİCARET
A.Ş.'ye aittir.

KAPAK RESMİ CÖMERT DOĞRU

BASKI
3. BASIM/NİSAN 2003
AKDENİZ YA YINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83
Bağcılar - İSTANBUL
ISBN 975 - 405 - 421 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı Cağaloglu-İST.
Tel: (0212) 513 63 65 - 526 80 12 520 6246-513 6518 Faks:(0212)5268011

www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
e-postamız kitapsevenler@gmail.com
STEPHEN KING

GÖZ

TÜRKÇESİ
ESAT ÖREN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKUAĞI
KUŞKU MEVSİMİ

ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
«O»
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
KARA KULE
HAYATI EMEN KARANLİK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇORAK TOPRAKLAR
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER

Birinci Bölüm

KAN BANYOSU

19 Ağustos 1966 tarihli haftalık Enterprise gazetesinden bir haber kupürü:

GÖKTEN TAŞ YAĞDI
Birçok görgü tanığı, 17 Ağustos günü Chamberlain kasabasında, gökte tek bir bulutun bile görünmediği bir sırada Carlin Caddesine yağmur halinde taş yağdığını bildirmiştir. Tanıkların ifadelerine göre, taşlar büyük ölçüde Bayan Margaret White'ın evine düşmüş, damda bir hayli hasar vererek değeri 25 doları bulan 2 oluk ve bunların borusunu kullanılmaz duruma getirmiştir. Ev sahibi dul Bayan White, 3 yaşındaki kızı Carietta'yla birlikte yaşamaktadır.
Bayan White'ın olayla ilgili görüşünü almak mümkün olmamıştır.
Olaya kimse gerçek anlamda şaşırmadı, yani kimse bilinçaltında, her türlü vahşeti gizli gizli beslediği düzeyde şaşırmadı. Görünüşte duş odasındaki bütün kızların ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü, kimi utanç duydu, kimiyse White cadısı yine belasını buldu, diye sevindi. Bazıları şaşırdıklarını öne sürmüş olabilirlerdi, ama tabii bu doğru değildi. Bunlardan bir bölümü ta birinci sınıftan beri Carrie'yle aynı okula devam ediyordu ve bu da o zamanlardan beri oluşan bir şeydi; yavaş yavaş, aralıksız, insan doğasını yöneten bütün yasalara uyarak, tıpkı bir zincirleme reaksiyonun değişmezliğiyle gelişmişti.
Ama tabii hiçbirinin bilmediği bir şey varsa, o da Carrie'nin telekinetik olduğuydu.

*
Chamberlain Ortaokulunda bir dersanedeki sıra üzerine kazınmış yazı:

Carrie White bok yer.

*
Soyunma odası duvarlarda yankılanan cıvıl cıvıl sesler ve duşlardan gelen su şapırtısıyla doluydu. Kızlar birinci derste voleybol oynamışlar, dipdiri bir neşe ve ter içindeydiler.
Sıcak suyun altında keyifle geriniyorlar, beyaz sabun kalıpları elden ele dolaşıyordu. Carrie aralarında sap gibi dikilmiş, kuğuların arasında bir kurbağa gibiydi. Kısa boylu, tıknaz, boynu, sırtı ve butları sivilcelerle kaplı, dolma gibi bir kızdı; yüzüne yapışmış ıslak saçları hepten renksiz görünüyordu. Carrie duşun altında hiç kıpırdamaksızın

durmaktaydı, akan su bedenine çarpıp dökülüyordu. Herkesin alay ettiği, her işi yüzüne gözüne bulaştıran kurbanlık koyundu sanki... aslında öyleydi de... İçinden Ewen Lisesinde birer kişilik özel duş bölmeleri olmadığı için hayıflanmaktaydı. Andover ve Boxford'da olduğu gibi. Çünkü bakmadan duramazlardı. Hep bakarlardı.
Duşlar bir bir kapatılıyor, kızlar başlarındaki boneleri çıkarıp kurulanıyor, kimi deodorant sıkarken kimi külotunu çekiyordu. Arada bir duvar saatine bakıyordu. Buhar havaya yapışmış gibiydi, odanın saunadan farkı yoktu. Birbirlerine laf yetiştiren kızların sesleri bilardo toplarının tokuşması gibiydi.
"... Tommy bana hiç yakışmadığını söyleyince ben de..."
"... Ablam ve kocasıyla gidiyorum. Eniştem durmadan burnunu karıştırır, ama ablam da aynı haltı yiyor, doğrusu ikisi de iyi anlaşıyorlar..."
"... Olukda bir duş yapıp..."
"... Bir kuruş bile harcamaya değmezdi, biz de..."
Sırım gibi vücutlu, göğüssüz beden eğitimi öğretmeni genç Bayan Desjardin içeri girdi, şöyle bir bakındıktan sonra ellerini çırptı. "Haydi, Carrie, ne bekliyorsun? Kıyameti mi? Beş dakika sonra zil çalıyor." Şortu göz alacak denli beyaz, fazla kıvrımlı olmayan bacaklarıysa, kaslı görünüşüne karşın güzel sayılabilirdi. Boynunda üniversitede okçuluk yarışmasında kazanmış olduğu gümüş bir düdük asılıydı.
Kızlar şöyle bir kıkırdadı, Carrie başını kaldırıp baktı. Sıcaktan ve duşun suyundan bulanık görüyordu. "Ha?"
Oldukça tuhaf, kurbağa sesi gibi gülünç bir sesti, kızlar yine gülüştüler. Sue Snell başına sardığı havluyu kamçı gibi sıyırıp çekti ve hızla saçını taramaya başladı. Bayan Desjardin, Carrie'ye sinirli bir el işareti yaptıktan sonra dışarı çıktı.
Carrie duş musluğunu kapattı. Zemindeki su delikte gargara yapmaya başladı.
Bölmeden dışarı adımını atar atmaz da herkes bacağından süzülen kanı gördü.

*

"Gölge Patladı" adlı kitaptan alıntı: Carietta White Vakası -Belgelenmiş Olgular ve Çıkarılan Sonuçlar. Yazan David R. Congress. (Tulane Üniversite Matbaası, 1981) sayfa 34:

Carietta White'ın çocukluk yıllarında cereyan eden telekinetik anlarının gözden kaçmış olması, hiç kuşkusuz, White ve Steams'ün Telekinetik: Gizli Bir Yeteneğin Yeniden İncelenmesi konulu tezlerinde vardıkları sonuçlara bağlanmalıdır; yani salt irade gücüyle nesneleri hareket ettirebilmek ancak aşırı kişisel zorlanmalar anında gerçekleşebilmektedir.
Bu yetenek gerçekten de oldukça iyi gizlenmiştir; yoksa nasıl onca yüzyıl yalnızca tepesi görünen dev bir buzdağı gibi kalabilirdi?
Bu vakada savımız söylentilerden oluşan kanıtlara dayanmakla birlikte, bunlar bile Carrie White'da görülmemiş boyutlarda telekinetik, "TK" gücünün varlığını göstermektedir. Ama işin acı yanı, bu bulgularımızın iş işten geçtikten sonra ortaya çıkması ve...

*

"AYBA-şı!"
İlk alay Chris Hargensen'den geldi. Sesi duvarlardan seke seke yankılandı. Sue Snell dudaklarının ucuna kadar gelen kahkahayı bastırdı, içinde nefret, iğrenme ve acımayla karışık tatsız bir duygu vardı. Carrie'ye baktı. Ne budala görünüyordu oraya öyle mıhlanmış, neler olduğundan haberi bile yoktu. Gören de sanki bugüne dek hiç...
"AYBA-şı!"
Artık koro halinde bağırıyorlardı. Gerilerden biri (belki yine Hargensen olabilirdi, ama onca yankı içinde Sue Snell'in ayırt etmesi zordu) arsız bir sesle, "Tıpa tıka," diye haykırdı.
"AYBA-şı, AYBA-şı, AYBA-şı!"
Carrie çevresinde oluşan çemberin tam ortasında, bedeninden sular damlayarak put gibi duruyordu. Baytarın muayenesini bekleyen bir öküz gibiydi. Yine alay konusu olduğunun farkındaydı; utanıyordu, ama böyle bir olayın yabancısı değildi.
Sue yerdeki fayansa dökülen ilk kan damlalarını görünce midesi kalktı. "Tanrı aşkına Carrie, âdet görüyorsun!" diye bağırdı. "Temizlensene!"
"Ha?"
Islak saçları yanaklarına yapışmış, boş gözlerle bakmıyordu. Omuzlarından birinde bir sivilce demeti vardı. Daha on altı yaşında olmasına karşın çekmiş olduğu acılar gözlerinden belliydi.
"Dudak boyası sanıyordur!" Böyle bağıran Ruth Gogan'dı, hemen ardından katıla katıla gülmeye başladı. Sue bu sözü daha sonra anımsayınca ne anlama geldiğini anlayacaktı, ama o anda bu da her ağızdan çıkan saçmalıklardan biri gibi geldi. On altı yaşında? Sue'nun aklı almıyordu. Bu yaşta bir kız ne olduğunu bilmez olabilir mi?
Kan damlaları yere dökülmeye devam ediyordu. Carrie şaşkın gözlerini kırpıştırarak çevresini saran kızlara baktı.
Helen Syhres arkasına dönüp kusar gibi yaptı.

"Kan geliyor!" diye öfkeyle bağırdı Sue ansızın. "Kan geliyor, görmüyor musun, salak puf böreği!"
Carrie başını eğip altına baktı.
Çığlığı bastı.
Islak soyunma odası çın çın çınladı.
Kalabalığın içinden atılan bir tampon göğsüne çarparak ayaklarının dibine düştü. Pamuğun üstünde hemen kırmızı bir çiçek biçimi belirip yayılmaya başladı.
Derken, o ana dek ortalığı dolduran kahkahaların tonu birden yükseliverdi ve daha saldırgan, çirkin bir hal aldı. Kızlar çantalarından ya da duvardaki kumbaralı dolaptan çıkardıkları tamponları ve âdet pamuklarını Carrie'nin üzerine yağdırmaya başladılar. Kar yağıyordu sanki. Hep bir ağızdan bağırıyorlardı. "Tıpa tıka, tıpa tıka, tıpa..."
Sue da atmaya başlamış, o da diğerleriyle birlikte bağırıyordu. Ne yaptığının da pek farkında değildi... kafasının içinde küçük bir fikir oluşmuş, neon gibi ışıldayıp duruyordu. Bunda bir kötülük yok ki. Tam bu düşünce iyice güçlenmişken, Carrie birden uluma sesleri çıkararak gerilemeye başladı. Kollarını sallıyor, homurtular çıkarıyordu.
Kızlar ansızın durdular; çatırdama ve ardından patlama noktasına vardıklarını anlamışlardı. İlerde bazıları bu anı anımsadıklarında çok şaşırdıklarını söyleyeceklerdi. Oysa onca yıldan beri, onca yıllar Carrie'ye yapılanlar... Yazın gençlik kamplarında, haydi Carrie'nin çarşafını ıslatalım, Carrie'nin Bobby Picket'e yazdığı aşk mektubunun kopyalarını çıkarıp herkese dağıtalım, donunu saklayalım, şu yılanı ayakkabısının içine koyalım, kafasını suya batırın, bir daha batırın... Carrie bisiklet gezilerinde en arkaya bırakılır, bir yıl puf böreği derler, ertesi yıl kamyon suratlı, hep ter kokar, hiçbir espriyi anlamaz, çalıların arasına işerken ısırgan otlarına değer ve herkese reklam olur (hey koca götlü, yine popon mu kaşınıyor?). Etüd saatinde uyuyakalınca Billy Preston'un saçına tereyağı sürmesi, devamlı çimdik atılması, sıraların arasından geçerken çelme takmalar, kitaplarını düşürme şakaları, çantasına sokuşturulan müstehcen kartpostallar, kilise pikniğinde dua ederken büyük bir gürültüyle patlayan fermuvarı, hangi oyunda olursa olsun her topu ıskalaması, voleybol oynarken fileye yapışması, modern dans dersinde suratının üstüne kapaklanıp bir dişini kırması, hep kaçık ya da kaçmak üzere olan çoraplar giymesi, koltuk altında eksik olmayan ter lekeleri, Chris Hargensen'in bitmek tükenmek bilmeyen sataşmaları... İşte bütün bunların birikimiyle patlama noktasına gelinmişti.
Birden ortalığı kaplayan sessizlik içinde Carrie uluma sesleri çıkararak geriledi, tombul kollarıyla yüzünü koruyordu. Kasıklarındaki tüylere bir tampon yapışmış kalmıştı.
Kızlar birden ciddileştiler, parıldayan gözlerle onu izliyorlardı.
Carrie büyük duş bölmelerinden birinin yan duvarına kadar gerileyip yere çöktü. Çaresizlik içinde ağır ağır inliyordu. Islak gözlerini yuvarlayıp dururken, mezbahada kesilmeyi bekleyen bir domuz gibiydi.
Sue duraksayan bir sesle konuştu. "Bana kalırsa ömründe ilk kez..."
İşte tam o sırada kapı birden açıldı ve içeriye yıldırım gibi Bayan Desjardin girdi.

*

Gölge Patladı'dan (s. 41):

Konu üzerinde yazan gerek tıp, gerekse ruhbilim uzmanları, Carrie White'ın ender görülebilecek bir gecikmeyle ve böylesine travmatik bir biçimde başlayan âdet kanamasının gizli gücünü harekete geçiren bir etken olabileceği konusunda birleşmektedirler.
İnanılmaz gibi görünmesine karşın, Carrie, 1979 yılına dek ergin bir kadının aylık kanamaları hakkında hiçbir şey bilmemekteydi. Aynı derecede şaşırtan başka bir konu da, kızı hiç âdet görmeden neredeyse on yedi yaşına geldiği halde annesinin bir jinekologa başvurmayışıdır.
Ancak bu olgular gerçektir. Carrie White vajinal kanamasını fark ettiği zaman ne olduğundan habersizdi. Âdet kanaması hakkında hiçbir şey bilmiyordu.
Hayatta kalan sınıf arkadaşlarından biri olan Ruth Gogan, burada konu edilen olaylardan bir yıl kadar önce Ewen Lisesi soyunma odasına girip, Carrie'yi tamponla dudak boyasını kuruturken gördüğünü anlatmaktadır. Bunu görünce Ruth Gogan, "Sen ne halt ediyorsun?" diye sormuş, Carrie White da, "Yanlış bir şey mi yapıyorum?" diye karşılık vermiş. Ruth Gogan, "Yok canım, devam et," diyerek konuyu kapatmış, sonra da olayı bütün kızlara yaymış (daha sonra bize bunu çok hoş bulduğunu söylemiştir). Eğer daha sonra biri çıkıp da Carrie'ye tamponun ne için kullanıldığını söylemişse bile, Carrie yine kendisiyle dalga geçildiğini sanıp üzerinde durmamış olmalı. Çünkü bu kandırmalar ve alaylamalar yaşamının değişmez bir parçası olup günden güne...

*

Kızlar ikinci derslerine girip zil sesi kesildikten sonra (birçoğu Bayan Desjardin isimleri almaya başlamadan arka kapıdan sıvışmıştı) beden eğitimi öğretmeni isteri durumlarında geçerli olan standart taktiği uyguladı. Carrie'nin suratına sıkı bir tokat patlattı. Bu hareketin kendisine büyük bir zevk verdiğini elbette itiraf etmezdi; Carrie'yi hep şişko, domuz yağı dolu bir çuval gibi gördüğünü de kabul edecek değildi. Daha bir yıllık öğretmen olduğu için bütün çocukların iyi olduğuna inandığını sanıyordu.
Carrie başını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı, yüzü kasılmış, seyiriyordu. "B-B-Bayan D-D-Des-D..."

"Kalk ayağa," dedi Bayan Desjardin sertçe. "Kalk ayağa ve temizlen."
"Kan kaybından ölüyorum!" diye haykırdı Carrie, oturduğu yerde debelenirken rastgele salladığı eli Bayan Desjardin'in bembeyaz şortunu yakaladı. Kanlı bir el izi kaldı.
"Ben... seni..." Öğretmenin yüzü tiksintiyle buruştu, sonra birden hızla Carrie'yi çekip ayağa kaldırdı. "Geç bakayım şuraya!"
Carrie duşlar ve kumbaralı dolap arasında ikibüklüm, memeleri yere çevrilmiş, kolları iki yana sarkmış, maymun gibi duruyordu. Gözleri bomboş bakmaktaydı.
"Şimdi bak," dedi Bayan Desjardin tıslar gibi. "Şu pamuklardan bir tane al... bırak şimdi para kutusunu, zaten bozuk... al bir tane ve... yahu söylediğimi yapsana! Sanki şimdiye kadar hiç âdet görmemiş gibi davranıyorsun!"
"Âdet mi?" dedi Carrie.
Yüzündeki hayret ifadesi daha içten olamazdı; dehşet ve çaresizlik içindeydi. O an Rita Desjardin bir şeyler anlar gibi oldu. İnanılır şey değildi, doğru olamazdı. Kendisi daha on bir yaşındayken âdet görmeye başlamış, bunu da merdivenlerin tepesinden bütün ev halkına bağıra bağıra ilan etmişti.
"Carrie?" diyerek yaklaştı. "Carrie?"
Carrie irkildi. Tam o anda beysbol sopalarının dizildiği raf olduğu gibi yere düştü, sopalar büyük bir gürültüyle her yana yuvarlandı. Desjardin ürküp sıçradı.
"Carrie, bu senin ilk âdet kanaman mı?"
Ama artık bu soru gereksizdi. Koyu bir renk alan kan müthiş bir yavaşlıkla akıyordu. Carrie'nin iki bacağı da, sanki kandan oluşan bir nehirde yürürmüşcesine kıpkırmızı olmuştu.
"Acıyor," diye inledi Carrie. "Karnım..."
"Geçer," dedi Bayan Desjardin. Hem merhamet duyuyor, hem de kendisinden utanıyordu. "Önce... kanamayı durdurman gerek. Sen..."
Tepelerinde birdenbire bir patlama oldu, ardından işaret tabancasından çıkan flaş gibi bir parlamayla ampullerden biri söndü. Bayan Desjardin şaşırıp bir çığlık attı (ve tavan başına çökecek sanırken), bir an böyle şeylerin hep Carrie'nin gerilim anlarında olduğu aklından geçti, sanki kızın attığı her adımda bir uğursuzluk doğuyordu. Ama bu düşünce aklına geldiği hızla geçip gitti. Âdet pamuklarından birini çıkarıp paketini açtı.
"Bak," dedi Carrie'ye. "Şimdi bunu alıp, böylece..."

*

Gölge Patladı'dan (s. 54):

Carrie White'ın annesi Margaret White kızını 21 Eylül 1963'te, tek sözcükle "korkunç" denebilecek koşullar altında dünyaya getirdi. Zaten Carrie White vakasını inceleyen dikkatli bir gözlemci her şeyden çok şu sonuca varacaktır: Carrie herkesin dikkatini çekecek denli garip bir ailenin tek ürünüydü.
Daha önce de belirtildiği gibi, Ralph White 1963 yılının şubat ayında, Portland'da bir inşaatta çalışırken üzerine çelik bir kirişin düşmesi sonucu ölmüş, Bayan White da Chamberlain banliyösündeki evlerinde bir başına yaşamını sürdürmüştü.
White ailesinin bağnazlığa varan dinsel inançları yüzünden acılı günlerinde Bayan White'ı ziyaret eden olmadı. Yedi ay sonra doğum sancıları başladığında da yine tek başınaydı.
21 Eylül günü 13.30 sularında Carlin Caddesi sakinleri White'ın evinden feryatlar duymaya başladılar. Ancak saat 18.00'i geçene dek polis çağrılmadı. Arada geçen zamanı açıklamak için iki sevimsiz seçenekle karşı karşıya kalıyoruz. Ya Bayan White'ın komşuları olası bir polis soruşturmasına bulaşmak istemediler ya da çevresi kendisinden o denli soğumuştu ki, bile bile, bakalım-sonu-neye-varacak tavrı aldılar. Sokak sakinlerinden hayatta kalan üç kişiden biri olan Bayan Georgia McLaughin, yaptığımız görüşmede bana, polis çağırmadığını, çünkü duyduğu çığlıkları dinsel bir ayin sandığını söyledi.
Polis saat 18.22'de eve vardığında, çığlıklar düzensiz bir hal almıştı. Bayan White üst katta yatağında bulunduğu zaman, onu gören polis memuru Thomas G. Mearton, önce kadının bir saldırıya uğradığını sandı. Yatak sırılsıklam kana bulanmış, yerde bir kasap bıçağı durmaktaydı. Polis memuru neden sonra Bayan White'ın göğsünde, hâlâ kısmen plasenta zarına sarılmış bulunan bebeği fark etti. Göbek kordonunu bıçakla kadının kestiği belliydi.
Bayan White'ın hamile olduğunu bilmediği, dahası, bu sözcüğün anlamından habersiz olduğu varsayımını insanın kolay kolay kabul edebileceği bir şey değildi. Ne var ki, J.W. Bankson ve George Felding gibi modern bilim adamları, gebelik kavramının cinsel birleşme "günahıyla" özdeşleşerek kadının aklında tümüyle ketlendiği görüşünü savunmuş ve bu varsayımı daha inanılır kılmışlardır. Bayan White gerçekten de kendisine böyle bir şey olabileceğine inanmak istememiş olabilir.
Wisconsin, Kenosha'da bulunan bir arkadaşına yazdığı ve elimizde kayıtları bulunan üç mektup, gebeliğinin beşinci ayından sonra Bayan White'ın "kadınlık organlarında kanseri olduğu" ve kısa zaman sonra cennette kocasıyla buluşacağına inandığını yeterince kanıtlamaktadır.

*

On beş dakika sonra Bayan Desjardin, Carrie'yi idareye götürdüğü sırada koridorlar boştu. Kapalı kapılar ardında dersler devam etmekteydi.
Carrie'nin feryatları sonunda kesilmiş ama ağlaması aralıksız sürmüştü. Sonunda âdet pamuğunu Desjardin yerleştirmiş, kâğıt havluları ıslatarak gerekli temizliği yaptıktan sonra Carrie'ye pamuklu külotunu giydirmişti.
Desjardin iki kez âdet kanamasının ne kadar normal bir gerçek olduğunu anlatmaya çalışmışsa da, Carrie kulaklarını tıkayıp ağlamaya devam etmişti.
Birlikte idareye girdiklerinde müdür yardımcısı Bay Morton kapının önündeydi. Fransızca dersini astıkları için içerde cezalandırılmayı bekleyen Billy deLois ve Henry Trennant adlı iki erkek öğrenci oturdukları iskemlelerde sinsi sinsi bakınmaktaydılar.
"Buyrun, girin," dedi Bay Morton. Desjardin'in omzu üzerinden iki öğrenciye ters ters baktı. Oğlanların gözü kadının beyaz şortu üzerindeki kanlı el izine takılmıştı. "Ne bakıyorsunuz siz öyle?"
"Kan," dedi Henry sırıtarak.
"İki saat cezalısınız," diye tersledi Morton. O da kanlı el izine bir baktı, gözlerini kırpıştırdı.
Çocuklar çıktıktan sonra kapıyı kapatıp dosya dolabının üst çekmecesinde bir kaza rapor formu aramaya başladı.
"Kendini nasıl hissediyorsun, şey..."
"Carrie," dedi Bayan Desjardin. "Carrie White." Bay Morton sonunda aradığı kaza formunu bulmuştu. Üzerinde iri bir kahve lekesi vardı. "Buna gerek kalmayacak, Bay Morton."
"Sanırım trambolinde olmuştur. Şimdi formu doldurur... gerek olmayacak mı?"
"Hayır. Ama bence Carrie'yi evine gönderip bugünlük izinli saysak iyi olur. Oldukça kötü bir olay yaşadı." Desjardin'in gözleriyle verdiği işareti Morton gördüyse de yorumlayamadı.
"Peki, tamam, eğer öyle diyorsanız, oldu. Tamam." Morton formu yeniden çekmeceye soktu, kapatırken parmağını sıkıştırdı ve acıyla inledi. Kapıya gidip sertçe açtı, Billy ve Henry'ye ters ters bakıp seslendi. "Bayan Fish, bir izin kâğıdı hazırlar mısınız? Carrie Wright."
"White," diye düzeltti Desjardin.
"White," diye yineledi Morton.
Billy deLois kıkırdadı.
"Bir hafta cezalısın!" diye kükredi Morton. Çekmeceye sıkışan tırnağının içinde kan toplamış, fena halde canını yakıyordu. Carrie'nin tekdüze ağlama sesi hiç kesilmemişti.
Bayan Fish izin kâğıdını getirdi, Morton da cebinden çıkardığı gümüş kalemle imzaladı. Kalemi tutarken parmağının acısıyla yüzü ekşidi.
"Yürüyebilecek misin, Cassie?" diye sordu Morton. "İstersen bir taksi çağırabiliriz."
Carrie, hayır, anlamında başını salladı. Morton kızın burun deliğinde balon olmuş yeşil sümüğü fark edince içi bulandı. Carrie'nin başı üzerinden Desjardin'e baktı.
"Siz merak etmeyin," dedi Desjardin. "Zaten Carrie hemen şurada, Carlin Caddesinde oturuyor. Temiz hava da iyi gelir."
Morton, Carrie'ye izin kâğıdını verdi. "Şimdi gidebilirsin artık, Cassie," dedi bağışta bulunur gibi.
"Benim adım Cassie değil!" diye bağırdı Carrie vargücüyle.
Morton birden irkildi, Bayan Desjardin de sırtından vurulmuş gibi hopladı. Morton'un masası üzerindeki ağır seramik kül tablası (başı tabla olarak yapılmış Rodin'in Düşünen Adamı biçimindeydi) birden yere devrildi, içindeki sigara izmaritleri ve Morton'un pipo tütünü külleri halıya saçıldı.
"Dur bakalım," dedi Morton kendini tutmaya çalışarak. "Moralinin bozuk olduğunu biliyorum, ama bu yaptığını da yutacak..."
"Lütfen," dedi Desjardin alçak bir sesle.
Morton ona bakıp bir an gözlerini kırpıştırdı, sonra da başını sallayarak durumu kabullendi. Müdür yardımcısı sıfatıyla disiplin sağlama görevini yürütürken babacan bir John Wayne havasına bürünmeye çalışırdı, ama bunu başardığı da pek söylenemezdi. Okul Aile Birliği toplantılarında, ödül törenlerinde ya da okul yemeklerinde (ki, yönetim genellikle Müdür Henry Grayle tarafından temsil edilirdi) ondan hep "babacan Mort" diye söz ederlerdi. Öğrenciler onu daha çok, "idaredeki o kaçık, yalak herif diye anıyorlardı. Fakat Billy deLois ya da Henry Trennant gibi öğrenciler Okul Aile Birliği ya da diğer toplantılarda pek söz alamadıkları için, yönetimin yakıştırdığı sıfat geçerliliğini korumaktaydı.
Şimdi de babacan Mort zonklayan parmağını ovuştururken Carrie'ye bakıp gülümsedi. "Pekâlâ, Miss Wright, gidebilirsiniz. Ya da isterseniz biraz oturup dinlenebilirsiniz."
"Giderim," diye mırıldandı Carrie, eliyle saçını düzeltti, ayağa kalkıp Bayan Desjardin'e baktı. Gözleri irileşmişti. "Bana güldüler. Ellerine geçeni yüzüme fırlattılar. Zaten hep gülerler, alay ederler."
Desjardin çaresizlik içinde ona baktı.
Carrie odadan çıktı.
Bir an sessizlik oldu. Morton ve Desjardin, Carrie'nin arkasından baktılar. Sonra Bay Morton genzini temizleyip, dökülen kül tablasının pisliğini süpürmeye başladı.
"Nedir bu olup biten?"
Desjardin bir iç çekti, sonra yüzünü buruşturarak şortunda kurumaya başlayan el izine baktı. "Âdet gördü. İlk âdeti. Duş yaparken."

Morton bir daha genzini temizledi, yanakları kızarmıştı. Süpürme işini daha hızlandırdı. "Biraz... şey... geç..."
"İlk âdeti için geç değil mi? Evet. Zaten bu yüzden bu denli perişan oldu. Ama anlamadığım şey, neden annesinin..." Desjardin sonunu getirmedi. "Korkarım kızcağıza pek yardımcı olamadım, Morty, ama ne olduğunu anlayamamıştım. Kan kaybından öleceğini sanıyordu."
Morton birden başını kaldırıp baktı.
"Sanırım yarım saat öncesine kadar âdet görme diye bir şeyden haberi bile yoktu."
"Şu küçük fırçayı bana uzatabilir misiniz, Bayan Desjardin. Evet, onu." Desjardin'in ilettiği fırçayla külleri bir kâğıda süpürdü. "Yine de elektrik süpürgesi gerekecek, sanırım. Hayret doğrusu... kül tablasını hiç de öyle düşecek bir yere koymamıştım. Nasıl oldu öyle?" Morton başını kaldırırken masaya çarptı. "Bir kızın, burada olsun, başka lisede olsun, üç yıl okuyup da hâlâ âdet görme olayından habersiz kalışına inanasım gelmiyor, Bayan Desjardin."
"Benim inanmam daha da zor," dedi Desjardin. "Ama bu tepkisini başka türlü açıklayamıyorum. Kız zaten oldum olası herkesin şamar oğlanı olmuş."
"Hmm." Morton izmaritlerle külleri çöp sepetine boşalttı. "Şimdi kim olduğunu çıkardım galiba. White. Margaret White'ın kızı. O olmalı. Artık inanırım." Masasına geçip oturdu ve özür dilercesine gülümsedi. "Öyle çok öğrenci var ki... Beş yıldan sonra insan tümünün yüzünü birbirine karıştırıyor. Çocuklara ağabeylerinin adıyla sesleniyor, daha neler neler... Kolay değil."
"Haklısın."
"Hele bu meslekte benim gibi yirmi yıl kalın da görün," dedi Morton. "Yahu, bu çocuğun yüzü hiç yabancı değil, derken, bir de bakmışsın ki, öğretmenliğe başladığın yıllarda babası da elinden geçmiş. Ama çok şükür. Margaret White benden önceymiş. Bir keresinde rahmetli Bayan Bicente'ye, Darwin'in evrim kuramını açıkladığı için Tanrı'nın cehennemde ona özel bir yer hazırladığını söylemiş. Okulda bulunduğu süre içinde iki kez uzaklaştırma cezası almış... birinde bir sınıf arkadaşını çantasıyla dövdüğü için. Söylenenlere göre, bu kızı sigara içerken görmüş. Çok tuhaf dinsel görüşleri vardır. Çok tuhaf." Morton'un John Wayne havası birden değişiverdi. "Diğer kızlar... gerçekten ona gülmüşler mi?"
"Daha da beteri. İçeri girdiğimde bağırıp çağırıyorlar, pamukları üstüne fırlatıyorlardı. Fındık fıstık atar gibi..."
"Vay vay vay." John Wayne iyice yok olmuştu artık. Bay Morton kıpkırmızı kesildi. "İsimlerini alabildiniz mi?"
"Evet. Tamamını değil, ama kalanı da diğerlerinden öğrenebiliriz. Elebaşları Christine Hargensen gibi görünüyordu... her zamanki gibi."

"Chris ve Mortimer Snurds'dür," diye mırıldandı Morton.
"Evet. Tina Blake, Rachel Spies, Helen Shyres, Donna Thibodeau ve kız kardeşi Fern, Lila Grace, Jessica Upshaw. Ve Sue Snell." Desjardin'in yüzü asıldı. "Sue'dan böyle bir şey beklemezdim doğrusu. Ona hiç yakıştıramadım."
"Bu saydığınız kızlarla konuştunuz mu?"
Bu soru Desjardin'in hoşuna gitmedi. "Onları hemen oradan kovdum. Kafam altüst olmuştu. Üstelik Carrie de isteri krizi geçiriyordu."
"Hmm." Morton parmaklarını tıklattı. "Onlarla konuşmayı düşünüyor musunuz?"
"Evet." Ama Desjardin'in sesinden isteksiz olduğu belliydi.
"Galiba öyle. Bakın, bu çok duyarlı bir konu. O kızların neler hissettiklerini biliyorum. Oraya girip de onu o halde görünce benim bile içimden kaldırıp bir güzel tartaklamak geldi. Kimbilir, belki de âdet kanaması kadınlarda içgüdüsel bir hırçınlık yaratıyor. Sue Snell'in hali hiç gözümün önünden gitmiyor."
"Hmm," dedi Morton bilgiç bir havayla. Kadınları hiç mi hiç anlamadığı gibi, âdet görme olayını da tartışmaya niyeti yoktu.
"Kızlarla yarın konuşurum," diyerek kalktı Desjardin. "Biraz kulaklarını çekerim."
"Güzel. Yeter ki, vereceğiniz ceza suçu karşılaşın. Ayrıca içlerinden bir ikisini bana göndermeyi uygun görürseniz, hiç duraksamayın."
"Olur," dedi Desjardin. "Aklımdayken... ben Carrie'yi yatıştırmaya çalışırken ampullerden biri yandı. Bir o eksikti sanki."
"Hemen bir hademe gönderirim," dedi Morton. "Bayan Desjardin, elinizden geleni yapmışsınız, sağ olun. Çıkarken Bayan Fish'e söyleyiverin de, bana Billy ve Henry'yi göndersin."
"Tabii." Desjardin odadan çıktı.
Morton arkasına yaslandı ve bu olayı hemen aklından çıkarmaya baktı. Ders kaçakları Bill deLois ve Henry Trennant süklüm püklüm içeri girerken onlara bakışlarıyla alev püskürtüyordu, ama için için de gülmekteydi. Niyeti çocuklara adamakıllı gözdağı vermekti.
Hank Grayle'e hep söylediği gibi, ders kaçaklarını öğle yemeği niyetine çiğ çiğ yerdi.

*

Chamberlain Ortaokulu ders sıralarından birine kazınmış yazı:

Kırmızıdır güller, mordur menekşeler,
Tatlıdır şeker, gelgelelim

Carrie White
Yine de bok yer.

*

Carrie, Ewin Bulvarını geçip trafik ışığının olduğu köşede Carlin Caddesine saptı. Başı önde, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu. Dalga dalga gelip giden kramplar bir an hızını kesiyor ya da karbüratörü aksayan arabalar gibi birden hızlanıyordu. Gözleri kaldırımdaydı. Çimento içinde pırıldayan kuartz. Sek sek oynayan çocukların çizmiş olduğu, yağmurla silinmeye yüz tutmuş tebeşir çizgileri. Üstüne basılıp yamyassı olmuş çiklet artıkları. Şekerleme kâğıtları. Benden hep nefret ediyorlar, hiç bıkıp usanmadan. Yerde bir peni gördü, tekme attı. Chris Hargensen'i düşün bir... kanlar içinde, merhamet dilenirken. Fareler yüzüne doluşmuş. Ne güzel olurdu. Ne güzel olurdu. Yerde bir öbek köpek kakası... üstüne basılmış. Sigara izmaritleri. Taşla ezilmiş teneke bir kapsül kutusu. Kafasını taşla ezmek, iri bir kayayla ezmek. Kalplerini ezeceksin. Tümünün. Ne güzel olurdu.
(Kurtarıcı İsa, çelimsiz ve uysal)
Bu kavram annesi için iyiydi tabii. Kendisi yılın her günü kurt sürüsünün içine dalmak zorunda kalmamıştı. Onun zamanında okul herkesin dil çıkardığı, suratına kahkahalarla güldüğü, parmakla gösterdiği bir panayır yeri değildi. Hem annesi er geç ilahi bir Hüküm Günü olacağını söylemez miydi?
(Ve o yıldızın adı Acı olacak ve onları akrepler cezalandıracak)
Ya eli kılıçlı melek?
Ne olurdu o gün şimdi olsaydı, İsa da kucağında bir kuzu, çoban kılığında gelmeyip de, her iki elinde kaya parçalarıyla bütün o alay edenleri, gülenleri ezip kahretseydi... Kan ve adalet isteyen bir İsa.
Ve Carrie, O'nun kılıç tutan eli, O'nun kılıcı olabilseydi.
Oysa Carrie çevresine uymaya çalışmıştı. En az yüz kez annesinin sözünden çıkmış, Carlin Caddesindeki o küçük evin denetiminden ayrılıp, kolunda İncil'iyle Baker Sokağındaki ilkokula geldiği ilk gün alnına vurulan o kırmızı damgayı silmeye çalışmıştı. O günü hâlâ anımsardı, çocukların bakışını, sonra da kafeteryada öğlen yemeğine başlamadan dua için diz çökünce önce bir sessizlik... ardından da patlayan kahkaha tufanını... O gün başlayan kahkahalar her geçen yıl yankılana yankılana artmıştı.
Bu kırmızı damganın kandan farkı yoktu... istediğin kadar sil, ovala, ne yaparsan yap, yine de yok edemiyordun. O olaydan sonra bir daha toplu bir yerde asla diz çökmemişti; tabii annesinin haberi yoktu bundan. Ama o olay kimsenin aklından çıkmıyordu işte... ne kendisinin, ne de diğerlerinin. Yaz kampına gidebilmek için annesiyle müthiş bir mücadeleye girmiş, gerekli parayı da evde dikiş dikerek kendisi kazanmıştı. Annesi surat asıp bunun günah olduğunu söylemiş, Carrie'nin kampta yüzmesini yasak etmişti. Ama her ne kadar yüzmüş, başını suya batırmalarına gülerek karşılık vermiş, (ta ki soluk alamaz duruma gelip panik içinde haykırana dek) kamp etkinliklerine katılmaya çalışmış, kendisine yapılan binlerce eşek şakasına katlanmışsa da, yine de dönem bitmeden bir hafta önce ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerle eve dönmek zorunda kalmıştı. Onu istasyonda karşılayan annesi daha taksideyken vaaza başlamıştı. Bu çektiklerini hiç unutmamasını, Anne'nin her şeyi bildiğini, hep haklı olduğunun bu dersle kanıtlandığını söylemişti. Yegâne güvenlik ve selametin Anne sözünden çıkmamak olduğunu tekrarlayıp durmuştu. Eve vardıklarında da Carrie'yi tam altı saat dolaba kilitlemişti.
Tabii annesi okulda kızlarla duş yapmasını da yasaklamıştı. Carrie gerekli eşyasını okul dolabında saklayıp bu yasağa rağmen duş yapmıştı yapmasına ve damgayı biraz olsun silebilmek umuduyla bütün o olaylara, utanca katlanmıştı... salt birazcık silebilmek...
(ama bugün, ah, bugün)
Caddenin karşı tarafında beş yaşındaki Tommy Erbler bisiklete binmekteydi. Küçük, ciddi yüzlü bir çocuktu, bisikletinin parlak kırmızı renkte alıştırma tekerlekleri vardı. Kendi kendine bir şeyler mırıldanırken Carrie'yi gördü ve birden yüzü aydınlanıverdi. Dilini çıkardı.
"Hey, osuruk surat! Duacı Carrie!"
Carrie birden müthiş bir öfkeyle çocuğa baktı. Bisiklet alıştırma tekerlekleri üzerine yalpalayıp ansızın devriliverdi. Tommy acı bir çığlık atarak bisikletin altında kaldı. Carrie gülümseyerek oradan uzaklaştı. Tommy'nin ağlama sesi kulağına müzik sesi gibi gelmekteydi.
Böyle bir şeyi her istediği anda yapabilseydi ne güzel olurdu.
(yapmıştı işte)
Oturduğu eve yedi ev kala birden zınk diye duruverdi, gözleri boşluğa takılıp kaldı. Tommy ağlaya ağlaya bisikletine biniyor, sıyrılan bacağını ovuşturuyordu. Carrie'nin arkasından bağırarak sövdü, ama Carrie aldırmadı. Bu sövgüleri daha ustalarından dinlemişti.
Aklından bir şey geçirmişti.
(düş o bisikletten pis velet, düş de kafam patlat)
Ve bir şey de olmuştu.
Bir şeyler olmuştu... tanımlamak için uygun bir sözcük aradı. Zihni bükülmüştü. Bu sözcük tam açıklamıyordu, ama yakındı işte. Tuhaf bir zihinsel bükülme olmuştu, tıpkı jimnastik güllesini kaldırırken bükülen dirsek gibi. Bu tanım da pek uymamıştı, ama Carrie'nin aklına başka bir şey de gelmiyordu. Gücü olmayan bir dirsek. Bir bebeğinki kadar güçsüz.

Bükül.
Birden bütün gücünü toplayıp Bayan Yorraty'nin koskocaman penceresine baktı. Aklından bir şey geçirdi.
(aşağılık yaşlı cadı camın tuzla buz olsun)
Hiçbir şey olmadı. Bayan Yorraty'nin penceresi sabah güneşiyle pırıldamaya devam etti. Karnında yeni bir kramp başlayınca Carrie yürümeye başladı.
Ama...
Ampul. Ve kül tablası... kül tablasını unutma.
Döndü.
(yaşlı cadı annemden nefret eder)
Ve arkasına baktı. Yine sanki bir şeyler bükülür gibi oldu... ama belli belirsiz. Ta vücudunun içinden ani bir fokurdama olmuş gibi, düşünce akışı sarsıldı.
Pencere camı dalgalanır gibi oldu. Ama yalnızca o kadar. Belki de gözleri aklanıyordu. Belki...
Başı dönmeye başlamış, hafif hafif zonkluyordu. Sanki bütün Kutsal Kitab'ı bir oturuşta okumuş gibi gözleri yanmaktaydı.
Yoluna devam edip mavi pancurlu beyaz eve doğru yürüdü. Çok iyi tanıdığı o nefret-sevgi-korku karışımı duygu için için kıpırdanmaya başladı. Binanın sağ yanı sarmaşıkla kaplıydı. Beyaz olan evlerinden söz ederken, Beyaz. Saray dolayısıyla siyasi bir şaka akla gelebilir diye, hep bungalov derlerdi. Annesinin gözünde bütün siyasetçiler hırsız ve günahkârdı, eninde sonunda ülkeyi allahsız komünistlere teslim edip bütün İsa'ya inananları... Katolikleri bile... kurşuna dizdireceklerdi. Carrie sarmaşıkları güzel bulurdu, eve yakıştığını da biliyordu, ama bazen de nefret ederdi. Bazı zamanlar, şimdi olduğu gibi, sarmaşıklar, topraktan uzanan ve bütün evi sımsıkı kavrayan damarlı, dev bir el gibi görünürdü gözüne. Eve ürkerek yaklaştı.
Tabii, o taş yağma olayı vardı.
Carrie yine durdu, gözlerini kırpıştırdı. Taşlar. Annesi o günden hiç söz etmezdi. Annesinin o taş yağdığı günü anımsadığından bile emin değildi. Aslında kendisinin anımsaması bile şaşılacak şeydi. O günlerde daha pek küçüktü. Kaç yaşındaydı? Üç mü? Dört müydü? Beyaz mayolu o kız vardı, ardından da taşlar yağmaya başlamıştı. Ve evin içinde her şey uçuşmuştu. İşte aklında kalanlar şimdi birden açık seçik oluvermişti. Sanki o ana dek gizli kalmış da, yüzeye çıkmak için zihinsel ergenliğini bekliyormuş gibi. Belki de bugünü bekliyormuş gibi.

*

Carrie: Telekinetikin Kara Günü adlı yazıdan alıntı: (12 Eylül 1980 tarihli Esquire dergisi) Yazan, Jack Gaver.

Estelle Horan, sarı Diego'nun Parrish banliyösünde 12 yıl yaşamış ve dış görünüşüyle tipik bir Kaliforniya'lı hanımdır. Parlak renkli basmadan çuval giysileri, dumanlı güneş gözlükleri, siyah meçli sarı saçları vardır; altında bir Volkswagen Formula Vee, arka penceresine çevre koruma rozeti yapıştırılmıştır. Kocası Amerikan Bankasının Parrish şubesi müdürü, oğlu ve kızıysa, Güney Kaliforniya Güneş-Eğlence Kulübünün kayıtlı üyesidirler. Arka bahçelerinde bir Japon mangalı bulunan evlerinin kapı zili, "Hey Jude" parçasından bir ezgiyle çalmaktadır.
Gelgeldim Bayan Horan, New England'ın çetin toprağını hâlâ içinden atamamıştır. Carrie White'dan söz edildiği zaman da yüzü tuhaf, acılı bir ifadeye bürünür.
"Elbette tuhaftı," diyor Estelle Horan yeni bir sigara yakarak. "Bütün aile tuhaftı zaten. Ralph inşaat işçisiydi. Onu tanıyanlar işe giderken her gün yanında bir İncil ve 38'lik tabanca taşıdığını söylerler. İncil kahve molası ve öğlen yemek tatili içinmiş. Tabancaysa, iş başındayken sahte Mesih'le karşılaşırsa diye... İncil'i kolunun altında ben de görmüştüm. Tabancayı da... kimbilir? Saçları hep kısacık kesilmiş, iriyarı bir adamdı. Her an bir kötülük yapacakmış gibi bir görünüşü vardı. Gözlerine bakamazdın. Öyle bir parıltısı vardı. Karşıdan geldiğini görünce, yolunu değiştirirdin, arkasından dil çıkarmaya da cesaret edemezdin. İşte öyle ürkütücü bir adamdı."
Estelle Horan durup sigarasından bir nefes çekiyor ve tavana doğru üflüyor. Bayan Horan yirmi yaşına dek Carlin Caddesinde oturmuş, Lewin İş Yönetimi Okulunda derslere devam etmiş. Ama taş yağmuru olayını iyi anımsıyor.
"Bazen düşünüyorum da," diyor. "Yoksa o olaya ben mi neden oldum, diyorum. Arka bahçeleri bizimkiyle bitişikti; Bayan White bahçeleri ayırmak için çit niyetine şimşir dikmiş, ama bu daha pek büyümemişti. O güne dek kimbilir kaç kez anneme çatıp, benim kendi bahçemizde teşhircilik yapmamdan yakınmıştı. Oysa mayomun müstehcen yanı yoktu, hatta bugün için aşırı kapalı bile sayılabilecek tek parçalı bir mayoydu. Bayan White bu görünümün 'ufacık bebeği' için ne çirkin bir skandal olduğunu avaz avaz bağırdı. Annem de... kibar olmaya çalışırdı, ama birden parlama huyu da vardır. Onu çileden çıkaran son sözler ne oldu, bilmiyorum... herhalde bana Babil'in Fahişesi falan demiş olmalı ki, annem ona bahçemizin bize ait olduğunu, istersem çırılçıplak soyunup göbek atabileceğimi söyledi. Ayrıca her türlü pisliğin Bayan White'ın kafasında bulunduğunu da ekledi. Karşılıklı bağırıp çağırma daha bir süre devam etti, ama konu buydu işte.
"Bana kalsa, güneş banyosunu hemen orada keserdim. Kavgadan hiç hoşlanmam. Mideme dokunuyor. Ama annem... kafasına bir şey taktı mı felaket olur. Bir gün eve küçücük, beyaz bir bikini getirdi. Bana bununla güneşten istediğimce yararlanabileceğimi söyledi. 'Arka bahçemiz bizim mahremiyetimizdir,' dedi."
Stella Horan bu anı anımsayıp güldü ve sigarasını tablada ezerek söndürdü.

"Kabul etmek istemedim; kavga olmasın, sizin bahçe savaşınıza beni karıştırmayın, dedim. Hiç yararı olmadı. Böyle durumlarda annemi durdurmak, yokuş aşağı frensiz inen bir TIR kamyonunu durdurmaya benzer. Aslında iş bununla kalmıyordu. Ben White ailesinden korkuyordum. Böyle, kafayı dinle bozmuş olanlarla dolaşmaya gelmez. Tamam, Ralph White ölmüştü, ama ya o .38'lik hâlâ Margaret'in yanı başındaysa?...
"İşte buna rağmen bir cumartesi öğleden sonrası ben arka bahçeye pikemi sermiş, güneş losyonumu sürünmüş, radyoda haftanın plaklarını dinliyordum. Aslında annem bundan hiç hoşlanmaz, ikide bir radyomun sesini kısmam için bana içerden seslenirdi. Oysa o gün iki kez gelip sesini kendisi yükseltti. Artık ben kendimi iyice Babil Fahişesi gibi hissetmeye başlamıştım...
"Ama White'ların evinden kimse çıkmadı. Kadın çamaşırlarını bile asmaya çıkmadı. O da ayrı bir şeydi zaten... Margaret arka bahçeye hiç iç çamaşırı aşmazdı. Carrie'ninkileri bile... kaldı ki, kız daha ancak üç yaşındaydı. Hep evin içine asardı.
"Ben artık gevşemeye başlamıştım. Herhalde Margaret Carrie'yi parka falan götürmüş, Tanrı'ya açık havada dua ettiriyordur, diyordum. Her neyse, bir süre sonra sırtüstü yatıp, kolum gözlerimin üstünde uyuyakalmıştım.
"Uyandığımda Carrie yanı başımda dikilmiş, vücudumu seyrediyordu."
Bayan Horan burada susup boşluğa bakıyor. Dışarda gelip giden araçların vızıltısı hiç bitmeyecekmiş gibi. Teybimin çıkardığı tekdüze sesi dinliyorum. Ama çevremdeki her şey bana yapay geliyor... kapkara ve karabasanlarla dolu gerçek dünyanın üzerine örtülmüş, her an yok olabilecek, ucuz yaldızlı bir örtü sanki.
"Öyle tatlı bir kızdı ki," diye devam ediyor Stella Horan yeni bir sigara yakarak. "Onun lisedeki resimlerini ve Newsweek kapağındaki o silik, siyah beyaz fotoğrafını gördüm. Bakıyorum da, hey Tanrım, diyorum, o tatlı kız ne olmuş. Sonra da üzülüyorum. Carrie güzel bir çocuktu, pembe yanaklı, açık kahverengi gözlü, saçları da ilerde kumrallaşacağını gösteren sarımsı renkteydi. Tatlı, parlak ve masum bir çocuktu. Annesinin sapıklığı daha onu etkilememişti... yani iyice etkilemiş değildi o günlerde.
"Onu fark edince yattığım yerden doğrulup gülümsemeye çalıştım. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Güneşte uyumaktan kafam uyuşmuştu. 'Selam,' dedim. Üstünde sarı bir giysi vardı, şirin bir şeydi, ama yaz günü küçük bir kız için epey uzun sayılırdı... neredeyse ayak bileklerine kadar.
"Carrie benim gülüşüme karşılık vermedi. Yalnızca eliyle gösterip, 'Bunlar ne?' diye sordu.
"Başımı eğip bakınca, bikini üstümün uyurken sıyrılıp çıkmış olduğunu gördüm. Hemen düzelttim. 'Bunlar benim göğüslerim, Carrie.' dedim.
"Sonra büyük bir ciddiyetle, 'Keşke benim de olsaydı,' dedi.
"Ona, 'Beklemen gerek, Carrie,' dedim. 'Daha bir... sekiz, dokuz yıl geçtikten sonra senin de olur.'
'"Hayır, benim olmayacak,' dedi. 'Annem iyi kızlarda olmaz, diyor.' Küçük bir kız için tuhaf bir görünüşü vardı... hem hüzünlü, hem de kendini üstün gören bir havayla bakıyordu.
"Önce inanamadım ve aklıma geliveren ilk şeyi söyledim: 'Bak, ben iyi bir kızım. Hem annenin de göğüsleri yok mu?'
"Carrie eğilip kulağıma öyle alçak sesle bir şeyler söyledi ki, tek kelimesini işitemedim. Bir daha söylemesini isteyince de, bana meydan okur gibi bakarak, annesinin onu yaparken kötü olduğunu, bu yüzden göğüslerinin çıktığını anlattı. Göğüsleri anlatmak için de, kirliyastıklar diyordu, sanki tek sözcükmüş gibi...
"Aklım duracakmış gibi oldu. Söyleyecek bir şey bulamıyordum. Öylece durmuş birbirimize bakıyorduk; içimden bu zavallı küçük kızı kaptığım gibi kaçırmak geliyordu.
"İşte tam o sırada Margaret White arka bahçesine çıkıp bizi gördü.
"Bir an sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini devirdi. Sonra ağzını açıp ulur gibi bir ses çıkardı. Ömrümde duyduğum en iğrenç sesti. Bataklıkta erkek timsahların çıkardığı ses gibi. Öfke dolu... korkunç, çılgın bir öfkeyle dolu. Yüzü itfaiye arabasının rengi gibi kıpkırmızı oldu, yumruklarını sıkıp göğe doğru uludu. Zangır zangır titriyordu. Bir an felç gelecek sandım. Yüzü buruşmuş, korkunç bir maske halini almıştı.
"Carrie o an bayılacak sandım... ya da düşüp ölüverecek... Soluğunu tutmuş, yüzü tulum peyniri gibi bembeyaz olmuştu. "Annesi haykırdı. 'CAAARRRIEEEE!' "Yerimde şöyle bir hopladıktan sonra ben de ona çıkıştım. 'Ne bağırıyorsun çocuğa öyle! Sende utanma yok mu!' ya da buna benzer bir şeyler söyledim işte. Carrie ona gidecek gibi oldu, sonra durdu, sonra yeniden davrandı ve tam kendi bahçelerine geçmek üzereyken dönüp bana baktı. Ama o ne bakış... feci bir şeydi. Anlatılır gibi değil. İstek, nefret ve korku dolu... ve mutsuzluk. Sanki yaşam bütün ağırlığıyla taş gibi üstüne düşmüş... üstelik daha üç yaşındayken.
"O sırada annem de bahçeye çıktı; çocuğun durumunu görür görmez yüzü allak bullak oldu. Margaret ise... yosmalar, fahişeler, günahkârlar, falan diye haykırıp duruyordu. Benimse dilim kurumuş, damağıma yapışmıştı sanki.
"Carrie bir an için iki bahçe arasında dikilip, ileri geri sallandı. İşte tam o sırada Margaret White göğe bakıp anırmaya başladı. Yemin ederim düpedüz anırdı. Sonra da... kendi kendini hırpalamaya, tırmalamaya başladı. Yanaklarını, boynunu tırmalıyor, kırmızı izler bırakıyordu. Elbisesini yırttı.
"Carrie, 'Anne!' diye haykırıp ona doğru koştu. "Bayan White kurbağa gibi çömeldi ve kollarını iki yana açtı. Kızı kollarının arasında ezecek sanıp çığlık attım. Oysa kadın sırıtıyordu. Ağzının kenarından salyaları akıyor, pis pis sırıtıyordu. Nasıl midem bulandı anlatamam.
"Sonra kızını aldığı gibi eve kapandı. Hemen radyomu kapattım, içerden gelen sesleri duyabiliyordum. Ama sözcüklerin bazısını... tümünü değil. Aslında neler olduğunu anlamak için her söyleneni işitmek de gerekmiyordu.

Dua sesleri, hıçkıra hıçkıra ağlama, gıcırtılar. Deli şamatası. Ve Margaret küçük kıza dolaba girip dua etmesini söyledi. Küçük kız bir yandan ağlıyor, bir yandan da özür dileyerek, unutmuş olduğunu söylüyordu. Sonra ses kesildi. Annemle ben birbirimize bakakaldık. Annemi hiç bu kadar perişan görmemiştim... babam öldüğünde bile. Bana, 'O çocuk...' diyebildi, o kadar. Biz de içeri girdik."
Stella Horan ayağa kalkıp pencereye gidiyor; sırtı açık yazlık giysisiyle güzel denebilecek bir kadın. "Şimdi aynı olayı yeniden yaşıyor gibiyim," diyor, yüzünü dönmeden. "Yine sinirlerim gerildi." Neşesiz bir gülüşle kollarını ovuşturuyor.
"Evet, Carrie çok.güzel bir kızdı. Son resimlerine bakınca hiç belli olmuyor."
Dışarda araçlar gelip giderken ben Bayan Horan'ın devam etmesini bekliyorum. Bu durumuyla bana, çıtayı, acaba çok yüksek mi, diye gözüyle tartan bir yüksek atlayıcıyı anımsatıyor.
"Annem çay demledi. O koyu demli çaydan, sütle karıştırılan... Küçükken bisikletten düştüğüm ya da başıma kötü bir şey geldiğinde yapardı. Tadı berbattı, ama karşılıklı oturup içtik. Annemin üstünde eski bir ev elbisesi, benimse iki parçalı Babil Fahişesi mayom vardı. İçimden ağlamak geliyordu, ama olanlar sinemadaki gibi değildi, gerçekti. Bir keresinde New York'ta yaşlı bir ayyaşın mavi elbiseli küçük bir kızı elinden sürükleyerek götürüşünü görmüştüm. Kızın ağlamaktan bumu kanamıştı. Ayyaşın da guatrı vardı, boynu otomobil lastiği gibiydi. Alnında kırmızı bir yumru, mavi ceketinin üstündeyse uzun, beyaz bir iplik vardı. Yanlarından gelip geçenlerin baktığı bile yoktu. O da gerçek bir olaydı, ama bakan olmadığı için kimse görmüyordu işte.
"Anneme bunu anlatmak istiyordum ve tam ağzımı açmak üzereyken de, öbür şey oldu... sanırım asıl anlatmamı istediğiniz şey. Dışardan büyük bir gürleme sesi geldi, öyle ki, dolaptaki bardaklar bile sarsıldı. Yalnızca ses değildi sanki, insan aynı anda hissedebiliyordu da, sanki kocaman çelik bir kasa çatıdan aşağı bırakılmış gibi."
Stella Horan yeni bir sigara yakıp hızlı hızlı nefes çekiyor.
"Kalkıp pencereye gittim ve dışarı baktım, ama bir şey göremedim. Tam yerime dönecekken bir şey daha düştü. Üstünde güneş parıldıyordu. Önce bunu bir cam küre sandım. Derken bu şey White'ların çatısının kenarına çarpıp parçalanınca, hiç de cam olmadığını anladım. Kocaman bir buz parçasıydı. Dönüp anneme haber verecekken birden yağmur gibi yağmaya başladı.
"Yalnızca White'ların çatısına, ön ve arka bahçelerine ve dışarda bulunan bodrum kapısına yağıyordu. Bu kapı da tenekedendi; buz parçaları bunun üstüne düştükçe kilise çanı gibi çınlıyordu. Annem de, ben de çığlığı bastık. Gökgürültüsünden ürken iki küçük kız çocuğu gibi birbirimize sarıldık.
"Sonra birden kesiliverdi. Evlerinden hiç ses gelmiyordu. Çatıdaki buzlar erimeye başlamış, kenarlardan yere damlamaktaydı. Kocaman bir buz parçası çatıyla baca arasına sıkışıp kalmıştı. Güneşte öyle parlıyordu ki, bakarken gözlerim kamaştı.
"Annem, bitti mi, diye bana sorarken Margaret'in çığlığını işittik. Çığlık sesini çok net olarak duyduk. Bu kez öncekilerden çok daha beterdi, çünkü dehşet doluydu. Ardından da sanki evde ne kadar kap kaçak varsa çocuğa fırlatıyormuş gibi tangur tungur sesler gelmeye başladı.
"Arka kapıları hızla açıldı, sonra da çarparak kendi kendine kapandı. Kimse dışarı çıkmadı. Çığlıklar devam etti. Annem polis çağırmamı söyledi, ama benim kıpırdayacak halim yoktu. Olduğum yere mıhlanmış kalmıştım. Bay Kirk ve eşi Virginia merak edip bahçelerine fırladılar. Smith'ler de öyle. Çok geçmeden sokakta kim yaşıyorsa dışarı çıkmıştı... hatta sokağın ta öbür ucunda oturan, bir kulağı sağır Bayan Warwick bile.
"Bir yandan şangırtı sesleri devam ediyor, şişeler, bardaklar, daha kimbilir neler, kınlıyordu. Sonra birden yan pencerelerinin camı kırıldı ve mutfak masası yarıya kadar dışarı fırladı. Tanrı tanığımdır. Kocaman, maun bir masa... bütün çerçeveyi de söküp çıkardı... en az yüz elli kilo vardır ağırlığı. Bir kadın... ne denli iri yapılı olursa olsun... bu ağırlıkta bir şeyi nasıl fırlatır?" Bir şey mi ima ettiğini soruyorum.
"Size yalnızca olanları anlatıyorum," diye üsteliyor birden sinirlenerek. "İnanmanızı istemiyorum."
Stella Horan biraz yatıştıktan sonra sakin bir sesle devam ediyor.
"Beş dakika kadar bir süre için hiçbir şey olmadı. Su oluklarından şıp şıp su sesi geliyordu. White'ların bahçesi buz parçalarıyla kaplıydı. Hızla erimeye başlamıştı."
Stella Horan kısa, sinirli bir kahkaha attı ve sigarasını söndürdü.
"Eriyecekti tabii. Ağustos ayındaydık..." Bayan Horan odanın içinde dalgın dalgın yürüyor. "Sonra da taşlar... pırıl pırıl gökyüzünden. Bomba gibi ıslıklar çıkararak düşmeye başladı. Annem, 'Tanrı aşkına ne oluyor böyle!' diye feryadı basıp elleriyle başını korumaya çalıştı. Bense kıpırdayamıyordum. Her şeyi gözlerimle görüyor, ama kılımı kıpırdatamıyordum. Zaten fark etmezdi. Taşlar yalnızca White'ların evine düşüyordu.
"Bunlardan biri oluğa isabet edip bahçeye düştü. Diğerleri çatıyı delip tavan arasına düştüler. Her isabet alışında çatıdan çatırdama sesleriyle bir toz bulutu çıkıyordu. Yere düşenlerse her şeyi sarsıyordu. Sanki ayağımızın üstüne düşmüş gibiydi.
"Sarsıntıdan bizim porselen takımlar şıngırdıyor, süslü büfemiz sallanıyordu. Annemin çay fincanı yere düşüp kırıldı.
"Taşlar White'ların bahçesinde büyük çukurlar açıyordu. Krater gibi. Bayan White biriken taşları attırmak için kentin öbür ucundan adam tuttu. Bizim sokak sakinlerinden Jerry Smith de bu adama bir dolar ödeyip o taşlardan birini aldı ve üniversiteye tahlile gönderdi. Sıradan granitmiş.
"Son parçalardan biri arka bahçelerindeki küçük masaya isabet edip parçalandı. Ama onların mülkünde olmayan hiçbir şeye zarar gelmedi."

Stella Horan susup bana dönüyor; anımsadıklarıyla yüzüne bir bitkinlik çökmüş. Bir elini dalgın dalgın son moda kesilmiş saçlarında gezdiriyor. "Olay yerel gazeteye pek geçmedi. Haberi geçen muhabir, Billy Harris geldiğinde Margaret çatıyı çoktan tamir ettirmişti. Çevre sakinleri muhabire taşların çatıyı deldiğini söyledikleri zaman adam dalga geçiyorlar sandı.
"Kimse inanmak istemiyor... şimdi bile. Siz ve yazdıklarınızı okuyacak olan onca insan bu olaya, keşke gülüp geçebilseydik, diyecekler, bana da güneşte fazla kalıp kafayı üşütenlerden biri işte, diyebilmeyi isteyeceklerdir. Ama söylediklerimin hepsi de oldu. O sokakta oturan onca insan bunu gördü. Tıpkı o ayyaşın burnu kanayan kızı sürükleyişi gibi gerçekti. Ve şimdi de öbür olay var tabii. Buna da kimse gülüp geçemeyecektir. Fazlasıyla insan öldü.
"Ve olay yalnızca White'ların mülkünde olmadı."
Stella Horan gülümsüyor, ama bu gülüşünde en küçük bir neşe yok. "Ralph White sigortalıydı," diye devam ediyor. "Margaret de onun ölümünden sonra çifte tazminattan yüklüce para aldı. Ralph evini de sigorta ettirmişti, ama Margaret bunun bir kuruşunu bile alamadı. Şirket, hasar "Allah'tan" diyerek ödeme yapmadı. Adalet biraz olsun yerini bulmuş, değil mi?"
Stella Horan bunu da gülerek söyledi, ama yine neşeli bir gülüş değildi.

*

Ewen Lisesinde bulunan, Carrie White'a ait bir defterin bir sayfasında birkaç kez tekrarlanmış bir yazı:

Diğerlerinden farklı olmadığını görene dek O bebeğin takdis edilemeyeceğini Herkes anlamıştı.

*

Carrie eve girip kapıyı kapadı. Pırıl pırıl gün ışığı kaybolmuş, yerini kahverengi gölgeler, serinlik ve talk pudrasının ezici kokusu almıştı. Tek ses oturma odasındaki guguklu saatin tıklamasıydı. Annesi bu saati kupon biriktirerek edinmişti. Bir keresinde, Carrie altınca sınıftayken, annesine kuponların günah olup olmadığını sormak istemiş, ama bir türlü cesaret edememişti.
Koridoru geçip ceketini dolaba astı. Askılığın hemen üstünde parlak bir resim vardı. Resimde hayalet gibi bir İsa mutfak masasında oturan bir ailenin tepesinde duruyordu. Resmin altındaysa bir yazı vardı: Görünmeyen Konuk.
Carrie oturma odasına gidip rengi solmuş lime lime halının ortasında dikildi. Gözlerini yumdu, karanlığın içinde uçuşan sarı noktaları izledi. Başının ağrısından şakakları zonkluyordu.
Yalnız.
Annesi Chamberlain merkezinde Mavi Şerit Çamaşırhanesinde ütücü olarak çalışıyordu. Carrie beş yaşındayken, babasının sigorta ve kaza tazminatından gelen para bittiği günden beri de orada çalışmaktaydı. Çalışma saatleri sabah yedi buçukla öğleden sonra dört arasındaydı. Çamaşırhane allahsızdı. Annesi bunu defalarca söylemişti. İşçilerin amiri olan Bay Elton Molt ise özellikle allahsızdı. Annesi, Şeytan'ın bu adam için cehennemde özel bir köşe hazırladığını söylerdi. Yalnız.
Carrie gözlerini açtı. Oturma odasında arkaları dimdik olan iki koltuk, lambası olan bir dikiş makinesi vardı. Carrie bazı akşamlar dikiş diker, annesi de yanı başında dantel örüp kıyamet gününden söz ederdi. Guguklu saat karşı taraftaki duvardaydı.
Bir dolu da dinsel resim vardı, ama Carrie en çok kendi koltuğunun arkasındaki duvarda bulunanı severdi. Bu resimde İsa, Riverside golf parkuru gibi yeşil ve pürüzsüz bir tepede kuzu otlatıyordu. Diğer resimler bu denli yumuşak değildi. Birinde İsa tefecileri mabetten kovuyordu. Birinde Musa on emrin yazıldığı taş kitabeleri putperestlere fırlatıyordu. Kuşkucu Thomas'ın İsa'nın yarasına elini koyuşu (ve yüzündeki dehşet ifadesi Carrie'nin küçükken karabasanlar görmesine neden olmuştu) günahkârların boğulduğu dev dalgaların üstünde Nuh'un gemisi, Sodom ve Gomore yanıp kül olurken kaçak Lut ve ailesi... '
Küçük bir sehpa üzerinde bir lamba ve bir yığın risale vardı. En üsttekinin kapağında bir günahkâr (yüzündeki acı ifadeden böyle olduğu hemen belliydi) iri bir kayanın altına sürünerek girmeye çalışıyordu. Kocaman bir başlık şöyle demekteydi: O GÜN GELDİĞİNDE BU KAYA DA ONU GİZLEYEMEYECEK!
Fakat odaya asıl egemen olan, bir buçuk metre yüksekliğindeki, alçıdan yapılmış haçtı. Annesi bunu St. Louis'ten posta siparişiyle getirtmişti. Üzerinde bütün kasları acıyla gerilmiş, dudakları inler gibi kıvrılmış bir İsa heykeli vardı. Başındaki dikenli tacın altından alnına ve şakaklarına doğru sicim gibi kıpkırmızı kan süzülüyordu. Gözleri de yine çektiği ıstırabı gösteren bir biçimde yukarı çevrilmişti. Her iki eli ve alçıdan bir platforma çivilenmiş ayakları da kan içindeydi. Bu heykel de Carrie'ye nice karabasan konusu olmuştu. Düşlerinde, kanlar içindeki İsa elinde bir çekiç ve çivilerle Carrie'yi ıssız koridorlarda kovalar, kendine bir haç bulup peşinden gelmesini söylerdi. Son zamanlarda bu düşler daha az anlaşılır, ama daha sinir bozucu bir hal almıştı. Sanki düşteki İsa'nın amacı onu öldürmek değil de, daha korkunç bir şeymiş gibi. Yalnız.
Karnını, bacaklarını ve kadınlık organını saran sancılar biraz azalmıştı. Artık kan kaybından öleceğini düşünmüyordu. Olayın adı âdet kanamasıydı, sanki bunu öğrendikten sonra gayet doğal ve kaçınılmaz bir şey gibi görmeye başlamıştı. Demek ki, bu da onun "aybaşı"sı oluyordu. Odanın o kasvetli ve ciddi havasında Carrie ürkek

seslerle kıkır kıkır güldü. Sanki televizyonda bir yarışmaydı: Aybaşında siz de Bermuda'da bedava tatil yapabilirsiniz. Tıpkı o taş yağmuru olayının belleğinde canlanıvermesi gibi, âdet görmeyle ilgili bilgi de sanki hep aklındaymış, yüzeye çıkmak için bekliyormuş gibiydi.
Dönüp ağır ağır merdivenlerden yukarı çıktı. Banyo zemini ovulmaktan neredeyse beyazlaşmış tahtadandı. (Temizlik imandan gelir.) Ayaklı küvetin krom musluğu altında pas lekeleri yer etmişti. Duş yoktu. Annesi duş yapmanın günah olduğunu söylerdi.
Carrie banyoya girip havlu dolabını açtı ve hiçbir şeyin yerini değiştirmemeye büyük bir özen göstererek aranmaya başladı. Annesinin gözünden hiçbir şey kaçmazdı.
Mavi kutu dolabın en gerisinde, artık kullanmadıkları eski havluların arkasındaydı. Bir kenarında uzun bir gecelik giymiş bir kadın silueti vardı.
Carrie âdet pamuklarından birini alıp merakla baktı. Bunlarla o güne dek hep dudak boyasını silmişti... hatta bir keresinde bir sokak köşesinde... Yoldan geçenlerin nasıl şaşkın ve ayıplar gibi ona baktıklarını şimdi anımsıyordu (ya da şimdi ona öyle geliyordu). Birden kıpkırmızı oldu. Böyle kullanıldığını onlar söylemişti. Yüzündeki utanç kırmızılığı müthiş bir öfkeyle kül rengine döndü.

Küçük yatak odasına geçti. Burada da bir sürü dinsel resim asılıydı, ama konuları Tanrısal gazaptan çok, kuzulu olanlardı. Şifoniyerin üzerinde duvara asılmış bir Ewen Lisesi flaması vardı. Şifoniyerin üstündeyse bir İncil ve İsa'nın küçük, plastik bir heykelciği duruyordu.
Soyunmaya başladı... önce bluzunu, sonra o nefret ettiği diz boyu etekliğini, korsesini, külotunu, jartiyerini ve çoraplarını çıkardı. Bu kalın giyeceklerden oluşan kumaş, düğme ve lastik yığınına öfkeyle baktı. Ara sıra okul kütüphanesinde On Yedi dergisinin geçmiş sayılarını karıştırır, yüzüne hiç renk vermemeye çalışarak modellerin giydiği küçük şortlara, etekliklere ve külotlu çoraplara bakar, bunların ne kadar rahat olacağını düşünürdü. Ama tabii, annesi rahat sözcüğünü çok başka yorumlardı; model kızları tanımlamak için neler söyleyeceğini de Carrie çok iyi biliyordu. Kendisi bunlardan giymeye kalksa ne denli utanacağının farkındaydı. Kendini çıplak hisseder, teşhircilik günahı altında ezilir, rüzgâr bacaklarının arkasını sıyırdığı zaman, şehvet uyandıracağını sanırdı. Dahası... kendi duygularını onların bileceğini de biliyordu. Hep bilirlerdi zaten. Ne yapar yapar, onu utandırmanın, maskara etmenin bir yolunu bulurlardı. Onların âdetiydi bu.
Oysa biliyordu, biliyordu ki (ne) bambaşka olabilirdi. Beli kalıncaydı, ama bunun tek nedeni bazen kendini çok mutsuz, canı sıkkın ve boş hissetmesi ve bu boşluğu durmadan yemekle doldurmaya kalkmasıydı. Ama o kadar kalın da sayılmazdı doğrusu. Vücut kimyası belli bir noktadan sonrasına izin vermiyordu. Ve bacaklarını da hiç fena bulmuyordu, yani Sue Snell'in ya da Vicky Hanscom'unkilerden aşağı kalır yanı yoktu. Yani pekâlâ
(ne... ne... ne...)
çikolatayı kesip sivilcelerinden kurtulabilirdi. Kestiği an biterdi. Saçına biçim verebilirdi. Külotlu çorap, mavi yeşil pantolon alabilir, kendine son moda küçük eteklikler yapabilirdi. Bir otobüs ya da tren bileti parasına patlardı. Yani pekâlâ, pekâlâ... Canlanabilirdi.
Ağır, pamuklu sutyenini çözüp yere bıraktı. Göğüsleri süt beyazı, pürüzsüz ve dimdikti. Meme başları açık kahverengiydi. Üstünde ellerini gezdirince içine hafif bir ürperti yayıldı. Şeytan işiydi bu, kötüydü, aman aman... Annesi bir şey var demişti. İşte o bir şey tehlikeliydi, ta eskilerden beri vardı ve adı bile anılmaması gereken bir şeytanlıktı. İnsanı dermansız bırakabilirdi. Dikkat et, derdi annesi. Geceleri gelir. Otoparklardan, kötü evlerden eksik olmayan şeytanlıkları aklına getirebilir.
Ama saat daha sabahın dokuz buçuğu olmasına karşın Carrie o bir şey'in kendisine geldiğini hissediyordu. Ellerini göğüslerinde gezdirmeye
(kirliyastıklar)
devam etti. Cildi serin ama meme başları sıcak ve sertti; bir tanesini hafifçe sıkınca birden dizleri çözüldü, içi erir gibi oldu. Evet, o bir şey gelmişti işte.
Külotunda kan lekeleri vardı.
Birden içinden hıçkıra hıçkıra ağlamak, bağırıp çağırmak ya da bir şey'i içinden söküp atmak, ezip yok etmek geldi. Bayan Desjardin'in yerleştirdiği pamuk bozulmaya başlamıştı. Carrie bunu atıp yerine yenisini yerleştirirken kendisinin de, onların da ne kadar kötü olduğunu biliyor, kendinden de, onlardan da nefret ediyordu. Yalnızca annesi iyiydi. Annesi Kara Adam'la boğuşmuş ve onu yenmişti. Carrie bunu bir düşünde görmüştü. Annesi Kara Adam'ı elinde süpürgeyle kapıdan dışarı kovalamış, Carrie de onun çatal tırnaklı ayaklarıyla betonda kıvılcımlar çıkararak Carlin Caddesi boyunca kaçışını izlemişti.
Annesi o bir şey'i içinden sökmeyi başarmış ve kendisini temizlemişti.
Ama Carrie annesinden nefret ediyordu. Kapının arkasına asmış olduğu küçük, ucuz, yalnızca taranmaya yarayan aynada yüzüne baktı.
Yüzünden nefret ederdi. Bön, donuk, inek gibi bir yüz; cansız gözler, pınl pırıl parlayan kırmızı sivilceler, salkım salkım duran siyah başlı yağ birikintileri... Her şeyden çok yüzünden nefret ediyordu.
Baktığı görüntü birden gümüşsü bir çatlakla yarılıverdi. Ayna yere düşüp ayaklarının dibinde parçalandı, geriye oyuk bir göz gibi bakan yuvarlak, boş çerçevesi kaldı.

*

Oglivie'nin Fizik Fenomenler Sözlüğü'nden alıntı:

Telekinetik, nesneleri zihin gücüyle yerlerinden kımıldatma ya da biçimlerini değiştirebilme olarak tanımlanır. Bu fenomenin en çok görüldüğü durumlar, gerilimin son derece yüklü olduğu ruhsal zorlanma ve kriz anlarıdır; örneğin, bir enkaz ya da araba altında kalmış bir yaralının üstünden molozların ya da arabanın el değmeden kaldırılması gibi.
Bu fenomen çoğu kez şakacı ruhlar olarak tanınan poltergeist'lerin yani cinlerin eseri gibi düşünülür. Şurası unutulmamalıdır ki, poltergeist'lerin gerçekten var olup olmadıkları kesinlikle bilinmemektedir. Oysa telekinetik, elektrokimyasal yapıda ve tümüyle zihnin bir işlevi olarak...

*

Sevişmeleri sona erdikten sonra giysilerini katlayıp Tommy Ross'un 1963 Ford'unun arka koltuğuna yerleştirirken Sue Snell'in aklı yine Carrie White'a takılmıştı.
Bir cuma gecesiydi ve Tommy (şu anda külotu hâlâ ayak bileklerinde, arka pencereden dalgın dalgın dışarı bakıyordu; görünüşü komik, ama o denli de sevimliydi) onu bowling oynamak üzere evden almıştı. Tabii bu, ikisinin de başından kabullendiği bahaneydi. Daha gitme sözcüğü söylenirken ikisinin de aklında tek şey vardı.
Tommy'le ekim ayından beri devamlı çıkıyor (şimdi mayıstı), iki haftadan beri de sevişiyorlardı. Tam yedi kez, diye düzeltti içinden. Bu gece yedinciydi. Daha henüz o beklenen görkemi, kulaklarında marşları duymamış, ama bu iş biraz daha çekilir olmaya başlamıştı.
İlk keresinde canı fena halde yanmıştı. Kız arkadaşları, Helen Shyres ve Jeanne Gault bu işi ondan önce yapmışlar ve her ikisi de çok az, yalnızca bir dakikalık bir acı duyduklarını söylemişlerdi... sanki iğne oluyormuş gibi, ardından da güller açıyordu. Ama Sue için ilk birleşme tıpkı bir hortum başlığıyla deşilmek gibi gelmişti. Üstelik, daha sonra sırıtarak itiraf ettiği gibi, Tommy prezervatifi de ters takmıştı.
Bu gece biraz zevke benzer bir şey duyduğu ikinci kez oluyordu. Tam bir şeyler başlayacakken de, bitivermişti. Tommy dayanabildiği kadar kendini tutmuştu, ama sonra birden... bitmişti. Bir lokmacık şey için onca boğuşma...
İş bittikten sonra içine karamsarlık ve hüzün çökmüş, o anda da aklına Carrie gelmişti. Bu durumdayken içinde müthiş bir pişmanlık duygusu bastırdı; Tommy pencereden dönüp de ona baktığında ağlıyordu.
"Hey," dedi Tommy telaşlanarak. "Ne oldu?" Uzanıp omuzlarını tuttu.
"Bir şey yok," dedi Sue hâlâ ağlayarak. "Seninle ilgili değil. Bugün pek hoş olmayan bir şey yaptım. Şimdi onu düşünüyordum."
"Ne?" Tommy hafifçe boynunu okşadı.
Böylece Sue kendisini bile şaşkına çeviren bir gerçekçilikle olayı anlatmaya başladı. Bir yandan düşünüyordu da, Tommy'ye kendisini teslim edişinin temel nedeni
(aşk mıydı? Kara sevda? Ne fark ederdi ki, sonuç aynıydı...)
Oysa bu olayı anlatmak... duş odasında yapılan bir eşek şakasına katıldığını itiraf etmek... bir oğlana kancayı takma yolunda hiç de akılcı bir yöntem değildi. Ve tabii Tommy çok popülerdi. Kendisi de bütün yaşamınca gözde biri olduğu için en az kendisi kadar popüler biriyle tanışıp ona âşık olacağı neredeyse alnına yazılmıştı. Her ikisinin de lisenin mezuniyet balosunda kral ve kraliçe seçilecekleri belli gibiydi. Ayrıca son sınıfların yaptığı oylama sonucu sınıfın en ideal çifti de seçilmişlerdi. Okuldaki durmadan değişen ilişkiler içinde onlar sabit bir yıldız gibi kalmışlardı; herkes onlara Romeo Juliet gözüyle bakıyordu. Ve Amerika'daki bütün beyaz öğrenci liselerinde de onlar gibi bir çift vardı işte... bunu bilmek ise Sue'nun hiç hoşuna gitmiyordu.
Toplumda iyi bir yer edinmek, güvenlik gibi hep özlemini çekmiş olduğu şeyleri ele geçirmesiyle birlikte bunların yanında hiç eksik olmayan bir de huzursuzluk doğduğunu fark ediyordu. O sıcak ışıltı çemberinin etrafı karanlık şeylerle sarılıydı. Örneğin, salt popüler olduğu için Tommy'nin onu düzmesine
(ille de bu sözcük şart mı, evet, bu kez şart)
izin vermesi... Birbirlerine çok yakıştıklarını ya da bir vitrine bakarken yansıyan görüntüye bakıp düşünmesi. Ne güzel bir çift. Emin olduğu,
(ya da yanılmadığını umduğu)
bir şey varsa, o da o kadar zayıf olmadığıydı; ailesinin, arkadaşlarının, hatta kendisinin bile ona uygun gördükleri kalıplara uysalca girecek kadar zayıf değildi. Ama işte şimdi, diğerlerine uyup vahşice bir neşeyle katılmış olduğu bu duş olayı vardı. Uymak. En kaçındığı sözcük buydu, çünkü daha bunu söyler söylemez aklına tatsız görüntüler gelmeye başlıyordu: Kocası bürosunda ne idüğü belirsiz işler çevirirken o, saçlarında bigudilerle televizyonun karşısında ütü yapıyor; Okul Aile Birliğine üye oluyor, daha sonra gelirleri arttıkça yükselip kentin sosyete kulübüne üye oluyorlar, çeşitli yatıştırıcı haplara başlıyor, gece yansı bebek vızıltılarına uyanıyor, başka kadınlarla birlikte protesto gösterilerine ve zencileri Kleen Korners'dan kovma kampanyalarına katılıyor...
Carrie, işte o lanet olası Carrie, hep onun suçuydu. O güne dek Sue parlak ışığının çevresinde karanlık bir şeylerin olabileceğini belki düşünmüştü, ama bu gece kendi ağzından çıkan o tatsız öyküyü kendi kulaklarıyla duyunca, o karanlık şeylerin gerçek siluetlerini de görür gibi oluyordu.
Balo için tuvaletini almıştı bile. Maviydi. Çok güzeldi.

"Haklısın," dedi Tommy anlattıkları bitince. "Hiç iyi bir davranış değil bu. Sana yakıştıramadım." Yüzüne bir ciddilik gelmişti, Sue'nun yüreği sıkışır gibi oldu. Ama sonra gülümsedi... çok neşeli bir gülüşü vardı... derken ortalık yine aydınlanır gibi oldu.
"Bir keresinde baygınken bir çocuğun kaburgalarına tekme atmıştım. Anlattım mı daha önce?"
Sue, hayır, anlamında başını salladı.
"Ya, işte öyle. Çocuğun adı Danny Patrick'ti. Altıncı sınıftayken bir gün beni adamakıllı dövmüştü. Müthiş kinlenmiştim, ama çocuktan korkuyordum da. Onu bir sotaya düşürmek için beklemeye başladım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"
Sue bilmiyordu, ama, evet, anlamında başını salladı.
"Her neyse, işte bu çocuk bir yıl falan sonra bu kez ters birine çattı. Adı Peter Taber'di, ufak tefek bir oğlandı ama çetin cevizdi. Danny bir bahane bulup kavga çıkardı. Nedenini unuttum şimdi, misket yüzündendi galiba, neyse, Peter çok güzel dövüşüp Danny'nin pestilini çıkardı. Eski Kennedy Ortaokulunun oyun bahçesindeydik. Danny kavga sırasında düşüp başını çarpınca kendinden geçti. Herkes kaçmaya başlamıştı. Öldü sanıyorduk. Ben de kaçtım, ama kaçmadan önce de kaburgalarına sıkı bir tekme attım. Sonra da bayağı pişman olmuştum. Sen şimdi Carrie'den özür dileyecek misin?"
Sue bu soruyu beklemiyordu; yanıt veremedi. "Sen dilemiş miydin?"
"Ne? Yok canım! İşim mi yoktu. Ama arada büyük bir fark var, Susie."
"Var mı dersin?"
"Artık yedinci sınıf çocukları değiliz. Üstelik benim bir nedenim vardı, her ne kadar boktan bir nedense de... Peki, o zavallı, garip kız sana ne yaptı?"
Sue yine yanıt veremedi, çünkü verecek cevabı yoktu. Bütün yaşamı boyunca Carrie'yle yüz kelime konuşmuş bile değildi; bu yüz kelimenin en az üç düzinesi de bugün söylenmişti. Ortaokuldan mezun olduklarından beri ortak girdikleri tek ders beden eğitimiydi. Carrie ticaret ve sekreterlik bölümüne gidiyor, Sue ise, tabii, üniversite adayları bölümüne devam ediyordu.
Birden kendini çok iğrenç bulmaya başladı.
Ama bu duyguya pek dayanamayınca hırsını Tommy'den almaya kalktı. "Ne zamandan beri böyle büyük ahlak dersleri veriyorsun? Beni üzmeye başladıktan sonra mı?"
Ve Tommy'nin yüzündeki neşeli ifadenin solduğunu gördü.
"Çenemi tutmam gerekirdi," dedi Tommy, külotunu giydi.
"Sana kızmıyorum, asıl derdim kendimle." Elini Tommy'nin koluna koydu. "Utanıyorum yaptığımdan, tamam mı?"
"Biliyorum," dedi Tommy. "Ama benim öğüt vermem doğru değil. Beceremiyorum."
"Tommy, hiç sıkıldığın oluyor mu... yani böyle popüler olmaktan?"
"Ben mi?" Tommy'nin yüzünden çok şaşırdığı belliydi. "Yani futbolculuğum, sınıf başkanlığım falan gibi şeyleri mi demek istiyorsun?"
"Evet."
"Hayır. Hiç önemli değil. Aslında lise önemli bir yer değil ki. Şimdi oturup düşünürsen belki önemli bulabilirsin, ama lise bittikten sonra kafaları çekip anılara dönmedikçe kimsenin aklında bile kalmaz. En azından benim ağabeyim ve arkadaşları için öyle."
Bu açıklama Sue'yu pek yatıştıramadı; tersine, daha da kötü hissetmesine neden olup korkularını depreştirdi.
Dışarısı zifiri karanlık, otomobilin pencereleri hafif buğulanmıştı.
"Herhalde sonunda babamın otoparkında çakılıp kalırım," dedi Tommy. "Cuma ve cumartesi gecelerimi ya Billy Amca'da ya da Cavalier'de bira içerek eski günleri anmakla geçiririm. Dırdırcı bir karıyla evlenip hiçbir zaman son model araba sahibi olamam, Demokrat Partiye oy verir..."
"Dur," dedi Sue, dudakları dehşet içinde büzülerek. Delikanlıyı kendine çekti. "Seviş benimle. Bu gece kafam çok kötü. Seviş benimle. Seviş benimle."
Tommy de isteneni yaptı ve bu kez farklıydı. Bu kez boğuşma olmadı, zevki giderek artan tatlı bir birleşmeydi. Tommy tam iki kez durup, soluk soluğa kendini tutmak zorunda kaldı; sonra yine devam etti...
(benden önce bakirmiş... itiraf etti... ölsem inanmazdım)
Sue'nun solukları kısa ve kesik çıkıyordu, sonra birden haykırmaya ve Tommy'nin sırtından çekmeye başladı, duramıyordu, ter içindeydi; ağzındaki kötü tat gitmiş, vücudundaki her hücre kendi doruğuna varmış, içinde güneş açıyor, aklında müzik notaları uçuşuyor, kelebeklerle dans ediyordu.
Daha sonra eve dönerlerken Tommy ciddi bir ifadeyle mezuniyet balosuna onunla gidip gitmeyeceğini sordu. Sue, "Olur," dedi. Tommy, Carrie hakkında bir karar verip vermediğini sordu. Sue karar vermediğini söyledi. Tommy önemli olmadığını söyledi, ama Sue pekâlâ önemli bulduğunu belirtti. Göründüğü kadarıyla da adamakıllı önemli olmaya başlıyordu.

*

Telekinetik: Analiz ve Sonuçları (1982 Bilim Yıllığı'ndan alıntı. Yazan Dean K. L. McGuffin):

Bugün hâlâ bazı bilim adamları... ne yazık ki, bunların başında Duke Üniversitesi üyeleri geliyor... Carrie White olayının müthiş gerçeklerini kabul etmemektedirler. Tıpkı atom bombasının gücünü büyük bir ısrarla yok sayan Flatlands Topluluğu, Rosicurian Derneği ve Arizona'lı Corly Cemiyeti gibi, bu zavallılar da mantığın karşısına kafalarını kuma gömerek çıkıyorlar.
Kuşkusuz, bilimsel toplantılarda bu konunun yarattığı dehşet ve öfkeli tartışmaların nedenini anlamak zor değildir. Telekinetik fikri bile zaten toplumu için yutulması güç bir hap olmuş, bütün o korku filmi öğeleri, medyumlar, havalara çıkan masalar ve bu gibi şeyler hiç ciddiye alınmamıştır. Onların dehşet duymalarını anlıyoruz, ama acaba bilimsel sorumsuzluklarını bağışlayabilir miyiz?
White olayının sonuçlan son derece ciddi ve yanıtlaması zor sorular getirmektedir. Doğal dünyanın etki ve tepkilerini açıklayan düzen kavramlarımız müthiş bir depreme uğramıştır. Şimdi, Gerald Luponet gibi tanınmış bir fizikçinin bile, White Komisyonu'nun su götürmez kanıtlarına karşın, hâlâ bu olayı sahtekârlık olarak ilan etmesi onun suçu mudur? Çünkü eğer Carrie White gerçekse, o halde Newton'u yadsımak mı gerekecekti?...

*

Carrie ve annesi oturma odasında oturmuş, eski bir fonografta Tennessee Ernie Ford'un söylediği bir ilahiyi dinliyorlardı. Carrie dikiş makinesinin başında, pedalı pompalayarak yeni bir giysinin kollarını dikmekteydi. Annesi alçıdan yapılmış haçın altında dantel işlerken ayaklarıyla da şarkıya tempo tutuyordu. Çalmakta olan ilahi, bunu ve bunun gibi yüzlercesini bestelemiş ve annesinin gözünde Tanrı'nın varlığını dünyaya en iyi kanıtlayan insan olan P. P. Bliss'in yapıtıydı. Bu adam eskiden bir denizci ve günahkârdı (zaten bu iki sözcük annesinin sözlüğünde eşanlamlıydı), işi gücü sövmek, Tanrı'yı alaya almaktı. Bir gün seyirdeyken bir fırtına çıkınca gemi alabora olmak tehlikesiyle karşı karşıya kalmış. P. P. Bliss okyanusun dibinde ağzını açmış onu yutmak için bekleyen cehennemi görür gibi olmuş ve korku içinde o günahkâr dizleri üstüne çökerek Tanrı'ya dua etmeye başlamış. Eğer onu bağışlarsa, ömrünün geri kalanını Tanrı'ya adayacağını vaat etmiş. Tabii fırtına da hemen kesilmiş.
Tanrı'nın evinde parlayan O insaf ışığı hiç sönmez. Lakin kıyıları aydınlatmak, Bizden başkasına düşmez.
P. P. Bliss'in bütün ilahilerinde bir deniz seyrinin tadı vardı.
Carrie'nin dikmekte olduğu giysi gerçekten de çok güzeldi... koyu şarap renginde (annesi kırmızıya en yakın renk olarak buna izin veriyordu) ve kolları kabarıktı. Carrie dikiş dikerken bütün dikkatini işine vermeye çalışıyordu, ama tabii arada daldığı da oluyordu.
Tepedeki lamba güçlü, hoyrat ve sarı bir ışık veriyor ve tozlu küçük kanepede kimse oturmuyordu (Carrie'nin burada oturacak hiçbir erkek arkadaşı olmamıştı). Karşıdaki duvara ikili bir gölge düşmekteydi: Çarmıha gerilmiş İsa ve onun altında annesi.
Okuldan çamaşırhaneye telefonla haber vermişler, annesi de o öğlen eve gelmişti, Carrie onun eve girişini izlerken korkudan midesi büzülmüştü.
Son derece iri bir kadın olan annesi her zaman şapka giyerdi. Son zamanlarda bacakları şişmeye başlamıştı zaten ayakları da oldum olası ayakkabılarını patlatacak gibiydi. Üzerinde yakası siyah kürklü, siyah bir kumaş manto vardı. Mavi gözleri çerçevesiz gözlüklerinin ardında çok büyük görünürdü. Siyah büyük çantasının içinde yine siyah bir bozuk para çantası, üzerinde yaldızla adı yazılı olan (ve tabii yine siyah) ciltli bir İncil ve lastik bandla tutturulmuş risaleler vardı.
Carrie annesi ve babasının bir zamanlar Baptist olduklarını, ancak Baptistler'in imansız olduğuna iyice karar verdikten sonra kiliseyi terk ettiklerini hayal meyal anımsıyordu. O günden beri de bütün ibadetleri evde geçmişti. Annesi pazarları, salıları ve cumaları ibadet günü olarak seçmişti. Bunlar kutsal günlerdi.
Annesi papaz, Carrie de cemaat oluyordu. Ayin iki, üç saat kadar sürerdi.
Annesi kapıyı açıp sert adımlarla içeri girmişti. Giriş koridorunda bir an Carrie'yle karşı karşıya durmuşlar, silah çekmek üzere hazırlanan iki silahşor gibi birbirlerine bakmışlardı. Aslında çok kısa, ama düşününce insana çok uzunmuş gibi gelen anlardandı.
(annesinin gözlerindeki korku muydu, korku olabilir miydi)
Annesi yavaşça kapıyı kapadı. "Sen artık kadınsın," dedi alçak sesle.
Carrie yüzünün gerildiğini hissettiyse de buna engel olamadı. "Neden bana söylemedin?" diye haykırdı annesine. "Oh, anne, nasıl korktum! Bütün kızlar benimle alay etti, bağırdılar..."
Annesi ona doğru yaklaşmaktaydı; yakınına gelince o nasırlı ve kaslı eli şimşek gibi atılarak tersiyle Carrie'nin çenesinde patladı. Carrie geri savrulup hol ve oturma odası arasına devrildi. Haykırarak ağlıyordu.
"Ve Tanrı, Havva'yı Adem'in kaburgasından yaptı," dedi annesi. Çerçevesiz gözlükleri ardında gözleri büyümüş, lop yumurta gibi görünüyordu. Ayağının kenarıyla Carrie'ye bir tekme attı, Carrie bağırdı. "Kalk, kadın. Gidip dua edelim. Zayıf, şeytancı, günahkâr kadın ruhlarımız için İsa'ya dua edelim."
"Anne..."
Carrie hıçkıra hıçkıra ağlıyor, daha fazla konuşamıyordu. Ağzından anlamsız sesler çıkmaktaydı. Ayağa kalkacak durumda değildi. Saçları yüzüne yapışmış, sürüne sürüne oturma odasına geçti. Annesi ikide bir tekmeyi indiriyordu. Bu durumda odanın karşı duvarına, bir zamanlar küçük bir yatak odası olan mihrap yerine vardılar.
"Ve Havva güçsüzdü... tekrarlasana, kadın. Tekrarla!"
"Hayır, anne, ne olur, bana yardım et...."

Bir tekme daha. Carrie çığlık attı.
"Ve güçsüz olan Havva kuzgunu dünyanın başına saldı," diye devam etti annesi. "Ve kuzgunun adı Günah'tı ve ilk Günah da Cinsel Birleşme'ydi. Tanrı Havva'ya bir lanet verdi. Lanet Kanı'ydı bu. Ve Adem'le Havva Cennet Bahçesinden kovuldular ve Dünya'ya atıldılar ve Havva karnının bir çocukla kocaman olduğunu gördü."
Tekme bir kez daha indi ve Carrie'nin budunu buldu. Burnu yere sürtündü. Mihrap yerine giriyorlardı. İşlemeli ipek örtü serilmiş masanın üstünde bir haç vardı. Haçın iki yanında beyaz mumlar duruyordu. Bunun gerisinde İsa ve Havarileri'ni canlandıran ve numaralara göre boyama talimatlı bir resim vardı. Mihrabın sağındaysa en kötü yer, dehşet yuvası, bütün umutların, Tanrı... ve annesinin... iradesine karşı direnişin tükendiği mağara vardı. Dolabın kapısı aralıktı. İçinde, her zaman yanık bulunan mavi bir ampulün arkasında Öfkeli Bir Tanrı'nın Eline Düşen Günahkârlar adlı tablo asılıydı.
"Sonra İkinci Lanet gönderildi ki, bu da çocuk doğurmaydı ve Havva kan ve ter içinde Kabil'i doğurdu."
Annesi onu sürükleyerek mihrabın önünde diz çöktürdü, kendisi de çöktü. Bir bileğinden sımsıkı tuttu.
"Hâlâ Cinsel Birleşme günahına tövbe etmeyen Havva, Kabil'in ardından Abil'i de doğurdu. Bunun üzerine Tanrı, Havva'ya üçüncü bir lanet gönderdi, ki bu da Cinayet'ti. Kabil bir kaya parçasıyla Abil'i öldürdü. Ve Havva hâlâ tövbe etmedi, ondan doğan kızları da... böylece Hünerli Yılan Havva sayesinde fahişelik ve günah imparatorluğu kurdular."
"Anne!" diye haykırdı Carrie. "Anne, lütfen beni dinle! Benim suçum değil bu!"

"Eğ kafanı," dedi annesi. "Dua edelim."
"Bana söylemen gerekirdi!"
Annesi elini Carrie'nin boynunun arkasına yerleştirdi. Bu el, on bir yıl boyunca ağır çamaşır torbalarını kaldırmış, ıslak çarşaf yığınlarını taşımış, güçlü ve kaslı bir eldi. Carrie'nin alnı mihrap masasına çarptı, masadaki mumlar titrerken, alnında hemen iz kaldı.
"Dua edelim," dedi annesi yumuşak bir sesle.
Carrie ağlaya sızlaya başını eğdi. Burnundan sümüğü sarkıyordu, elinin tersiyle
(burada beni her ağlattığı kez bir peni koysaydım)
sildi.
"Tanrım," diye başladı annesi başını geri atarak. "Yanımdaki bu günahkâr kadına yanlış yolda olduğunu göster. Eğer günahsız kalsaydı Lanetli Kan'ın ona hiç gelmemiş olacağını anlat. Aklından şehvet geçirme günahını işlemiş olabilir. Radyoda rock'n roll müziği dinlemiş olabilir. Şeytan'a kapılmış olabilir. Ona senin müşfik ve öç alan elinin neler yaptığını..."
"Hayır!" Bırak beni!"
Carrie ayağa kalkmak için mücadele etti, ama annesinin demir bir mengene gibi güçlü ve acımasız olan eli onu yine dizüstü çökertti.
"Ve eğer ebediyen Cehennem Ateşi'nde yanmak istemiyorsa, bundan sonra yolundan hiç şaşmaması gerektiğini ona göster. Amin."
Parlayan kocaman gözleriyle Carrie'ye baktı. "Gir artık dolabına."
"Hayır!" Carrie'nin korkudan soluğu kesiliyordu.
"Gir dolabına, gizlice dua et. Günahların için bağışlanmayı dile."
"Ben günah işlemedim, anne. Sen işledin. Bana söylememiş olduğun için herkes alay etti."
Yine çok kısa bir an için annesinin gözlerinde bir korku görür gibi oldu. Annesi Carrie'yi içinden mavi ışığın süzüldüğü dolaba doğru itelemeye başladı.
"Tanrı'na dua et de, günahların yıkanıp gitsin."
"Anne, bırak beni."
"Dua et, kadın."
"Yine taşları getirtirim yoksa, anne."
Annesi durdu.
Neredeyse boğazındaki soluk bile durmuş gibiydi. Sonra da Carrie'nin boynunu sıkan el giderek artan bir güçle sıkmaya başladı. Carrie artık gözlerinin önünde kıpkırmızı, ışıltılı noktaların dans ettiğini görüyor, beyni karıncalanıyordu.
Annesinin kocaman gözleri sanki önünde yüzüyordu.
"Şeni gidi şeytan," diye tısladı annesi. "Neden böyle bir lanete uğradım ki?"
Carrie'nin aklı o an çekmekte olduğu ıstırabı, utancı, dehşeti, nefreti ve korkuyu açıklayabilecek muazzam bir şey aradı. Göründüğü kadarıyla, tüm yaşamı şimdi olduğu gibi çaresiz bir isyanın ezilmesi biçiminde noktalanıyordu. Birden çılgın gibi gözleri büyüdü, ağzı köpürerek açıldı.
"GEBER!" diye haykırdı annesine.
Annesi canı yanmış bir kedi gibi tısladı. "Günah! Günaha bak!" Carrie'nin sırtına, boynuna ve başına vurmaya başladı. Carrie neredeyse dolabın içine tıkılmak üzereydi.
"SEN DÜZÜŞTÜN!" diye bağırdı.
Annesi vargücüyle iteleyince Carrie kafasını dolabın duvarına çarpıp yan baygın durumda yere yığıldı. Kapı kapandı, kilitlendi.

Annesinin öfkeli Tanrı'sıyla baş başaydı.
Mavi ışığın aydınlattığı bir tablo vardı karşısında. Dev gibi, sakallı Yehova çığlıklar atan bir dolu günahkârı ateşler içine fırlatıyordu. onların altındaysa, alev rengi tahtında kurulmuş, bir elinde üç dişli çatal mızrağıyla Kara Adam oturmaktaydı. Vücudu insan vücuduydu, ama kuyruğu vardı ve başı çakal başıydı.
Bu kez pes etmeyecekti.
Ama tabii sonunda pes etti. Altı saat dayandı, sonra da ağlamaya başladı ve kapıyı açıp dışarı bırakması için annesine yalvardı. Tuvalete gitme ihtiyacı dayanılır gibi değildi. Kara Adam çakal ağzıyla pis pis sırıtıyordu; kıpkırmızı gözlerinde kadın kanamasıyla ilgili bütün gizleri bilen bir ifade vardı.
Carrie'nin yalvarmaya başlamasından bir saat sonra annesi onu salıverdi. Carrie deli gibi banyoya koştu.
Bu olaydan üç saat sonra, yani ancak şimdi dikiş makinesinin başında tövbekarlar gibi başı önde çalışırken, annesinin gözlerindeki korkuyu anımsadı. Üstelik nedenini de tahmin edebiliyordu.
Annesinin onu dolapta bir gün boyu hapis tuttuğu zamanlar olmuştu... kırk dokuz sentlik bir yüzük çaldığında ve yastığının altında Flash Bobby Pickett'in resmini bulduğunda... ve birinde Carrie açlıktan ve kendi dışkısının kokusundan bayılmıştı. Ama daha önce, bugün yaptığı gibi, asla annesine karşılık vermemişti. Bugünse o Kaka Sözcüğü bile söylemişti. Buna karşın, annesi onu neredeyse pes eder etmez serbest bırakmıştı.
İşte. Giysi bitmişti. Ayaklarını pedaldan çekti ve giysiyi biraz kaldırıp son durumuna baktı. Çok uzun ve çirkindi. Hiç hoşuna gitmemişti.
Annesinin onu neden serbest bıraktığını biliyordu.
"Anne, yatabilir miyim?"
"Evet." Annesi başını kaldırmadan işlemesine devam etti.
Carrie giysiyi kolunda katladı. Gözlerini dikiş makinesine çevirdi. Birden pedal kendi kendine basmaya başladı. İğne aşağı yukarı inip çıkıyor, makara hızla dönüyordu. Yan çarkı da hızla dönmekteydi.
Annesi anında başını kaldırdı, gözleri açıldı. Elindeki dantel işlemesi birden şaşmaya başladı.
"Sadece kalan ipliği çekiyorum," dedi Carrie alçak bir sesle.
"Git, yat artık," dedi annesi gözlerinde yine korku belirmişti.
"Peki, anne."
(dolap kapısını menteşeleriyle birlikte sökeceğimden korktu ve sanırım yapabilirdim, sanırım yapabilirdim, evet yapabilirdim)

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 58):

Margaret White, Chamberlain'e çok yakın, hatta ortaöğretim yaşındaki çocuklarını Chamberlain okullarına gönderen Morton adında küçük bir kasabada doğup büyümüştü. Ailesinin para durumu bayağı iyiydi; Motton kasabası sınırlarının dışında oldukça iyi iş yapan bir gece kulübü işletmekteydiler. Margaret'in babası, John Brigham 1959 yazında barda çıkan silahlı bir çatışmada öldü.
O sıralarda otuz yaşlarında olan Margaret White aşırı tutucuların ayinlerine katılmaya başladı. Annesiyle Harold Alison adında başka bir adamla ilişkiye girmişti (ki sonra onunla evlendi); gerek kendisi, gerekse erkek arkadaşı mümkün olduğu kadar Margaret'i evden uzak tutmak istiyorlardı. Margaret, annesinin, yani Judith'in ve Harold Alison'un günah içinde yaşadıklarına inanıyor ve bu görüşünü de sık sık belli ediyordu. Judith Brigham kızının ölene dek evlenemeyeceğini düşünüyordu. Üvey babasının tanımına göre, "Margaret'in yüzü bir petrol tankerinin kıçını andırır, vücudu da geri kalan kısmına uyardı." O da Margaret'ten söz ederken, "Duacı küçük İsa" derdi.
Margaret 1960 yılında Ralph White'la tanışana kadar evi terk etmedi. O yıl eylül ayında Motton'daki evinden ayrılıp Chamberlain merkezinde küçük bir daireye taşındı.
Margaret Brigham'la Ralph White'ın ilişkisi 23 Mart 1962 tarihinde evlilikle noktalandı. 3 Nisan 1962 günü Margaret White kısa bir süre için Westover Hastanesinde yattı.
"Hayır, bize hastalığının ne olduğunu söylemek istemedi," dedi Harold Alison. "Bir kez ziyaretine gittik, onda da evli olduğumuz halde, bizi zinayla suçladı, cehenneme gideceğimizi söyledi. Tanrı alnımıza görünmez bir damga vurmuş, yalnız o görebilirmiş. Tımarhaneden kaçmış bir zırdeli gibiydi. Annesi iyi davranmaya, biraz konuşup kızının ne sorunu olduğunu anlamaya çalıştı. Ama Margaret iyice çileden çıkıp elinde kılıçla otoparkları, yol kenarlarındaki kulüpleri dolaşarak günahkârları kesip biçen bir melekten söz etmeye başladı. Bunun üzerine biz de kalktık."
Bununla birlikte Judith Alison'un, kızının hastaneye yatışıyla ilgili hiç olmazsa bir tahmini var; ona göre Margaret bir çocuk düşürmüş olabilir. Eğer bu doğruysa, bebek evlilik öncesi peydahlanmıştı. Bu tahminin doğrulanması, Carrie'nin annesinin kişiliği hakkında oldukça ilginç bir ışık tutacaktır.
19 Ağustos 1962 günü annesine yazmış olduğu çılgınca mektupta Margaret, kendisi ve Ralph'ın günahsız yaşadıklarını, "Cinsel Birleşme"yle lanetlenmediklerini anlatıyordu. Harold ve Judith Alison'un da günah dolu yaşam biçimlerinden arınıp kendileri gibi yapmalarını istedi. "Bu, senin ve O Adam'ın ilerde olacak Kan Yağmuru'ndan kurtulabilmeniz için tek yoldur," diyordu mektubun sonlarına doğru. "Ralph ve ben, tıpkı Mary ve

Joseph gibi, ne birbirimizin bedenlerini tanıyacağız, ne de kirleteceğiz. Eğer üreme olacaksa, bırakalım bu Tanrı'dan olsun."
Tabii takvime bir baktığımızda, Carrie'nin bu mektuptan bir süre sonra, ama aynı yıl içinde peydahlanmış olduğunu görürüz.

*

Kızlar pazartesi sabahı beden eğitimi olan birinci ders için sessizce soyunurlarken, Bayan Desjardin'in kapıyı sertçe açarak soyunma odasına girişine şaşılmadılar. Bayan Desjardin'in gümüş düdüğü küçük göğüslerinin arasında sallanıyordu; üstündeki şort eğer cuma günü giymiş olduğu şortsa, Carrie'nin kanlı el izinden hiçbir eser kalmamıştı.
Kızlar asık suratlarla soyunmaya devam ettiler, kimse başını kaldırıp ona bakmadı.
"Sizler bu yıl mezun oluyorsunuz, değil mi?" dedi Bayan Desjardin. "Ne kadar kaldı? Bir ay mı? Mezuniyet balosuna daha da az var. Bahse girerim, çoğunuzun tuvaleti hazır, kavalyeniz de seçilmiştir. Sue, sen herhalde Tommy Ross'la gidersin. Helen, Roy Evarts'la. Chris, sanırım sen de kavalyeni seçmişsindir. Kim bu şanslı delikanlı?"
"Billy Nolan," dedi Chris Hargensen asık suratla.
"Vay, vay, ne şanslı çocukmuş." dedi Desjardin. "Kavalyene parti armağanı ne vereceksin, Chris, kanlı bir tampon mu? Yoksa kullanılmış tuvalet kâğıdı mı? Anladığıma göre, son günlerde bu gibi şeylerle pek haşır neşirsin."
Chris kızardı. "Ben gidiyorum. Bu sözleri dinlemek zorunda değilim."
Desjardin bütün bir hafta sonu Carrie'nin acıklı görünüşünü aklından çıkaramamıştı; çığlık çığlığa ağlayışını, apış arasına yapışmış ıslak tamponu ve en önemlisi, kendisinin budalaca bir öfkeyle gösterdiği tepkiyi...
Şimdi de Chris hızla yanından geçip gitmek isterken uzanıp onu bütün gücüyle soyunma dolaplarına doğru itti. Sert bir biçimde dolaplara çarpan Chris'in gözleri dehşet içinde büyüdü. Sonra da müthiş bir öfkeye kapıldı.
"Bize vuramazsın!" diye bağırdı. "Bunu ödeyeceksin. Gör bak nasıl ödeteceğim sana, pis cadı!"
Diğer kızlar soluklarını yutup korkuyla yere bakmaya başladılar. İş çığırından çıkıyordu. Sue gözucuyla bakınca Fern ve Donna Thibodeau kardeşlerin el ele tutuştuklarını gördü.
"Hiç umurumda değil, Hargensen," dedi Desjardin. "Sen ya da diğer kızlardan herhangi biri... şu anda eğer öğretmenlik tasladığımı sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Şunu bilmenizi isterim ki, cuma günü çok boktan bir iş yaptınız. Tam anlamıyla boktan bir iş."
Chris Hargensen yere bakıyordu. Diğer kızlar da gözlerini öğretmenlerinden kaçırmaya çalışmaktaydılar. Sue'nun gözleri bir an duş bölmesine çevrildi... suç yerine... ama hemen yine kaçırdı. Daha önce hiçbiri bir öğretmenin ağzından "bok" sözcüğünün çıktığını duymamıştı.
"Carrie White'ın da duyguları olabileceğini hiçbiriniz aklınıza getirdiniz mi? Hiç durup da, düşündüğünüz olur mu? Sue? Fern? Helen? Jessica? Herhangi biriniz? Onu çirkin buluyorsunuz. Ama çirkin olan sizlersiniz. Bunu cuma sabahı gözlerimle gördüm."
Chris Hargensen babasının avukat oluşunu mırıldanıyordu.
"Kes sesini!" diye bağırdı Desjardin. Chris birden öyle bir ürktü ki, başını arkasındaki çelik dolaba çarptı. İnleyip kafasını ovmaya başladı.
"Senden tek bir söz daha çıkarsa," dedi Desjardin sesini kısarak. "Tuttuğum gibi duvara çarparım. Yapamam sanıyorsan bir dene bakalım."
Karşısındaki kadının iyice çıldırdığına karar veren Chris sesini çıkarmadı.
Desjardin ellerini kalçalarına dayadı. "Yönetim sizleri cezalandırmaya karar verdi. Ne yazık ki, benim saptadığım bir ceza değil. Bana kalsaydı, sizi üç gün içerde bırakırdım, balo bileti de vermezdim."
Kızlardan birkaçı birbirlerine bakıp mutsuzca homurdandılar.
"İşte o zaman can evinden vurulmuş olurdunuz," diye devam etti Desjardin. "Ne yazık ki, Ewen Lisesi yöneticilerinin tümü erkek. Bu yüzden de, yapmış olduğunuz işin ne kadar alçakça olduğunu bilemiyorlar. Sonuçta, bir hafta içerde kalma cezası verildi."
Kızlardan iç çekiş sesleri geldi.
"Ama başınızda ben olacağım. Spor salonunda. Ve suyunuzu çıkaracağım."
"Ben gelmiyorum," dedi Chris. Dudakları incelmiş, dişlerine yapışmıştı sanki.
"Senin bileceğin iş, Chris. Hepiniz için öyle. Ama cezadan kaçanlar, üç gün uzaklaştırma alacaklar ve balo biletleri verilmeyecek. Şimdi anladınız mı?"
Kimseden çıt çıkmadı.,
"Pekâlâ. Şimdi üstünüzü değişin ve söylediklerimi bir düşünün."
Desjardin odadan çıktı.
Uzun süren bir sessizlik oldu. Sonra Chris Hargensen isterik bir sesle haykırdı. "Bunu onun yanına bırakmayacağım!" Rastgele bir dolabın kapısını açtı ve içinden çıkardığı bir çift spor ayakkabısını yere fırlattı. "Canına okuyacağım onun! Eğer yapmazsam kahrolayım! Eğer birlik olursak onu..."
"Kes artık, Chris," dedi Sue. Kendi sesindeki yetişkinlere özgü sakinliğe şaşırdı. "Kes artık, tamam."
"Bu iş burada bitmez," dedi Chris Hargensen, etekliğinin fermuvarını açıp yeşil spor şortuna uzandı. "Görür o." Ve haklıydı da.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 60-61):

Bu araştırmayı yapanın görüşüne göre, Carrie White olayını, gerek bilimsel dergiler, gerekse günlük basın için incelemiş olanlar, Carrie'nin çocukluk dönemindeki telekinetik olaylarını boşu boşuna araştırmak gibi yanlış bir adım atmışlardır. Bunu kabaca benzetirsek, bir ırz düşmanının çocukluğundaki mastürbasyon olaylarını saptamak için yıllarca araştırma yapmaktan farkı yoktur.
Taş yağması olayı bu konuda pek çok kişiyi aldatmaktadır. Birçok araştırmacı, böyle bir olay varsa, başkaları da olmalı, gibi insanı yanıltan bir inanca kapılmışlardır. Bunun için de bir benzetme yapacak olursak, iki milyon yıl önce bir göktaşı düşmüş diye, gözlemcilerden oluşan bir ekibi Krater Ulusal Parkı'na göndermek, diyebiliriz.
Benim edinmiş olduğum bilgilere göre, Carrie'nin çocukluk yıllarında başka bir telekinetik olayı yoktur. Eğer Carrie tek çocuk olmasaydı, o zaman belki bir düzine daha olayın söylentilerini duyabilirdik.
Andrea Koliniz vakasında şöyle bir olay anlatılmıştır: Çatıya çıkmış olduğu için poposuna birkaç şaplak yiyince, birden ilaç dolabı kendiliğinden açılmış, içindeki ilaç şişeleri dört bir yana uçuşmuş, kapılar çarparak açılıp kapanmaya başlamış, 150 kilo ağırlığındaki müzik seti devrilerek plaklar havada savrulmaya ev sakinleri isabet almamak için yere kapanmaya başlamışlar.
Bu olay Andera'nın kardeşlerinden biri tarafından anlatılmış ve 4 Eylül 1955 tarihli Life dergisinde yayınlanmıştı. Life dergisinin bilimsel nitelikte olmadığını ve bunu kaynakça olarak kabul edemeyeceğimizi biliyoruz. Ancak bunun yanı sıra daha birçok olay rapor edildiği için sanırım çevrede tanık bulunmasının önemi ortaya çıkar.
Carrie White vakasındaysa, olayların doruğuna varışından öncesini sorabileceğimiz tek kişi Margaret White'dı, ama tabii o da öldü.

*

Ewen Lisesi Müdürü Henry Grayle'in bütün hafta beklemesine karşın, Chris Hargensen'in babası cuma gününe dek görünmedi. Cuma günü Chris, Bayan Desjardin'in okulda kalma cezasına uymayıp evine gitmişti.
"Evet, Bayan Fish?" Camlı bölmeden dışardaki adamı görüp, yerel gazetedeki resimlerinden onu tanımasına karşın yine de iç haberleşmeden sormuştu.
"John Hargensen sizinle görüşmek istiyor, Bay Grayle."
"Lütfen içeri alın." Lanet olsun, Fish, bu kadar etkilenmiş görünmen şart mıydı?
Grayle'in ataş bükme, peçete parçalama, kâğıtların köşelerini kıvırma gibi önüne geçemediği bir huyu vardı. Kentin önde gelen hukukçusu John Hargensen'le yapacağı tatsız görüşme için cephanelik niyetine masasına tıka basa dolu bir kutu ataş koydu.
Hargensen uzun boylu, özgüvenli ve gerçekten ilk bakışta insanı etkileyen bir adamdı. Her haliyle Grayle'den sosyal açıdan bir kat üstte görünüyordu. Üzerinde oldukça pahalı ve şık bir takım elbise vardı. El çantası gerçek deriden ve paslanmaz çeliktendi. El sıkışması bile klasını gösteriyordu... sert, sıcak ve uzun süren bir el sıkışı.
"Sizinle epeydir tanışmak istiyordum, Bay Grayle." "Okulla ilgilenen ana babaların olması bizi memnun eder," dedi Grayle kuru bir gülümsemeyle. "Bunun için de her ekim ayında Aile Birliği toplantıları yaparız."
"Tabii," dedi Hargensen gülümseyerek. "Sanırım siz de epey meşgulsünüzdür, benim de kırk beş dakika sonra mahkeme salonunda olmam gerekiyor. Hemen konuya geçebilir miyiz?"
"Elbette." Grayle elini ataş kutusuna daldırdı ve bir tane alıp bükmeye başladı. "Anladığım kadarıyla, kızınız Christine'le ilgili disiplin cezası nedeniyle buradasınız. Size şunu hemen söylemek isterim ki, bu konuda okulun tavrı kesindir. Adalet mekanizmasıyla ilgili bir insan olarak siz de bilirsiniz ki, kurallardan ödün vermek hiç mümkün..."
Hargensen sabırsız bir biçimde elini salladı. "Görüyorum ki, yanlış anlamışsınız, Bay Grayle. Benim buraya gelme nedenim, kızımın beden eğitimi öğretmeniniz, Bayan Rhoda Desjardin tarafından hırpalanması ve korkarım, hakarete uğramasıdır. Sanırım Bayan Desjardin'in kızıma yönelttiği sözcük 'boktan'mış..."
Grayle bir iç çekti. "Bayan Desjardin gerektiği biçimde uyarılmıştır."
John Hargensen'in gülücüğü şöyle bir otuz derece kadar söğüdü. "Korkarım uyarılması yetmeyecek. Bildiğim kadarıyla, bu genç... hanımın öğretmenlikte ilk yılı oluyor, değil mi?"
"Evet. Kendisini oldukça başarılı buluyoruz."
"Sizin başarılı tanımınız, öğrencileri dolaplara çarpıp sokak kabadayıları gibi sövmeyi de kapsıyor mu acaba?"
"Bir avukat olarak, bu eyalette okullara verilen yetkiyi biliyorsunuzdur herhalde. Okul saatleri içinde bütün sorumluluklarla birlikte veli hakları da verilmiştir. Eğer bu konuya yabancıysanız size Mondock Bölge Okulu Cranepool'a Karşı davasını incelemenizi öneririm ya da..."
"Konuya hiç yabancı değilim," dedi Hargensen. "Ayrıca, ne siz okul yöneticilerinin dilinden düşmeyen Cranepool davası, ne de Frick davası bedensel saldırı ya da sözlü hakaretle uzaktan yakından ilgilidir. Ama bir de, 4 Numaralı Bölge Okulu, David'e Karşı davası vardır. Siz bunu bilir misiniz?"

Grayle biliyordu. Söz konusu okulun müdür yardımcısı olan George Kramer, Grayle'in poker arkadaşıydı. George artık pek poker oynamıyordu. Bir öğrencinin saçını kestirmeye kalktı diye, şimdi bir sigorta şirketinde çalışmaktaydı. Okul yönetimi tazminat olarak yedi bin dolar ödemeye mahkûm edilmişti. Grayle uzanıp bir ataş daha aldı.
"Birbirimize davaları sıralayıp durmayalım, Bay Grayle, ikimizin de işi gücü var. Bir alay tatsızlık çıksın istemiyorum. Hiç gereği yok. Kızım şimdi evde, pazartesi ve salı günleri de evde kalacak. Böylece üç günlük uzaklaştırma cezasını çekmiş olacak. Buna bir diyeceğim yok." Yine eliyle, bir tamam işareti yaptı, (tut bakalım Fino, al sana güzel bir kemik) "Benim istediğime gelince," diye devam etti Hargensen. "Bir, kızım için balo bileti. Bir kız için mezuniyet balosu çok önemlidir ve Chris son derece yıkılmış durumda. İki, bu Desjardin denen kadının sözleşmesi yenilenmeyecek. Bu da benim tatmin olmam için.
Sanırım okul yönetimini mahkemeye verecek olsam hem onu kovdurur, hem de cebime yüklü bir tazminat indirebilirim. Ama kinci davranmak istemiyorum."
"Demek, istediklerinizi yapmazsak mahkemeden başka seçeneğimiz yok?"
"Bildiğim kadarıyla, önce Okul Komitesi bir toplanır, ama yalnızca formalite olarak. Ama, evet, sonucu mahkeme tayin eder. Sizin için tatsız olur."
Grayle bir ataş daha aldı.
"Bedensel saldırı ve sözlü hakaret... buydu, değil mi?"
"Özetle."
"Bay Hargensen, on tane kadar arkadaşıyla birlikte kızınızın, ömründe ilk kez âdet kanaması gören bir öğrenciye ellerine geçeni attığını biliyor musunuz? Bu zavallı kız da o sırada kan kaybından ölmekte olduğunu sanıyordu."
Hargensen'in yüzünden bir bulut geçer gibi oldu. "Konumuz böyle bir suçlamayla ilgili değil sanırım. Ben size sonuçta neler..."
"Bırakın şimdi onu," dedi Grayle. "Bırakın sizin ne söylediğinizi şimdi. Bu zavallı kız, Carietta White'a 'salak puf böreği' diyerek alay ettiler, 'tıpa tıka' dediler, daha bir sürü müstehcen imalarda bulundular. Bu kız bütün bir hafta okula gelemedi. Bedensel ve sözle saldırı konusunda bu söylediklerim size bir şeyler açıklıyor mu? Bana çok şey açıklıyor doğrusu."
"Burada oturup," dedi Hargensen. "Gerçekliği kuşkulu öykülerinizi ve tipik başöğretmen nutuklarınızı dinlemeye niyetim yok, Bay Grayle. Ben kendi kızımı yeterince tanıyor..."
"Şunlara bakın," dedi Grayle masanın kenarında bulunan bir yığın pembe kartı uzatarak. "Bu kartlarda sözü edilen kızınızı acaba ne kadar tanıyorsunuz, bilmek isterdim. Eğer yeterince tanısaydınız çok geç olmadan bir şeyler yapmanız gerektiğini anlardınız. Kızınız birinin canını gerçekten yakmadan bir önlem alma zamanınız gelmiş."
"Siz bana..."
"Dört yıldan beri Ewen'de," diye sözünü kesti Grayle. "Haziran yetmiş dokuzda mezun olacak... gelecek ay. Zekâ testleri başarılı. Not ortalaması pek yüksek değil, ama yine de Oberlin Üniversitesine kabul edilmiş. Sanırım birileri... bu herhalde sizsiniz... epey güçlü bir torpil bulmuş. Yetmiş dört kez okulda kapatma cezası almış. Bunlardan yirmi tanesi de özürlü öğrencileri rahatsız etmekten. Chris ve her zamanki yandaşları bu öğrencilerle alay etmekten korkunç bir zevk alıyorlar. Chamberlain Ortaokulunda bir kızın ayakkabısının içine çatapat koymaktan uzaklaştırma cezası almış... karttaki nota göre, Irma Swope adındaki bu kız az kalsın iki ayak parmağını kaybedecekmiş. Aynca bildiğim kadarıyla, kızın dudakları sakatmış. Bakın, sizin kızınızdan söz ediyorum, Bay Hargensen. Bir şeyler anlar gibi oldunuz mu?"
"Evet," dedi Hargensen ayağa kalkarak. Yüzü hafif kızarır gibi olmuştu. "Sizinle mahkemede görüşeceğimi anlıyorum. Sonunda da, eğer kapı kapı dolaşıp ansiklopedi satma işi bulursanız, kendinizi şanslı sayacaksınız."
Grayle de öfkeyle ayağa kalktı, iki adam masanın iki yanından birbirlerine baktılar.
"O halde mahkemede görüşürüz," dedi Grayle.
Hargensen'in yüzünde bir an için bir şaşkınlık belirtisi fark etti ve asıl nakavt edici ya da hiç olmazsa Desjardin'i kurtaran ve bu züppe herifi biraz sarsan bir hakem kararıyla galibiyet alacak darbeyi indirmeye hazırlandı.
"Bu konuda unuttuğunuz bir nokta var, Bay Hargensen. Öğrencilerin saldırılara karşı korunmasını sağlayan yasadan Carrie White da yararlanacaktır. Okul yönetimini mahkemeye verdiğiniz an biz de Carrie White'a karşı aynı suçları işlemekten kızınızı dava edeceğiz."
Hargensen'in ağzı önce açıldı, sonra birden kapandı. "Bu ucuz numarayla kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz, sizi..."
"Üçkâğıtçı mı, diyecektiniz?" Grayle acı acı güldü. "Dışarı çıkan yolu kendiniz bulabilirsiniz sanırım. Kızınızın cezası hâlâ geçerlidir. Eğer işi büyütmek istiyorsanız, tabii bu da sizin hakkınızdır."
Hargensen sert adımlarla odayı geçti, bir an bir şey söyleyecekmiş gibi durdu, sonra da çıkıp gitti. Kapıyı çarpmamak için kendini zor tutmuştu.
Grayle derin bir soluk verdi. Chris Hargensen'in inatçılığını kimden aldığı belli oluyordu.
Bir dakika sonra A. P. Morton geldi. "Nasıl gitti?"
"Zaman gösterecek, Morty," dedi Grayle. Suratını buruşturarak bükülmüş ataşlara baktı. "Bana yedi ataşa patladığım söyleyebilirim. Bu da bir rekordur."
"Mahkemeye gidecek mi?"
"Bilmem. Ama biz de karşı dava açarız dediğim zaman çok sarsıldı."

"Sarsılmıştır tabii." Morton, Grayle'in masasındaki telefona baktı. "Bu pisliğe eğitim müdürünü de katma zamanı geldi galiba, değil mi?"
"Evet," dedi Grayle telefonu açarak. "Çok şükür, işsizlik sigortamın bütün primlerini ödemiş durumdayım." "Ben de," dedi Morton üzgün bir sesle.

*

Gölge Patladı'dan alıntı:

Aşağıdaki dörtlük Carrie White'ın yedinci sınıfta yazmış olduğu şiir ödevidir. Carrie'nin bu sınıftaki İngilizce öğretmeni olan Bay Edward King şöyle diyor: "Neden bu kâğıdı sakladım bilmiyorum. Çünkü Carrie hiç de öyle üstün nitelikte bir öğrenci değildi, bu dörtlük de pek başarılı sayılmaz. Derslerde son derece sessizdi, bir kez bile el kaldırdığını anımsamıyorum. Ancak bu dizelerde feryat eden bir şey vardı."
İsa duvardan bakar bizi izler
Ama yüzü soğuktur taş gibi.
Beni severmiş... annem öyle der.
O halde ben neden hep yalnızım?
Bu kıtanın yazıldığı kâğıdın kenarı sayısız haç biçimleriyle doluydu.

*

Pazartesi öğleden sonra Tommy'nin beysbol antrenmanı vardı. Sue, Kelly'nin yerine gidip onu bekleyecekti.
Şerif Doyle uyuşturucu kampanyası sırasında eski uğrak yerini kapattıktan sonra Chamberlain kasabasında liseli gençlerin takılabilecekleri tek yer, Kelly'nin yeri olmuştu. Saçını siyaha boyatan ve kalbindeki pilin bir gün onu öldüreceğinden yakınan Hubert Kelly adında oldukça şişman bir adam tarafından işletiliyordu.
Burası bakkal, benzin istasyonu karışımı bir yerdi, hafif içkiler de bulunurdu. Dışarıda paslı bir benzin pompası vardı, ama kullanılmıyordu. Hubie dükkânı devraldıktan sonra bunu kaldırtmamıştı. Bira, ucuz şarap, müstehcen kitaplar ve adı sanı duyulmamış sigaraların her çeşidini satardı.
Sifon gazozun satıldığı tezgâh gerçek mermerdendi, ayrıca hiç arkadaşı olmayan, gidecek yeri bulunmayan gençlerin kafayı bulmaları için de dört, beş tane bölme vardı. Müstehcen kitaplar bulunan tezgâhın hemen arkasında üçüncü top oynanırken mutlaka tilt olan bir tüt makinesi duruyordu.
Sue içeri girer girmez Chris Hargensen'i fark etti. Chris arka bölmelerden birinde oturmaktaydı. Son günlerdeki sevgilisi Billy Nolan da dergilerin bulunduğu kısımda mekanikle ilgili bir dergi karıştırmaktaydı. Sue, Chris gibi zengin ve popüler bir kızın, Nolan gibi saçları briyantinli, deri ceketi boncuklu, 1950'lerden kalma biriyle nasıl çıkabildiğini anlamıyordu.
"Sue!" diye seslendi Chris. "Gelsene!" İçinde büyük bir isteksizlik kabardığı halde Sue başıyla selam verip el salladı. Chris'e bakınca aklına hep elleriyle başını koruyan, yerde büzülmüş haliyle Carrie White geliyordu. Aslında kendi tavrını da mide bulandıracak denli ikiyüzlü buluyordu. Hiç hoşlanmadığı halde neden Chris'e el sallamıştı sanki? Neden ondan uzak durmuyordu?
"Bir fıçı birası," dedi Hubie'ye. Hubie'nin fıçı birası ünlüydü, 1890'lardan kalma buzlu bira bardaklarında servis yapardı. Sue'nun canının istediği, bir yandan koca bir bardak bira devirmek, bir yandan da Tommy'yi beklerken romanını okumaktı. Cildine hiç iyi gelmemesine karşın biradan vazgeçemiyordu. Ama şimdi biraz ağzının tadı kaçmıştı.
"Kalbin nasıl, Hubie?" diye sordu.
"Siz gençler," dedi Hubie, bardağın üstündeki köpüğü alarak. "Bunun ne demek olduğunu bilmezsiniz. Bu sabah tıraş makinemi prize takınca kalbimdeki pile yüz on voltluk cereyan geldi. Ne kötü bir şey olduğunu bilemezsiniz."
"Haklısın."
"Umarım öğrenmeniz de gerekmez hiç. Bu kalp daha ne kadar dayanır? Ben tahtalı köye gidip de o kent planlamacıları burayı bir otopark yaptıkları zaman anlarsınız. Borcun on sent."
Sue on senti mermer tezgâha bıraktı.
"Bu yaşlı damarlardan elli milyon volt geçiyor," dedi Hubie başını eğip göğüs cebindeki şişkinliğe bakarak.
Sue, Chris'in oturduğu bölmeye gidip yanındaki boş yere oturdu. Chris bugün her zamankinden daha güzel görünüyordu; simsiyah saçları yonca yeşili bir bandla tutturulmuş, gergin bluzu da sert ve dik göğüslerini iyice belli etmişti.
"Nasılsın, Chris?"
"Çok iyi," dedi Chris biraz aşırı bir coşkuyla. "Haberin var mı? Beni baloya almıyorlar. Ama bahse girerim, o tekerlek Grayle de işinden atılacaktır."
Sue'nun elbette haberi vardı. Ewen'de okuyan herkes gibi.
"Baban onları mahkemeye veriyor," diye devam etti Chris. Sonra omzunun üstünden bağırdı. "Biillii! Buraya gelip Sue'ya merhaba desene."

Billy elindeki dergiyi bırakıp kasıla kasıla yürümeye başladı. Başparmaklarını kemerine takmış, parmakları blucininin apış arasına kadar sarkmış, sallanıyordu. Bunu görünce Sue'nun güleceği geldi.
"N'aber, Suze," dedi Billy. Hemen Chris'in yanma çöküp omzuna masaj yapmaya başladı. Yüzünde en küçük bir ifade yoktu. Sanki elleriyle kesilmek üzere ayrılmış bir bonfile yığınını mıncıklar gibiydi.
"Bir yolunu bulup baloyu basacağız." dedi Chris. "Protesto falan niyetine."
"Ciddi misin?" Sue gerçekten şaşırmıştı.
"Hayır," dedi Chris, eliyle boş ver işareti yaparak. "Bilmiyorum." Yüzü birden büyük bir öfkeyle doldu. "O lanet olası Carrie White! Keşke o haçını alıp da bir tarafına soksaydı!"
"Dert etme," dedi Sue.
"Ah, ne olurdu sizler de benimle birlikte salondan çıksaydınız... yahu Sue, neden öyle yapmadın? O zaman görürlerdi günlerini. Senin böyle piyon olabileceğini hiç sanmazdım."
Sue yüzünün kızardığını hissetti. "Başkalarını bilmem, ama ben kimsenin piyonu olmadım. Cezaya katlandım, çünkü hak ettiğime inanıyordum. Yaptığımız, son derece adi bir şeydi. Tamam mı?"
"Boş versene. O Carrie kaltağı kendinden ve yaldız kaplı annesinden başka herkesin cehenneme gideceğini söyleyip dururken, sen tutmuş onu koruyorsun. O tamponları alıp ağzına tıkamalıydık aslında."
"Ya, öyle. Hoşça kal, Chris." Sue kendini bölmeden dışarı attı.
Bu kez kızarma sırası Chris'deydi. Birden yüzü pancar gibi oldu.
"Biraz fazla Jan Dark havalarına girmiyor musun! Anımsadığım kadarıyla, atış yaparken sen de bizimleydin."
"Evet," dedi Sue titreyerek. "Ama ben devam etmedim."
"Ne numaracısın sen!" dedi Chris. "Olur şey değil. Al şu biranı da götür. Elim değer de altın olurum falan..."
Sue bira bardağını almadı. Sendeleyerek dışarı çıktı. Sinirleri harap olmuştu. Ne ağlayabiliyor, ne de ciddi bir öfke duyabiliyordu. Oldum olası geçimli bir kızdı, bu onun ilk kavgası oluyordu. Ve ömründe ilk kez bir kuralı böylesine benimsemiş ve tavır almış oluyordu.
Ama Chris de onu can evinden vurmuştu, en zayıf noktasından... İkiyüzlülük ettiği doğruydu, bunu yadsımanın yolu yoktu. Bayan Desjardin'in ceza saatine girip kan ter içinde spor salonunu turlamasının nedenlerinden biri, her ne kadar örtbas etmeye kalkarsa kalksın, korkuydu; soylulukla ilgisi yoktu. Mezuniyet balosuna ne pahasına olursa olsun, gitmek istiyordu. Ne pahasına olursa olsun.
Tommy hâlâ görünürde yoktu.
Sinirden midesi guruldayarak okula doğru yürümeye başladı. İşte cici kız Suze, herkesin gözbebeği, yalnızca evleneceği oğlanla yatıp kalkan okul kraliçesi. Evlenir, iki çocuğu olur, çok düzenli bir aile yaşamı, hiç birbirlerini üzmezler, hep dudaklarında bir gülücük.
Ve mezuniyet balosu. Göğsüne takacağı çiçek buketi bütün öğleden sonra buzdolabında bekleyecek. Beyaz ceketi, siyah pantolonu ve pırıl pırıl siyah ayakkabılarıyla Tommy... Anne babalar ellerinde kamera poz üstüne poz resim çekerler. Okulun spor salonu krepon kâğıtlarıyla süslenmişti. Biri rock, biri hafif müzik için iki orkestra tutulmuş. Ama baloya hiç özürlü kimse gelmesin. Çarpıklara yer yok. Yalnızca ilerde Kleen Korners'da oturacak, seçkin insanlar, lütfen.
Gözyaşları birden boşanınca Sue koşmak zorunda kaldı.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 60):

Aşağıdaki paragraf Chris Hargensen'in Donna Kellogga'a yazdığı mektuptan alınmıştır. Bu kız 1978 sonbaharında Chamberlain'den Rhodes Island'a taşınmış. Chris Hargensen'in pek az yakın arkadaşından ve sırdaşlarından biri olduğu anlaşılıyor. Mektubun tarihi: 17 Mayıs 1979.
"Böylece mezuniyet balosuna kabul edilmiyorum ve ödlek babam da onlara hak ettiği cezayı veremeyeceğini söylüyor. Ama bunu onların yanına bırakmayacağım. Daha ne yapacağımı kestiremiyorum, ama yemin ederim, herkes dünyanın kaç bucak olduğunu görecek."

*

Ayın on yedisiydi. Mayıs on yedi. Carrie odasındaki duvar takviminde günün sayısını karaladı ve uzun beyaz geceliğini giydi. Her geçen günü takvimde kalın uçlu bir ispirtolu kalemle karalıyor, bunu da yaşama karşı oldukça kötü bir tavır olarak düşünüyordu. Aslında umurunda değildi. Bildiği tek şey varsa, o da yarın annesinin onu okula göndereceği ve onlarla yine yüz yüze geleceğiydi.
Pencerenin yanına, kendi parasıyla satın almış olduğu sallanan koltuğuna oturdu, gözlerini kapatarak zihnini onlar'dan ve başka tüm düşüncelerden arındırdı. Yeri süpürür gibiydi. Zihninin bilinçaltı halısını kaldır ve bütün pislikleri altına süpür gitsin. Güle güle.
Gözlerini açtı. Şifoniyerinin üstündeki saç fırçasına baktı. Bükül.
Saç fırçasını havaya kaldırıyordu. Ağırdı. Çok zayıf kollarla bir jimnastik güllesi kaldırmaya benziyordu. Ah. Kalk biraz.

Saç fırçası şifoniyerin kenarına kadar kaydı, yerçekimine göre düşmesi gereken yere geldi ve sanki görünmez bağlarla tutuluyormuş gibi havada sallanmaya başladı. Carrie'nin gözleri incecik çizgi halinde kısılmıştı. Şakaklarındaki damarlar zonkluyordu. Her doktor o anda bedeninin içinde neler geçtiğini bilmek isterdi; akılcı hiçbir açıklaması yoktu. Soluma dakikada on sekize düşmüştü. Kan basıncı 190/100'e fırlamış, kalp atışı 140'a yükselmiş, beden ısısıysa 34 C'ye düşmüştü. Vücudu nereden geldiği, nereye gittiği belli olmayan bir enerji yakıyordu. Bir elektro-ensefalogram olsaydı, alfa dalgaları mutlaka yassı değil, zikzaklı oklar biçiminde sivri olurdu.
Saç fırçasını yavaşça yerine indirdi. Güzel. Geçen gece düşürmüştü. Böyle olunca yanıyor, ceza olarak yeniden başlaması gerekiyordu.
Yine gözlerini kapatıp sallanmaya başladı. Bedensel işlevleri yeniden normale dönüyordu. Soluması hızlandı, neredeyse soluk soluğa kalacak gibi oldu. Sallanan koltuk hafifçe gıcırdıyordu. Ama rahatsız edecek denli değil. Yatıştırıcı bir sesi vardı. Sallan sallan. Zihnini temizle.
"Carrie?" Annesinin sesinde belli belirsiz bir huzursuzluk vardı.
(tıpkı mikser çalışırken radyonun parazitlenmesi gibi annesine de bir şeyler oluyordu, güzel güzel)
"Dualarını okudun mu, Carrie?"
"Okuyorum," diye seslendi, Carrie.
Hem de nasıl okuyordu.
Küçük yatağına baktı.
Bükül.
Müthiş bir ağırlıkta. Kocaman. Dayanılır gibi değil.
Yatak şöyle bir sarsıldı, sonra da ucu yerden bir on santimetre kadar kalktı.
Sonra da gürültüyle yere düştü. Carrie dudaklarının ucunda küçük bir gülücükle annesinin bağırmasını bekledi. Annesinden ses gelmedi. Bunun üzerine kalktı, yatağına gidip serin çarşafların arasına girdi. Böyle egzersizlerden sonra hep olduğu gibi, başı hafifçe dönüyor ve ağrıyordu. Ama kalbi korkutacak bir şiddetle atmaktaydı.
Uzanıp elektrik düğmesini çevirdi ve sırtüstü yattı. Yastık yoktu. Annesi yastık kullanmasına izin vermiyordu.
Aklından iblisler geçti... aileler, cadılar...
(ben cadı mıyım, anne, şeytanın orosposu muyum)
Cadı olup gecenin içine dalmak, sütleri ekşitip, yayıkları ters çevirmek, ürünlere küf bulaştırmak... Onlar evlerine kapanıp sokak kapılarına haç biçimleri çizmişler, dehşet içindeler...
Carrie gözlerini kapatıp uyudu ve düşünde kocaman, canlı taşların gümbür gümbür sesler çıkararak annesini ve onlar'ı kovalayışını gördü. Kaçmak, gizlenmek istiyorlardı. Ama resimdeki kaya da onları gizlemiyordu.

*

Benim Adım Susan Snell (Yazan, Susan Snell) adlı kitaptan alıntı (New York, Simon ve Schuster, 1986) (s:2):

Mezuniyet balosu gecesi Chamberlain'de olanlar konusunda hiç kimsenin anlayamadığı önemli bir nokta vardır. Bunu ne basın anlamıştır, ne Duke Üniversitesindeki bilim adamları, ne de (her ne kadar yazmış olduğu Gölge Patladı bu konudaki tek elle tutulur yayınsa da) David Congress anlayabilmiştir. Beni suçlu gibi göstermek isteyen White Komisyonu da bu noktayı anlamamıştır.
Anlamadıkları nokta aslında en önemli gerçektir: Hepimiz daha çocuktuk.
Carrie on yedi yaşındaydı, Chris Hargensen on yedi yaşındaydı, ben on yedi yaşındaydım, Tommy Ross on sekiz yaşındaydı, Billy Nolan (daha kopya çekmesini öğrenmeden dokuzuncu sınıfta iki yıl okuduğu için herhalde) on dokuz yaşındaydı.
Yaşı ilerlemiş çocuklar, daha küçük olanlara göre, toplumca daha kolay kabul edilir davranışlar içindedirler, ama yine de yanlış kararlar verebilir, aşırı tepkiler gösterip ciddi olayları yeterince önemsemeyebilirler.
Bu önsözü izleyen birinci bölümde bu yöndeki kendi eğilimlerimi anlatmaya çalışacağım. Bununla birlikte anlatacağım şey, mezuniyet balosundaki olaylarda oynadığım rolün temelini oluşturur. Ve eğer adımı temize çıkaracaksam, şimdi düşünmesi bile acı veren bazı sahneleri anımsamakla başlamalıyım...
Bu öyküyü daha önce de White Komisyonuna anlattım ve bana inanmakta zorluk çektiler. İki yüz kişinin ölümü ve bir kasabanın tümüyle yok oluşundan sonra bir noktayı unutmak zor olmuyor: Hepimiz daha çocuktuk. Çocuktuk işte. Kendimize göre her şeyin en iyisini yapmaya çalışan çocuklardık...

*

"Sen aklını kaçırmışsın."
Tommy gözlerini kırpıştırdı, kulaklarıyla duyduğu şeye inanmak istemiyordu. Tommy'lerin evindeydiler, televizyon açıktı, ama baktıkları bile yoktu. Annesi sokağın karşısında oturan Bayan Klein'a gitmişti. Babasıyla bodrumdaki atölyesinde bir kuş evi yapmakla meşguldü.
Sue biraz huzursuz görünüyordu, fakat kararlıydı. "Ben istiyorum böyle olmasını, Tommy."
"Ama ben istemiyorum. Bence bu ömrümde duyduğum en kaçıkça şey. İnsan böyle bir şeyi iddia üzerine falan yapar ancak."

Sue'nun yüzü kasıldı. "Öyle mi? Önceki gece bana nutuk çeken sen değil miydin? Şimdi iş söylediklerini yapmaya gelince apışıp..."
"Hey, dur bakalım." Tommy'nin pek gücenmiş hali yoktu. "Sana yapmam demedim, değil mi? En azından şimdilik."
"Yani sen..."
"Dur bakalım. Bekle biraz. Önce bir konuşalım. Benden Carrie White'ı mezuniyet balosuna davet etmemi istiyorsun. Tamam, anladım. Ama anlamadığım birkaç şey var."
"Söyle, neymiş." Sue öne doğru eğildi.
"Önce, bu neye yarayacak? Sonra da, davet etsem bile onun kabul edeceğini nereden biliyorsun?"
"Kabul etmez mi yani! Nasıl olur..." Sue kekeledi. "Senin gibi... herkes seni sever ve..."
"Her ikimiz de biliyoruz ki, Carrie'nin herkesçe sevilen birine ilgi duyması için hiçbir neden yok."
"Seninle gelecektir."
"Neden?"
Köşeye sıkışmasına karşın, Sue hem meydan okuyan, hem de gururlu bir hava içindeydi. "Sana nasıl baktığını gördüm. Sana tutkun. Ewen'deki kızların yarısının olduğu gibi."
Tommy gözlerini yuvarladı.
"Sana söylüyorum işte," dedi Sue. "Hayır demesine olanak yok."
"Haydi sana inandım diyelim," dedi Tommy. "Peki, ya öbür sorun?"
"Ne yararı olacak mı demek istiyorsun? Ne bileyim... en azından onu kabuğundan dışarı çıkaracaktır. Onu biraz daha..." Sue sonunu getiremedi.
"Toplumun içine mi sokacaktır? Haydi, Suze. Bırak bu masalları."
"Peki," dedi Sue. "Bırakalım. Ama hâlâ telafi etmem gereken bir şey olduğunu sanıyorum."
"Duştaki olay mı?"
"Daha pek çok şey var. Salt o olay olsaydı belki unutur giderdim; ne var ki, bunun gibi eşek şakaları ta ilkokuldan beri süregeliyor. Çoğuna katılmadım, ama katıldıklarım da vardı. Eğer Chris'in grubunda olsaydım, eminim daha da çoğunda bulunmuş olurdum. Her nedense, çok... eğlenceli gibi geliyor. Kızlar bu tip şeylerde çok acımasız olabilirler, erkekler de işin içyüzünü anlamaz. Erkekler Carrie'ye kısa bir süre takılır, sonra unutup giderler, ama kızlar... sürdürdükçe sürdürürler, öyle ki, ben artık bu şakaların ne zaman başladığını bile anımsamıyorum. Carrie'nin yerinde olsaydım dünyada insan içine çıkamazdım. Büyük bir kaya bulup altına gizlenmeye çalışırdım."
"Daha çocuktunuz," dedi Tommy. "Çocuklar ne yaptığının farkında bile değillerdir ki. Tepkilerinin de farkında değildirler, başkalarını üzdüklerinin de. Çünkü başkalarının duygularıyla pek ilgilendikleri yoktur. Anlıyor musun?"
Tommy'nin söyledikleri Sue'nun aklına yeni düşünceler getirdi, ama bunu ifade etmekte zorluk çekiyordu.
"Fakat hiç kimse de yaptığı hareketin başka insanları üzdüğünü anlamaya çalışmıyor. İnsanlar zamanla daha iyi olmuyorlar, sadece akıllanıyorlar. Akıllandığın zaman sineklerin kanatlarını koparmaktan vazgeçmiyorsun, yalnızca bunu yapmak için daha iyi nedenler buluyorsun. Bir sürü arkadaş Carrie White için üzüldüğünü söylüyor... bunların çoğu da kız, komik, değil mi?... Ama eminim, hiçbiri günün her saniyesi Carrie White olmanın ne demek olduğunu anlamaz. Üstelik umurlarında da değildir."
"Peki, ya senin?"
"Bilmiyorum!" diye bağırdı Sue. "Ama artık birisi çıkıp da, üzüldüm dedikten sonra işe yarar... dişe dokunur bir şey yapmalı."
"Pekâlâ. Gidip onu davet ederim."
"Eder misin?" Sue adamakıllı şaşırmıştı. Tommy'nin bunu gerçekten kabul edeceğini pek sanmıyordu.
"Evet. Ama hayır diyeceğini sanıyorum. Galiba benim cazibemi biraz abartıyorsun. Popülerlik falan da hikâye. Sen bu sözü kafana iyice takmışsın."
"Sağ ol," dedi Sue, ama böyle demesi biraz tuhaf kaçmıştı, sanki kendisine işkence edene teşekkür eder gibi bir şey oluyordu.
"Seni seviyorum," dedi Tommy.
Sue şaşkınlıkla ona baktı. Tommy bunu ilk kez söylüyordu.

*

Benim Adım Susan Snell'den alıntı (s. 6):

Çoğu erkek olan birçok kişi, Tommy'den Carrie'yi mezuniyet balosuna davet etmesini isteyişime şaşırmamıştır. Ama Tommy'nin bunu kabul edişine bayağı şaşırmışlardır; ki, bu da erkek kafasının özveri konusunda hemcinslerinden ne kadar az beklentisi olduğunu gösteriyor.
Tommy beni sevdiği için ve ben öyle istediğim için Carrie'yi davet etti. Pekâlâ, diye düşünebilir kuşkucu olanlar, seni sevdiğini nereden biliyordun? Çünkü bana sevdiğini söyledi de ondan. Ve eğer onu tanısaydınız, bu kadarının yeterli olduğunu siz de anlardınız....

*

Tommy, Carrie'yi perşembe günü davet edecekti, öğlen yemeğinden sonra; nedense fena halde heyecanlıydı.
Beşinci ders salonunda Carrie ondan dört sıra ötede oturmuştu, zil çaldıktan sonra da Tommy aradan geçenleri yararak ona doğru yürüdü. Öğretmen kürsüsünde uzun boylu, hafifçe şişmanlamaya başlamış olan Bay Stephens dalgın dalgın kâğıtlarını çantasına yerleştirmekteydi:
"Carrie?"
"Ne?"
Sanki bir darbe beklermiş gibi, Carrie korka korka başını kitaplarından kaldırdı. Puslu bir gündü, tavana gömülü florasan lambaların ışığında yüzünün rengi daha da soluk görünüyordu. Ama Tommy'nin ilk kez gördüğü (çünkü Carrie'nin yüzüne ilk kez doğru dürüst bakıyordu) bir şey vardı, bu da Carrie'nin hiç de mide bulandıracak bir tip olmadığıydı. Yüzü ovalden çok yuvarlak, gözleriyse altları çürükmüş izlenimini verecek denli koyu renkteydi. Saçları koyu sarı, kalın telliydi ve yüzüne hiç yakışmayan bir biçimde arkada toplanmıştı. Dudakları dolgun, dişleri doğal beyazlıktaydı. Vücudu pek belli olmuyordu. Oldukça bol bir kazak göğüslerini gizlemişti. Etekliğiyse bir felaketti; 1958'lerin modasına göre, dizlerinin iyice altındaydı. Baldırları güçlü, yuvarlak ve güzel sayılabilirdi (ama bunları diz boyu kırmızı çoraplarla gizlemek tam bir fiyaskoydu).
Tommy'ye bakışında birazcık korku, birazcık da başka bir şey gizliydi. Tommy bu başka şeyin ne olduğunu anlamıştı. Sue haklıydı, evet, ama eğer haklıysa, şimdi bu yaptığı şey iyilik mi oluyordu, yoksa her şeyi daha beter mi edecekti, onu kestiremiyordu.
"Balo için henüz kimseye söz vermediysen, benimle gider misin?"
Carrie gözlerini kırpıştırdı ve bunu yaparken de çok tuhaf bir şey oldu. Belki bir saniye bile sürmemişti, ama daha sonra bunu anımsamakta hiç güçlük çekmedi; tıpkı sonradan bir düşü anımsamak gibiydi. Birden bir baş dönmesi hissetti, sanki beyni artık bedenini kontrol etmiyormuş gibi... çok içki içtikten sonra, kusmak üzereyken duyduğu his.
Sonra da hemen geçiverdi.
"Ne? Ne?"
Neyse, hiç olmazsa kızmamıştı. Oysa Tommy kısa bir öfke patlaması ve ardından hemen kabuğuna çekilme bekliyordu. Ama Carrie kızmamıştı; yalnızca Tommy'nin söylediği şeyi kabullenmekte güçlük çekiyordu. Dersanede yalnız ikisi kalmıştı.
"Mezuniyet balosu," dedi Tommy, biraz şaşırmış bir durumda. "Gelecek cuma günü. Biliyorum biraz geç kaldım, ama..."
"İşletilmekten hoşlanmam," dedi Carrie alçak bir sesle ve başını eğdi. Kısa bir an duraksadıktan sonra da Tommy'nin yanından sıyrılıp yürüdü. Sonra birden durdu ve döndü. Tommy bu kızda büyük bir saygınlığın var olduğunu anladı; ancak öylesine doğal bir şeydi ki, belki kendisi bile farkında değildi. "Beni her an işleteceğinizi mi sanıyorsunuz siz? Senin kimle çıktığını pekâlâ biliyorum."
"Çıkmak istemediğim kimseyle çıkmam," dedi Tommy sabırla. "Seni kendim istediğim için davet ediyorum." Eh, doğrusu yalan da değildi. Eğer Sue ayıbını telafi etmek için bir jest yapıyorsa, onun yaptığı yalnızca ikinci planda kalıyordu.
Artık altıncı dersin öğrencileri dersaneye girmeye başlıyorlardı, bunlardan bazıları da merakla onlara bakmaya başlamışlardı. Dale Ullman, Tommy'nin tanımadığı bir oğlana bir şeyler söyledi, sonra ikisi de kıs kıs güldüler.
"Buradan çıkalım," dedi Tommy. Birlikte koridora çıktılar.
Dört numaralı dersaneye doğru yürüyorlardı... Tommy'nin gideceği dersane ters yöndeydi... o sırada neredeyse kendi kendine konuşur gibi, "İsterdim," dedi Carrie. "İsterdim."
Tommy bunun kabul etmek anlamına gelmediğini anlayacak kadar sezgisi güçlü bir oğlandı; içi yine kuşku doldu. Ama yine de olumlu bir gelişme vardı. "O halde kabul et. Çok güzel olacak. Her ikimiz için de. Bu bizim elimizde."
"Hayır," dedi Carrie. Bu haliyle ilk bakana güzel bile görünebilirdi. "Olsa olsa bir karabasan olur."
"Daha bilet almadım," dedi Tommy, sanki duymamış gibi. "Bugün bilet satışının son günü."
"Hey, Tommy, yanlış yöne gidiyorsun!" diye seslendi Brent Gillian.
Carrie durdu. "Derse geç kalacaksın."
"Gelecek misin?"
"Dersin var," dedi Carrie. "Zil neredeyse çalacak."
"Gelecek misin?"
"Evet," dedi Carrie, çaresizliğin verdiği bir öfkeyle. "Kabul edeceğimi biliyordun." Elinin tersiyle gözlerini sildi.
"Hayır," dedi Tommy. "Ama biliyorum. Seni saat yedi buçukta alnım."
"Peki," dedi Carrie, fısıltı gibi bir sesle. "Teşekkür ederim." Bayılacak gibiydi.
Sonra da Tommy belki ilk kez bu denli kararsızlık çekerek onun elini tuttu.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 74-76):

Sanırız Carrie White olayının hiçbir yönü, Carrie'nin Ewen Lisesi mezuniyet balosundaki kavalyesi Thomas Everett Ross'un oynadığı rol kadar yanlış anlaşılmış, üzerinde varsayımlar yapılmış ve tümüyle gizemli kalmış olamaz.

Morton Cratzchbarken geçen yıl "fizik fenomenler" üzerine yaptığı son derece ilginç konuşmasında, yirminci yüzyılın insanları en şaşırtan iki olayı olarak, 1963 yılında John F. Kennedy'nin öldürülmesiyle, 1979 Mayıs ayında Maine'deki Chamberlain kasabasının yıkımını göstermişti. Cratzchbarken'in görüşüne göre, her iki olay arasında büyük bir benzerlik vardır. Bu karşılaştırmayı dikkate alırsak, Thomas Ross, Lee Harvey Oswald'ın yani tetiği çekerek felaketi başlatan adamın rolünü oynamıştır. Yalnız açıklığa kavuşmayan bir soru kalmıştır: Thomas Ross bu rolü bilerek mi, yoksa bilmeden mi oynamıştır?
Susan Snell'in ifadesine bakılırsa, bu baloya Ross'la kendisinin gitmesi planlanmıştı. Yine onun iddiasına göre, salt duş odasındaki davranışını telafi etmek için Ross'un Carrie'yi baloya götürmesini de o istemişti. Başta Harvard Üniversitesinden George Jerome olmak üzere, bir grup Susan Snell'in öyküsüne inanmamakta ve anlattıklarını ya romantik bir saptırma ya da düpedüz yalan olarak görmektedirler. Jerome, lise çağındaki ergenlerin herhangi bir şeyi telafi etme davranışında bulunmaya kendilerini hiç de zorunlu görmediklerini iddia etmektedir... özellikle bu, kendi küçük toplumları dışına itilmiş birine karşı işlenmiş bir suçsa...
"Ergen insan doğasının böyle bir jest yapabileceğine inanabilseydik, doğrusu bu çok sevindirici olurdu," diyor Jerome, The Atlantic Monthly'nin son sayısında. "Ama böyle olmadığını biliyoruz. Ergen insan da, kuşların sürü içindeki tavırlarını takınarak, aşağı gördükleri akranlarını hiç göz kırpmadan yerin dibine geçirir."
Jerome son derece haklıdır... en azından kuşlar konusunda... ve White Komisyonunun da kabul ettiği, ama ifade etmediği, "muziplik" kuramının yapılması görüşünü desteklemektedir. Bu kuram, Ross ve Christine Hargensen'in (bkz. s. 10-18) Carrie White'ı baloya getirterek orada küçük düşürmeyi amaçlayan bir grubun elebaşları olduğunu varsaymaktadır. Bazı kuramcılarsa (çoğunlukla kriminoloji yazarları), Susan Snell'in de bu planı uygulamada etkin bir rol aldığını iddia etmektedirler. Böyle bir durumda Bay Ross'un rolü iyice çirkinleşmekte, zaten ruhsal dengesi bir hayli titrek olan bir kızı elinden tutarak müthiş bir zorlanma ortamına getiren muzip şakacı durumuna düşürmektedir.
Bu kitabın yazarı Bay Ross'un karakterinin böyle bir şeyi yapmasına izin vermeyeceği görüşündedir. Ona bu davranışı yakıştıranlar, hakkında hiçbir araştırma yapmadan onu "kafası az, kasları çok gelişmiş" bir sporcu tipinde tanımlamışlardır.
Ross'un vasatın çok üstünde yetenekli bir sporcu olduğu doğrudur. En başarılı olduğu spor türü beysbol olup, son sınıf öğrencisiyken Ewen takımında oynamıştı. Boston Red Sox takımının menajeri Dick O'Connel, ölmeseydi Ross'a yüklüce bir transfer ücreti önermeyi düşündüklerini söylemiştir.
Kaldı ki, Ross aynı zamanda "pekiyi" dereceli de bir öğrenciydi (kafası az kasları çok gelişmiş sporcu tipine pek uymuyor) ve ailesinin söylediğine göre, üniversite eğitimini bitirene dek profesyonel beysbola geçmeyi de düşünmüyordu. İlgi alanlarından biri de şiir yazmaktı, ölümünden altı ay önce yazmış olduğu bir şiir, Everlet adlı saygın bir dergide yayınlanmıştı.
Halen hayatta olan sınıf arkadaşlarının da ondan hep övgüyle söz etmeleri kayda değer bir noktadır. Basında Balo Gecesi olarak bilinen geceden yalnızca on iki kişi kurtulmuştu. Baloya katılmayanlarsa genellikle sınıflarında pek sevilmeyen öğrencilerdi. Eğer bu "grup dışına itilmiş" öğrenciler de Ross'u iyi huylu, arkadaş canlısı ve sevimli bir insan olarak anıyorlarsa, Profesör Jerome'un kuramı temelinden sarsılmaz mı acaba?
Ross'un okul kayıtları... ki, eyalet yasaları gereği burada fotokopilerini veremiyoruz... sınıf arkadaşlarının, komşularının, öğretmenlerinin, akrabalarının anlattıklarıyla birlikte ortaya olağanüstü bir genç insan tablosu çıkarmaktadır. Bu tablo Profesör Jerome'un "kişiliksiz, kurnaz genç zorba" tanımına hiç uymamaktadır. Carrie'yi baloya davet etmesi, çevresindekilerin alaylarına pekâlâ kulak tıkayabileceğini gösteriyor. Aslında Thomas Ross çok ender görülen bir niteliğe sahipti: Toplumsal bilinç.
Burada onu kahraman gibi göstermeye çalışmıyoruz. Buna gerek yok. Ancak yaptığımız yoğun bir araştırma sonunda onun ne burnundan tutulup nereye çekilirse oraya gidecek biri olduğunu, ne de düşüncesizce davranarak...

*

Yatağında uzanmış
(ondan korkmuyorum, ondan korkmuyorum)
bir koluyla gözlerini kapamıştı. Cumartesi gecesiydi. Eğer kafasındaki elbiseyi yapacaksa, en geç
(annemden korkmuyorum)
yarın başlaması gerekirdi. Westover'dan kumaşı almıştı bile. Kumaşın o kadifelere özgü ağırlığı ve canlılığı biraz ürkütmüştü onu. Fiyatı ürkütmüştü tabii. Aynca dükkânın büyüklüğü, alışveriş eden hanımların şıklığı... bütün bunlar Carrie'nin her zaman kumaş aldığı Chamberlain Woolworth's mağazasına göre çok farklıydı.
Ürkmesine ürkmüştü, ama bu durum onu durduracak bir şey değildi. Çünkü isteseydi, orada gördüğü herkesi çığlık çığlığa sokaklara kaçırabilir, mankenleri havalarda uçurur, mağazanın altını üstüne getirebilirdi. Tıpkı Samson'un tapmakta yaptığı gibi, dünyayı başlarına yıkabilirdi.
(korkmuyorum)
Kumaş paketi şimdi bodrumda kuru bir rafta gizliydi. Bu gece çıkaracaktı.
Gözlerini açtı.
Bükül.

Şifoniyer havaya kalktı, bir an titrer gibi olduktan sonra tavana kadar yükseldi. Sonra aşağı indirdi. Kaldırdı. İndirdi. Şimdi de yatağı, üstünde kendi ağırlığıyla birlikte. Yukarı. Aşağı. Yukarı. Aşağı. Asansör gibi.
Hemen hiç yorulmamıştı. Belki birazcık. Fazla değil. İki hafta öncesine kadar neredeyse yitirmiş olduğu yeteneği şimdi tam gücündeydi. Neredeyse insanı...
Korkutacak bir hızla gelişmişti.
Ve şimdi de, sanki biriken suların boşalması için zihninde bir baraj çökmüş gibi, bir sürü gizli kalmış anı birbiri ardına boşalırcasına aklına doluyordu. Bunlar bulanık, silik, çocukluk anılarıydı, ama gerçekliğinden kuşku yoktu. Tabloları duvarlarda dans ettirmek, odanın karşısındaki muslukları açmak, annesi ondan bir şey istediğinde
(Carrie pencereleri kapa yağmur yağacak)
evdeki bütün pencerelerin bir anda çarparak kapanması; Bayan Maceferty'nin Volkswagen'inin dört lastiğinin birden subaplarını açarak söndürmesi; taşlar...
(!!! hayır hayır hayır!!!)
... ama artık bu anıyı da, tıpkı aylık kanaması gibi, yok saymasına olanak yoktu ve bu anı diğerleri gibi bulanık da değildi, hayır hiç mi hiç değildi. Son derece net ve rahatsız edecek denli renkliydi: küçük bir kız...
(anne yapma, anne soluk alamıyorum, boğazım anne, baktığım için bağışla, ah dilim ağzım kan doldu)
zavallı küçük kız...
(haykırma, seni küçük yosma ne mal olduğunu biliyorum, seni ne yapacağımı da biliyorum)
zavallı küçük kız, vücudunun yarısı dolabın içinde, yansı dışında, gözlerinin önünde kara yıldızlar uçuşuyor, kafasının içinde uğultular, dudaklarının arasına sıkışan dili şişmiş, annesinin tombul eli boğazını sıkıyor, derken annesi bir an için içeri gidip Ralph babasının et bıçağıyla geri geliyor...
(gözlerini oyacağım, o günahkâra bakan gözlerini çıkaracağım)
Annesinin yüzü iyice çarpılmış seğiriyor, öbür elinde Ralph babasının İncil'i...
(bir daha o çıplak günahkâra bakamayacaksın)
ve o anda bir şey bükülüyor, ama öyle bükülme değil, muazzam bir BÜKÜLME! Kendine ait olmayan, bir daha da hiç olmayacak bir güç kaynağı fokurduyor... sonra da çatıya düşen bir şey sesi. Annesi elinden İncil'i düşürüyor... bak bu güzel... sonra çatıdaki sesler artıyor ve evin içindeki eşyalar uçuşmaya başlıyor, annesinin elinden düşen bıçak... diz çöküp dua ediyor. Üst kattaki yataklar devrilip yemek masası pencereden dışarı fırlamaya çalışıyor, annesinin gözleri yerinden fırlayacak gibi parmağıyla küçük kızı göstererek
(seni iblis, seni cadı, bunu sen yapıyorsun)
diyor ve sonra da taşlar başlayıp çatı çatlayınca annesi bayılıyor ve sonra...
Sonra kendisi de bayılmıştı. Bundan başka da anı yoktu. Annesi bu konuda tek söz etmemişti. Et bıçağı yine çekmeceye konmuş, boynundaki çürüklere pansuman yapılmıştı. Carrie bu çürüklerin nasıl olduğunu annesine sorduğunu, annesinin de dudaklarını büzerek hiçbir şey söylemediğini anımsıyordu. Yavaş yavaş olay unutuldu. Belleği yalnızca düşlerinde göz açıyordu. Artık tablolar duvarlarda dans etmiyor, pencereler kendiliğinden kapanmıyordu. Carrie her zamankinden farklı bir şey olduğunu anımsamıyordu. Şimdiye dek.
Gözlerini tavana dikti, terlemeye başlamıştı.
"Carrie! Yemek hazır!"
"Teşekkür ederim,
(korkmuyorum)
anne."
Yataktan kalkıp saçlarını lacivert bir bandla topladı. Sonra da aşağı indi.

*

Gölge Patladı dan alıntı (s. 59):

Carrie'nin bu "kontrolsüz yeteneği" ne denli belirgindi ve bütün o aşırı Hıristiyan görüşleriyle Margaret White bu konuda ne düşünüyordu? Herhalde bu soruların yanıtını hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Ama Bayan White'ın korkunç bir tepki göstermiş olacağını söylemek herhalde...

*

"Tatlına dokunmadın, Carrie." Annesi okuduğu risaleden başını kaldırıp baktı. "Evde yapmıştım."
"Sivilce çıkarıyor, anne."
"Sivilceler Tanrı'nın seni cezalandırma biçimidir. Haydi, şimdi ye tatlını."
"Anne?"
"Evet?"
Carrie hemen konuya daldı. "Gelecek cuma mezuniyet balosuna Tommy Ross tarafından davet edildim..."
Risale falan unutulmuştu. Annesinin gözleri "kulaklarıma inanamıyorum" dercesine büyümüş, burun delikleriyse çıngıraklı yılanın tıkırtısını duyan bir atınki gibi açılmıştı.
Carrie boğazında düğümlenen bir şeyi yutkunmaya çalıştı, ama

(korkmuyorum, of korkmuyorum işte)
ancak bir kısmını yutabildi.
"... Çok iyi bir genç. Gitmeden önce buraya uğrayıp seninle tanışacağına söz verdi ve..."
"Hayır."
"... Saat on birde burada olacak. Ben de..."
"Hayır, hayır, hayır!"
"... Kabul ettim, anne, lütfen artık benim de dünyaya... uymak zorunda olduğumu anlamaya çalış. Ben senin gibi değilim. Tuhafım, yani öbür çocuklar beni tuhaf buluyor. Ben böyle olmak istemiyorum. Normal bir insan olmak istiyorum, çok geç kalmadan da..."
Bayan White bardağındaki çayı Carrie'nin suratına savurdu.
Ilık sayılırdı, ama kaynar durumda da olsaydı Carrie'nin sözlerini bu denli çabuk kesemezdi. Carrie dondu kaldı, çayın suyu yanaklarından ve çenesinden akarak beyaz bluzuna damlamaya başladı. Yapış yapış bir şeydi.
Bayan White oturduğu yerde titriyordu, alabildiğine açılmış burun delikleri dışında yüzünde hareket yoktu. Birden başını geri attı ve tavana doğru haykırdı.
"Tanrım! Tanrım! Tanrım!" Her heceden sonra çenesi sert bir hareketle kapanıyordu.
Carrie kıpırdamadan oturmaya devam etti.
Bayan White yerinden kalkıp yanına geldi. Elleri pençe gibi kasılmıştı. Yüzündeki yan çılgın ifadeye merhamet ve nefret karışmıştı.
"Dolap," dedi. "Hemen dolabına git, dua et."
"Hayır, anne."
"Oğlanlar. Evet ya, ardından oğlanlar gelir. Önce kan, sonra oğlanlar. Tıpkı koku arayan köpekler gibi, nereden geldiğini ararlar. O... kokunun!"
Kolunu açarak bütün gücüyle Carrie'nin suratına tokatı patlattı.
(of Tanrım şimdi çok korkuyorum)
Tokatın sesi, meşin bir kayışın havada şaklatılması gibiydi. Bedeninin üst kısmı sarsılmasına karşın, Carrie yerinden kıpırdamadı. Yüzünde önce beyaz, sona giderek kan kırmızısına dönüşen bir iz belirdi.
"İşaret," dedi Bayan White. Büyüyen gözleri boş bakıyordu; soluması da hızlanmış, havayı yutar gibiydi. Kendi kendine konuşurken, pençe halindeki eli Carrie'nin omzuna inip onu oturduğu yerden kaldırdı.
"Ben yeterince gördüm. Evet. Ben. Asla. Yapmadım. Ama o. Baban. Beni. Aldı..." Bayan White durdu, gözleri tavanda bir şeyler aradı. Carrie dehşet içindeydi. Annesi sonradan kahrolacağı bir açıklama yapmanın eşiğindeydi.
"Anne..."
"Arabalarda... ne zaman kollarına alırlar biliyorum. Kent sınırlarında. Yol üstü kulüplerinde. Viski. Koku... kokusunu da sana bulaştırırlar!" Sesi çığlık halindeydi. Boynundaki damarlar şişmiş, başı daireler çiziyordu.
"Anne, yeter artık."
Bu onu birazcık gerçeğe döndürür gibi oldu. Dudakları şaşkın şaşkın kıpırdadı, durdu, nerede olduğunu anlamaya çalışır gibiydi.
"Dolaba," diye mırıldandı. "Dolabına git ve dua et."
"Hayır."
Annesi vurmak üzere elini kaldırdı.
"Hayır!"
Eli havada kalıverdi. Annesi, sanki eli hâlâ yerinde mi diye görmek ister gibi, başını kaldırıp eline baktı.
Tatlı tenceresi birden havalanıp odanın karşısındaki kapıya çarparak yerlere saçıldı.
"Baloya gidiyorum, anne!"
Annesinin tersyüz olmuş çay fincanı başının üstünden uçup ocağa çarptı ve parçalandı. Annesi çığlık attı, dizleri üstüne çöküp kollarıyla başını korudu.
"Şeytan'ın çocuğu," diye inledi. "Şeytan'ın çocuğu. Şeytan tohumu..."
"Anne, ayağa kalk."
Annesi artık bağıramıyordu, ama ayağa kalktı; savaş tutsağı gibi elleri hâlâ başının üstündeydi. Dudakları kıpırdıyordu. Carrie onun Tanrı'ya Yakarma duası ettiğini anladı.
"Seninle savaşmak istemiyorum, anne," dedi Carrie, onun da sesi titremeye başlamıştı. Kontrol etmeye çalıştı. "Yalnızca kendi hayatımı yaşamak istiyorum. Senin... seninki hoşuma gitmiyor." Söylediklerinden dehşete düşmüştü. En büyük küfürdü bu, Kaka Sözcük'ten bin kere daha beter.
"Cadı," diye tısladı annesi. "Tanrı'nın Kitabı'nda anlatır: 'Cadıların yaşamasına izin vermeyeceksin.' Baban Tanrı'nın görevini yaptı.."
"Bunu konuşmak istemiyorum," dedi Carrie. Annesinin babasından söz etmesi onu hep rahatsız ederdi. "Yalnız şunu anlamanı istiyorum, anne, bundan böyle burada bazı şeyler değişecek." Gözleri parıldadı. "Onlar da bunu anlasalar iyi ederler."
Ama annesi hâlâ kendi kendine fısıltılar saçıyordu.
Carrie bu kadarıyla yetinmiş değildi; içinde hâlâ boşalamamış olmanın sıkıntısıyla elbiselik kumaşını almak için bodruma gitti.

Bu bodrum bile dolaptan iyiydi. Evet ya. Hemen her şey o mavi ışıklı, ter kokulu, günah dolu dolaptan daha iyiydi. Her şey.
Paketi göğsüne bastırdı ve bodrumun çıplak ampulünden gelen cılız ışığa gözlerini yumdu. Tommy Ross'un onu sevdiği falan yoktu. Bu, bir çeşit telafi ya da gönül almaydı, o da bunu anlıyor ve uygun tepki göstermeye çalışıyordu. Kendini bildi bileli hep tövbe etme kavramıyla yaşamıştı.
Tommy her şeyin iyi gideceğini söylemişti... bunu da birlikte sağlayacaklardı. Eh, Carrie kendi payına düşeni yapardı. Ama onlar bir şeye başlamasalar iyi ederlerdi. Akıllan varsa, bir hainlik yapmazlardı. Bu yeteneğinin karanlıklar Tanrı'sından mı, yoksa aydınlık Tanrı'sından mı geldiğini bilmiyordu, ama ne fark ederdi? Bunun varlığını bilmek müthiş bir rahatlamaydı, sanki onca yıldır sırtında taşıdığı ağır bir yük, omuzlarından kayıp düşüvermişti.
Yukarda annesi fısıldamayı sürdürüyordu. Ama artık duası Tanrı'ya Yakarma değil, Şeytan Kovma'yla ilgili bölümdü.

*

Benim Adım Susan Snell'den alıntı (s. 23):

Sonunda bunun filmini de yaptılar. Geçen nisanda gördüm. Sinemadan çıktığımda midem bulanıyordu. Amerika'da ne zaman önemli bir şey olsa, hemen bunu altın kaplı bir şeymiş gibi göstermek isterler. Böyle olunca da olay unutulur gider. Ama Carrie White'ı unutmak belki kimsenin farkına varamayacağı büyük bir hata olabilir...

*

Pazartesi sabahı Müdür Grayle ve yardımcı Pete Morton, Grayel'in bürosunda kahve içiyorlardı.
"Hargensen'den hâlâ ses yok mu?" diye sordu Morty. Dudakları yine John Wayne gibi kıvrıldı, ama kenarlarında birazcık endişe çizgileri de vardı.
"Çıt bile yok. Üstelik Christine de ikide bir babasının bizi işten attıracağını söylemekten vazgeçti." Grayle asık suratla kahvesinden bir yudum aldı.
"Pek neşeli görünmüyorsun."
"Değilim. Carrie White'ın baloya gideceğini biliyor muydun?"
Morty gözlerini kırpıştırdı. "Kimle? Gaga'yla mı?" Gaga dediği Freddy Holt adında, Ewen Lisesinin bir başka uygunsuz öğrencisiydi. Vücudu elli kilo ağırlığındaysa, yüzünü gören, bu elli kilonun yansı burnudur, diyebilirdi.
"Hayır," dedi Grayle. "Tommy Ross'la."
Morty'nin kahvesinden aldığı yudum genzine kaçtı ve bir öksürük nöbetine tutuldu.
"Ben de duyunca senin gibi oldum," dedi Grayle.
"Peki, onun kız arkadaşına ne olmuş? Şu Snell adındaki kız?"
"Sanıyorum oğlanı bu işe bulaştıran o," dedi Grayle. "Kendisiyle konuştuğumda, Carrie'ye yapılanlardan epey suçluluk duyduğunu fark etmiştim. Şimdi adını dekorasyon komitesine yazdırdı ve sanki mezuniyet balosuna gitmemek hiç de önemli değilmişcesine pür neşe çalışıyor."
"Demek öyle," dedi Morty, işin içyüzünü hemen anlamış gibi.
"Hargensen'e gelince... herhalde o da bir, iki kişiye sorup, istersek bizim de onu Carrie White adına mahkemeye verebileceğimizi öğrenmiştir. Bana kalırsa onunla işimiz bitti. Beni asıl düşündüren kızı."
"Cuma gecesi bir olay çıkacağından mı korkuyorsun?"
"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, Chris'in bir sürü arkadaşının o gece orada olacağı. Kendisi de o Billy Nolan denen yaratıkla çıkıyor. Billy'nin bir hayvanat bahçesini dolduracak kadar arkadaşı var. Gece kadınları korkutmayı marifet sanan tipler. Chris Hargensen o oğlanın burnuna halkayı takmış duyduğuma göre."
"Çekindiğin belli bir şey var mı?"
Grayle huzursuz bir biçimde omuz silkti. "Belli bir şey yok. Ama durumun kritik olduğunu sezecek kadar da bu işin içinde bulundum. Yetmiş altıdaki Stadler maçını anımsıyor musun?"
Morty evet anlamında başını salladı. Ewen-Stadler maçının unutulması için aradan geçen üç yıl yeterli değildi. Bruce Trevor sıradan bir öğrenci, ama çok iyi bir basketbolcuydu. Antrenörü Gaines ondan pek hoşlanmasa bile Trevor, Ewen takımını on yıldan beri ilk kez bölge turnuvasına sokacak gibiydi. Mutlaka kazanmaları gereken, Stadler Bobcats takımına karşı olan son maçtan bir hafta önce takımdan çıkarıldı. Haberli yapılan bir dolap denetlemesinde Trevor'un kitapları arasından bir kiloya yakın marihuana bulunmuştu. 104-48 gibi bir skorla Ewen hem maçı, hem de turnuvaya katılma şansını kaybetti. Bunda anımsamaya değecek bir şey yoktu, gelgeldim asıl belleklerden silinmeyen olay, maçın ardından çıkan isyandı. Haklı olarak iftiraya uğradığını söyleyen Bruce Trevor isyanı başlatmış, sonunda dört kişi hastanelik olmuştu. Bunlardan biri de, kafasına ilkyardım çantasıyla vurulan Stadler antrenörüydü.
"İçimde öyle bir his var işte," dedi Grayle. "Bir sezgi. Sanki biri bir torba çürük elmayla gelecekmiş falan gibi."
"Belki de sen kâhinsindir," dedi Morty.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 92-95):

Telekinetik fenomeninin kalıtımsal bir olgu olduğu artık genellikle kabul edilmektedir; soyaçekimle çekinik (resesif) tipte geçme özelliğiyle de, yalnız erkeklerde görülen hemofili hastalığının tam karşıtı olmaktadır. Bir zamanlar "Kral Laneti" adı verilen hemofili hastalığında kadında bulunan gen çekinik olup zararsızdır. Oysa erkekler hemofili kurbanı olmaktadırlar. Hastalık yalnızca "taşıyıcı" bir erkeğin çekinik gen taşıyan bir kadınla evlenmesi durumunda yayılabilir. Böyle bir evliliğin ürünü erkek olursa, sonuç hemofılik bir erkek çocuktur. Kız çocuklar ise yalnızca taşıyıcı olacaktır. Şu da belirtilmelidir ki, erkekler de genetik yapılarının bir parçası olarak hemofili genini çekinik olarak taşıyabilirler. Ancak böyle bir kişi "taşıyıcı" olan bir kadınla evlenirse, çocukları erkek olduğu takdirde, sonuç hemofili hastalığıdır.
Akraba evliliklerinin yaygın olduğu kraliyet ailelerinde bu gen bir kez aile ağacına girdikten sonra yayılma olasılığı çok yüksektir. Kral Laneti adı da buradan gelmektedir. Hemofilinin kardeş çocukları arasında evliliklerin yaygın olduğu toplumlarda çok sık görüldüğü dikkati çekmektedir.
Telekinetik fenomenindeyse erkeklerin taşıyıcı olduğu görülüyor. TK geni dişilerde çekinik olabilmekte, ama yalnızca dişilerde başat (dominant) olmaktadır. Anlaşıldığı kadarıyla, Ralph White bu geni taşımaktaydı. Salt bir rastlantı sonucu Margaret White da bu gene sahipti, ama kızınınki gibi telekinetik bir gücü olduğunu gösteren hiçbir ipucu olmadığından, ondaki genin çekinik olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Margaret Bingham'in başat TK geni olduğu sanılan büyükannesi Sadie Cochran hakkında araştırmalar sürdürülmektedir.
White evliliğinin ürünü bir erkek olsaydı, sonuç bir başka taşıyıcı olacaktı. Bu erkek çocuğun yaşıtı bir kardeş çocuğu da olmadığından, TK'nın yayılma olasılığı da hemen hiç yoktur. Aynı şekilde TK genine sahip bir kadına rastlayıp evlenme olasılığı da bir hayli azdı. Bu sorun üzerine çalışmalar yapan ekiplerden hiçbiri daha bu geni yalıtmayı başarmış değildir.
Maine felaketi düşünülecek olursa, hiç kuşku yok ki, tıbbın her şeyden önce önem vermesi gereken konulardan biri bu geni yalıtlamak olacaktır. H-geni ya da bir hemofılik, yalnızca kan trombositleri□ eksik erkek çocuklar üretir. Oysa bir telekinetik ya da TK geni, canı istedi mi, önüne çıkan her şeyi yok edebilecek kız çocukları meydana getirmektedir.

*

Çarşamba öğleden sonra.
Susan ve tam tamına on dört öğrenci... Balo Dekorasyon Komitesi... İkili orkestra platformunun arkasına asılacak olan büyük duvar resmi üzerinde çalışmaktaydı. Konu Venedik'te İlkbahar'dı. Sue tam dört yıldır Ewen öğrencisi olarak daha önce iki kez bu baloya katılmış olmasına karşın, böyle saçma resim konularının kimden çıktığını hâlâ bilmiyordu. Hem konuya ne gerek vardı ki? Biraz süsleme yeter de artardı bile. Ewen'in en iyi resim yapan öğrencisi George Chizmar tebeşirle gün batımında bir kanalda yol alan gondollar ve küreğinin üstüne yaslanan hasır şapkalı bir gondolcu resmi yapmıştı. Kırmızı, pembe ve turuncu renklerin cömertçe kullanıldığı resim gerçekten çok güzeldi. Chizmar resmi daha sonra 4 metreye 6 boyutlarında tuvale yaptıktan sonra çeşitli tebeşir renkleriyle boyanması için numaralamıştı. Şimdi de, komite üyeleri büyük bir sabırla dev bir boyama kitabında resim boyayan çocuklar gibi, yerlerde sürünerek çalışmaktaydılar. Sue tebeşir tozuna bulanmış elleriyle dirseklerine baktı ve her şeye karşın bu balonun o güne dek olanlardan daha güzel geçeceğini düşündü.
Yanı başında, ağrıyan belini ovuşturan Helen Syhres vardı. Alnına düşen saçını eliyle geri itince, alnında gül rengi tebeşir lekesi kaldı.
"Beni nasıl kandırdın da bu işe soktun?"
"Çok güzel olmasını siz de istersiniz, değil mi?" Sue bunu Dekorasyon Komitesi başkanı, evde kalmış Miss Geer'in taklidini yaparak söylemişti. Kadının öğrenciler arasındaki adı Miss Bıyık'tı.
"İyi de, neden sanki İçki Komitesi ya da Eğlence Komitesinde görev almadık? Daha çok kafa kullanıp daha az sırtımız ağrırdı. Ben kafa kullanacağım işleri severim. Hem zaten, sen baloya..." Hemen dilini tuttu.
"Gelmiyorsun mu diyecektin?" Susan omuz silkip yeniden tebeşirini aldı. Eli iyice yorulmuştu. "Evet, gelmiyorum, ama balonun güzel olmasını da istiyorum." Sonra da sıkılarak ekledi. "Tommy geliyor."
Bir süre sessizce çalıştılar. Yanlarında kimse yoktu. Onlara en yakın yerde bulunan Holly Marshall duvar resminin en uzak ucunda, gondolün omurgasını boyuyordu.
"Sana bu konuda soru sorabilir miyim, Sue?" dedi Helen sonunda. "Yahu, herkes bunu konuşuyor son günlerde."
"Tabii." Sue tebeşiri bırakıp elini esnetti. "Aslında yanlış anlamalara meydan vermemek için benim bunu birine anlatmam gerekir. Carrie'yi baloya götürmesini Tommy'den ben istedim. Böylece Carrie'nin biraz insan içine girmesini umuyorum, biraz... açılmasını istiyorum. Sanırım bu kadarını yapmam da gerekirdi."
"Demek ki, bizim de mi bir şeyler yapmamız gerekiyor?" diye sordu Helen.
Sue omuz silkti. "Yaptıklarımız hakkında senin karar vermen gerek, Helen. Kimseye akıl verecek durumda değilim. Ama kimsenin de beni... şey... görmesini istemem..."
"Fedai mi?"

"Onun gibi bir şey."
"Tommy de senin istediğini yaptı mı yani?" İşin bu yönü Helen'i çok şaşırtmıştı.
"Evet." Sue buna bir şey eklemedi. Biraz durduktan sonra da, "Sanırım herkes benim oyuna geldiğimi sanıyordur," dedi.
Helen biraz düşündü. "Bu durum epey konuşuluyor. Ama yine de arkadaşlar senin hakkında kötü düşünmüyorlar. Senin de dediğin gibi, insan kararını kendisi verir. Yine de bozuk ses çıkaranlar da yok değil tabii."
"Chris Hargensen ekibi mi?"
"Ve Billy Nolan ekibi. O herif ne sevimsiz şey öyle."
"Chris benden pek hoşlanmıyor, değil mi?" dedi Sue.
"Susie, senden nefret ediyor."
Susan başını salladı. Bunu duymak onu hem biraz üzmüş, hem de heyecanlandırmıştı.
"Babasının okulu mahkemeye vermek istediğini, sonradan da caydığını duydum."
Helen omuzlarını silkti. "Bu olay onun pek işine yaramadı. Bize ne oldu bilmiyorum. Kendi kafamdan geçenleri bile bazen anlamaz oluyorum."
Bir süre daha konuşmadan çalıştılar. Odanın karşı tarafında Don Barret duvara bir merdiven dayamış, krepon kâğıtlarım yerleştiriyordu.
"Bak," dedi Helen. "İşte Chris gidiyor." Sue başını kaldırıp baktığında, Chris spor salonunun hemen solundaki küçük büroya girmek üzereydi. Üzerinde şarap rengi kadifeden kısacık bir şort ve ipekli beyaz bir bluz vardı... sutyeni yoktu... ve göründüğü kadarıyla da yaşlı zamparaların kalbini hoplatacak gibiydi. Sue bir an Chris'in komite bürosunda ne aradığım kendi kendine sordu. Tabii, dedi içinden, Chris'in en yakın arkadaşlarından Tina Blake de komite üyelerindendi.
Ne yapıyorum ben, diye kendi kendine çıkıştı Sue. Neden bu kıza bu kadar düşmanlık duyuyordu.
Duyuyordu işte, gizlemesine gerek yoktu. "Helen?" "Ne var?"
"Bir şey yapacaklar mı?"
Helen'in yüzüne maske gibi bir ifade yerleşti. "Bilmiyorum." Sesinde aşırı bir masumluk vardı. "Anlıyorum," dedi Sue.
(biliyorsun, biliyorsun bir şeyler dönüyor, bunu kabul et ve ne olacağını bana söyle)
Konuşmadan boyamaya devam ettiler. Sue, Helen'in dediği gibi, her şeyin yolunda olmadığını biliyordu. Zaten olamazdı; arkadaşlarının gözünde bir daha asla o altın kız olmayacaktı. Çok tehlikeli bir şey yapmış, maskesini indirip gerçek yüzünü göstermişti.

*

Benim Adım Susan Snell'den alıntı (s.40):

Balo gecesi olanlara yol açan bazı şeylerin nasıl kaynaklandığını anladığımı sanıyorum. Örneğin, Billy Nolan'ın nasıl alet olduğunu anlayabiliyorum. Chris Hargensen onu burnundan sürükler gibiydi... her zaman olmasa bile, çoğunlukla böyleydi. Billy de kendi arkadaşlarını sürükleyebiliyordu. Liseden atılan Kenny Garson aslında ilkokul üçüncü sınıf düzeyindeydi. Klinik terimlerle tanımlanacak olursa, Steve Deighan ahmaktı. Diğerleri arasında polis sabıkası olanlar vardı; bunlardan biri, Jackie Talbot dokuz yaşındayken otomobillerin benzin deposu kapaklarını çalarken yakalanmıştı. Eğer bu kişilere bir sosyal hizmet görevlisi gözüyle bakarsanız, onları zavallı toplum kurbanları olarak da görmeniz olasıdır.
Ancak Chris Hargensen için ne söyleyebilirsiniz ki?
Bana kalırsa, işin en başından sonuna kadar onun tek amacı vardı, o da Carrie White'ı mahvetmekti...

*

"Bunu yapmamalıyım," dedi Tina Blake huzursuz bir sesle. Ufak tefek, kızıl saçlı, güzelce bir kızdı. "Norma gelecek olursa herkese yetiştirir."
"Dışarda şimdi o," dedi Chris. "Haydi."
Epey şaşırmış olan Tina her şeye karşın biraz kıkırdadı. Ama yine de direnç gösteriyordu. "Hem zaten neden görmek istiyorsun ki? Sen baloya geliniyorsun."
"Boş ver şimdi," dedi Chris. Her zamanki karanlık neşesiyle fıkır fıkırdı.
"Al bakalım," dedi Tina ve plastik kaplı bir sayfa uzattı. "Ben bir kola içmeye gidiyorum. Eğer o zilli Norma Watson gelip de seni yakalayacak olursa, ben seni hiç görmedim."
"Tamam," dedi Chris, kendini çoktan yerleşme planına vermişti.
Balodaki salon planını da George Chizmar yaptığı için her şey mükemmeldi. Dans pisti işaretlenmiş. İki orkestra platformu, kral ve kraliçenin taç giyecekleri sahne...
(o aşağılık Snell karısıyla Carrie'ye bir taç da ben giydirsem)
Pistin üç tarafında da davetlilerin masaları ayrılmıştı. Bu masalar aslında poker masalarıydı, ama krepon kâğıtları ve kurdelelerle süslenmiş, her birinde balo programı ve kralla kraliçe seçimi için oylar vardı.

Chris cilalı tırnaklı parmağını planın üzerinde gezdirdi. Çok geçmeden de Tommy R. ve Carrie W. yazılı masayı buldu. Demek gerçekti. İnanası gelmiyordu. Öfkesinden titremeye başladı. Bu salaklar gerçekten böyle bir şeyin yanlarına kalacağını mı sanıyorlardı?
Omzunun üzerinden baktı. Norma Watson görünürde yoktu.
Chris oturma planını bırakıp masanın üzerindeki diğer kâğıtları karıştırmaya başladı. Faturalar (çoğu krepon kâğıdı ve çivi için), poker masası ödünç veren ailelerin listesi, makbuzlar, biletleri basan matbaanın faturası, kral ve kraliçe seçiminde kullanılacak oy kartı örneği...
Seçim! Chris örnek oy kartını hemen kaptı.
Seçim kartlarını cuma günü okul anons devresinden adayların ilan edilmesine kadar kimsenin görmemesi gerekiyordu. Oylama yalnızca baloya katılanlar tarafından yapılacaktı, ama adaylar için boş oy kartları bir ay önceden dağıtılmıştı. Sonuçların çok gizli tutulması gerekiyordu.
Bu kral ve kraliçe seçimini kaldırmak için öğrenciler tarafından desteklenen bir girişim vardı... kızlar bunu cinsel sömürü gibi görüyorlar, erkeklerse düpedüz budalaca ve çocukça buluyorlardı. Büyük olasılıkla bu yıl bu geleneksel seçim son kez yapılacaktı.
Ama Chris için yalnızca bu yıl önemliydi. Oy kartına bakarken aklından bin bir düşünce geçti.
George ve Frieda. Seçilemezlerdi. Frieda Jason Yahudiydi. Peter ve Myra. Bunlar da seçilemezlerdi. Myra at yarışlarının kaldırılması için savaşım veren kadınlar örgütündeydi. Hem zaten hiç de yakışmazdı. Yüzü at kıçı gibiydi.
Frank ve Jessica. Olasıydı. Frank Grier, AH New England futbol takımına girmeyi başarmıştı, ama Jessica beyninden çok sivilcesi olan, osuruk gibi bir kızdı.
Don ve Helen. Boş versene. Helen Shyres köpek bekçisi bile seçilemezdi.
Ve son çift: Tommy ve Sue. Ama tabii Sue'nun adı çizilmiş, yerine Carrie'ninki yazılmıştı. Al işte, herkesi büyüleyecek bir çift! İçinden kahkahalar atmak geldi, ama elini ağzına götürüp bu isteğini bastırdı.
O sırada Tina telaşla içeri girdi. "Sen hâlâ burada mısın? Norma geliyor."
"Hiç merak etme, hayatım," dedi Chris ve kâğıtları masanın üstüne bıraktı. Dışarı çıkarken hâlâ gülüyordu. Uzakta o salak duvar resmi için poposunu yırtan Sue Snell'i görüp alaylı bir şekilde el salladı.
Koridora çıkınca da çantasından bozuk para çıkarıp Billy Nolan'a telefon açtı.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 100-101):

Carrie White'ı rezil etmek için nasıl bir plan yapılmış olduğunu merak etmemek mümkün değildir. Özenle hazırlanmış, defalarca prova edilmiş bir plan mıydı, yoksa her şey anında verilen kararlarla mı gerçekleşmişti?
... Bence ikinci olasılık daha geçerlidir. Sanırım eylemin beyni Christine Hargensen'di, ama kendisinin de Carrie gibi bir kızı nasıl yere çalacağı konusunda pek kesin bir fikri yoktu. Kuzey Chamberlain'deki Irwin Henty çiftliğine William Nolan ve arkadaşlarını da onun göndermiş olduğunu sanıyorum. Bu yolculuk sonucu edinecekleri şey de onlara göre adaletin sağlanması için...

*

61 Model köhne Biscayne, Kuzey Chamberlain'in Stack End yolunda lastikleri çığlıklar atarak tehlikeli bir hızla yol almaktaydı. Farlardan biri bozuk, diğeriyse her tümsekten geçişte göz kırpar gibi yanıp sönmekteydi. Arada bir ağaçlardan sarkan dallar arabanın tepesini sıyırıyordu.
Billy Nolan direksiyondaydı. Jackie Talbot, Henry Blake, Steve Deighan ve Garson kardeşler, Kenny ve Lou da arabanın içindeydiler. Elden ele dolaşan üç tane esrarlı sigara vardı.
"Henty'nin evde olmadığından emin misin?" diye sordu Henry. "Deliğe girmeye hiç niyetim yok, yavrum William. Orada adama bok yediriyorlar."
Kenny Garson nedense bunu çok gülünç bulup tiz seslerle kıkırdamaya başladı.
"Herif evde yok işte," dedi Billy. Bu kadarını bile büyük bir zahmete girer gibi söylemişti. "Cenazede."
Chris bunu bir rastlantı sonucu öğrenmişti. Yaşlı Henty, Chamberlain bölgesinde iyi iş yapan birkaç bağımsız çiftlikten birinin sahibiydi. Pastoral edebiyatın çok kullanılan tiplerinden biri olan altın kalpli, eliaçık, gönlübol çiftçilerin tam tersine, Henty cimri mi cimri, huysuz mu huysuz bir herifti. Çiftesi her zaman davetsiz konuklara çevriliydi. Birkaç kişiyi küçük hırsızlıklarından dolayı mahkemeye vermişti. Bunlardan biri de arabadaki çocukların bir arkadaşı olan Freddy Overlock adında talihsiz bir gençti. Freddy yaşlı Henty'nin kümesinde suçüstü yakalanmış, poposu tüfek saçmasıyla doluvermişti.
Zavallı Fred yalnızca hastanenin acil servisinde tam dört saat karınüstü yatıp kabaetlerindeki saçma tanelerinin tek tek çıkarılmasını beklemekle kalmamış, bir de mahkeme kararıyla iki yüz dolar ödemeye mahkûm edilmişti.
"Peki, ya Red?" diye sordu Steve.
"Cavalier tavernadaki yeni garson kızı tavlamaya çalışıyor," dedi Billy. Red Trelawney yaşlı Henty'nin kâhyasıydı. O da tıpkı patronu gibi çifteyi kullanırdı. "Meyhane kapanana dek dönmez."

"Alt tarafı bir şaka için bayağı tehlikeli bir iş," diye homurdandı Jackie Talbot.
Billy birden kasıldı. "Ayrılmak ister misin?"
"Yok canım," dedi Jackie hemen. Billy çok iyi kalite esrar getirmiş, aralarında bölüştürmüştü... hem zaten kentten dokuz mil uzaktaydılar. "Şaka maka, ama çok iyi şaka."
Artık yolun her iki yanında da tel örgülü, "Geçmek Yasaktır" yazılı levhaların bulunduğu alana gelmişlerdi. Ilık mayıs gecesinde her yer taze toprak kokusuna bürünmüştü.
Billy farları söndürdü, önündeki son tepeyi de tırmandıktan sonra, kontağı kapatıp vitesi boşa alarak arabayı yokuş aşağı indirmeye başladı. Koca metal yığını Henty çiftliğinin yoluna doğru sessizce kayıyordu.
Çiftlik yolundan bakınca büyük samanlık ve onun arkasında ayışığında parıldayan küçük gölcük ve elma bahçesi görünüyordu. Domuz ağılında iki dişi domuz burunlarını çite dayamışlardı. İneklerden biri uykusunda hafifçe moladı.
Arabanın kontağı kapalı olduğundan, Billy el freniyle durdu ve birlikte dışarı çıktılar.
"Olanları görünce donuna yapacak herif," dedi Steve neşeyle.
"Freddy'nin öcü alınıyor," dedi Henry bagajdan balyozu çıkarırken.
Billy bir şey demedi, ama tabii bu yaptıkları Freddy gibi bir hıyarın öcünü almak için değildi. Chris Hargensen içindi, bu da, daha önce ne yapıldıysa da, bundan sonra her ne yapılacaksa da... Chris onunla birlikte olmaya başladığından beri bu böyleydi. Chris için cinayet işler, daha ötesini bile yapabilirdi.
Henry kolunu ısıtmak amacıyla balyozu tek elle havada salladı. Ağır çelik ucu havada ıslıklar çıkardı. O sırada Billy de buz kutusunu açıp içinden iki tane kalaylanmış çelik kova aldı. Kovalar buz gibiydi, hafifçe buğulanmıştı.
"Tamamdır," dedi Billy.
Oyalanmadan domuz ağılına gittiler. Dişi domuzlar oldukça evcilleşmişti. Erkek domuz ise ağılın öbür ucunda uyumaktaydı. Henry balyozu bir kez daha salladı, ama epey hevesi kaçmıştı. Billy'ye uzattı.
"Ben yapamayacağım," dedi. "Sen al."
Billy balyozu alıp Lou'ya döndü. Lou'nun elinde torpido gözünden aldığı kasap bıçağı vardı.
"Hiç merak etme," dedi Lou bıçağın ucuna parmağını sürterek.
"Gırtlağından," diye anımsattı Billy.
"Biliyorum."
Kenny elindeki torbadan domuzlara cips artıkları veriyor, bir yandan da yılışıyordu. "Hiiç meraklanmayın, domuzcuklar, Billy abiniz şimdi kafalarınızı patlatıp sizi atom bombası korkusundan kurtaracak." Cipsleri yemeye başlayan domuzların gıdısını okşadı.
"Geliyor," dedi Billy ve balyoz hızla aşağı indi.
Çıkan ses ona bir kez Henry'yle birlikte bir köprüden aşağı attıkları balkabağını anımsatmıştı. Dişi domuzlardan biri dili dışarda, gözleri açık durumda yere devrildi. Burnunda hâlâ cips kırıntıları vardı.
Kenny kıkırdadı. "Geğirecek zaman bile bulamadı."
"Çabuk ol, Lou," dedi Billy.
Kenny'nin kardeşi domuzun başını yukarı doğru kaldırdı, hayvanın donuklaşmış gözleri göğe çevriliyken gırtlağını yardı.
Birden fışkıran kan tümünü şaşırttı. Yakında olanlar üstlerine sıçramasın diye geri kaçıp öğürtü sesi çıkardılar.
Billy uzanıp kovalardan birini kan fışkıran ana noktaya tuttu. Kova hemen dolunca bunu bir kenara bıraktı. İkinci kova da yarı yarıya dolmuşken kanın akması önce yavaşladı, sonra da kesildi.
"Öbürünü de," dedi Billy.
"Yapma be, Billy," dedi Jack. "Bu kadar yet..."
"Öbürünü de," diye tekrarladı Billy.
"Tatlı doomuuz," diye seslendi Kenny, elindeki boş cips paketini hışırdatarak. Biraz durduktan sonra ikinci dişi domuz da yanlarına geldi, balyoz indi, bıçak yardı ve ikinci kova da doldu. Artan kan yere aktı. Hava ağır, bakırımsı bir kokuyla dolmuştu. Billy'nin kolları kan içindeydi.
Kovaları arabaya taşırken aklında sembolik ilişkiler kuruyordu. Domuz kanı. Bu iyiydi işte. Chris haklıydı. Çok iyiydi be. Her şey dengini buluyordu.
Domuzun hakkı domuz kanıydı.
Çelik kovaları buz kutusunun içine yerleştirdikten sonra kapağını kapattı. "Haydi, gidelim," dedi.
Billy direksiyonun başına geçip el frenini çekti. Beş oğlan da arkaya geçip arabayı itmeye başladılar. Bir dönüş yapıp arabayı iterek çiftlik evinden uzaklaştırdılar.
Yeterince uzaklaştıktan sonra da soluk soluğa içeri girip oturdular. Tepenin altına kadar kontak kapalı indikten sonra Billy kontağı açıp arabaya gaz verdi.
Domuzun hakkı domuz kanıydı. Bu iş iyi olacaktı be. Bayağı iyi olacaktı. Hafifçe gülümsedi. Onu gören Lou Garson hem şaşırmış, hem de biraz ürkmüştü. Daha önce Billy Nolan'ı gülerken gördüğünü hiç anımsamıyordu. Kimsenin böyle bir şeyden söz ettiğini de duymamıştı.
"Henty moruğu kimin cenazesine gitmiş?" diye sordu Steve.
"Annesinin," dedi Billy.
"Annesinin mi?" diye sordu Jackie Talbot. "Yahu bu kadın Tanrı'dan bile yaşlı olmalı."
Kenny buna da en ince sesiyle bir kahkaha attı.

İkinci Bölüm

BALO GECESİ

Carrie elbisesini ilk kez 27 Mayıs sabahı kendi odasında giydi. Bu elbiseye uyacak bir de sutyen almıştı; sutyen göğüslerini gerektiği kadar dik tutuyor (aslında gereksizdi) ve üst yanlarını açıkta bırakıyordu. Bunu giydiği anda içinde yarı utanç, yarı meydan okuma heyecanı gibi düşsel bir duygu belirdi.
Elbise neredeyse yere kadar uzanıyordu. Etek bol ama beli dardı. Yalnızca pamuk ve yüne alışkın cildi kadifenin dokusunu biraz yadırgıyordu.
Eteğin dökülüşü de fena görünmüyordu... yeni ayakkabılarını giyince daha da iyi duracaktı. Ayakkabıları giydi, elbisenin boyun kısmını düzeltti ve pencereye gitti. Yansıyan görüntüsü pek bulanıktı, ama görünen bir aksaklık yoktu. Belki daha sonra biraz...
Kapı ardına kadar açılıp içeri annesi girdi.
Annesi işe gitmek üzere üstüne beyaz kazağını giymiş, bir elinde siyah cüzdanı, diğerindeyse Ralp babanın İncil'i vardı.
Birbirlerine baktılar.
Carrie o anda sırtını dikleştirdiğinin farkında bile değildi. Pencereden içeri vuran ılık sabah güneşinde dimdik durarak annesine baktı.
"Kırmızı," diye mırıldandı annesi. "Kırmızı olacağını tahmin etmeliydim."
Carrie bir şey söylemedi.
"Kirliyastıklarını görebiliyorum. Herkes de görecek. Vücuduna bakacaklar, Oysa Kitap der ki..."
"Anne, bunlar benim göğüslerim. Her kadının var."
"Çıkar o elbiseyi," dedi annesi.
"Hayır."
"Çıkar onu, Carrie. Aşağı gidip onu çöp fırınında yakalım ve bağışlaması için Tanrı'ya dua edelim. Tövbe edelim."
Annesinin gözlerinde imanının sınandığını sandığı zamanlara özgü o tuhaf pırıltı belirmişti. "Ben işe gitmem, sen de okula gitmezsin, evde kalırız. Dua ederiz. Tanrı'dan bir işaret isteriz. Dizlerimizin üstünde bekler, dua ederiz."
"Hayır, anne."
Annesi elini uzatıp kendi yanağını çimdikledi. Kırmızı bir iz kaldı. Bir tepki görmek için Carrie'ye baktı, görmeyince bu kez elini pençe yaparak yanağını yukardan aşağı tırmaladı. İnce bir çizgi halinde kan çıktı. Gözleri çılgınca parlıyordu.
"Kendine acı çektirip durma, anne. Böyle yapmakla beni durduramazsın."
Annesi çığlık attı. Elini yumruk yapıp kendi ağzının ortasına bir yumruk indirdi ve kan çıkardı. Parmaklarını ağzındaki kana buladı ve İncil'in kapağına sürdü.
"Kurban kanıyla sulanmış," diye fısıldadı. "Birçok kez. Birçok kez onunla ben..."
"Git buradan, anne."
Kadın gözlerinde pırıltıyla Carrie'ye baktı. Yüzünde haksızlığa uğramışlara özgü büyük bir öfke vardı.
"Tanrı'yla alay edilmez," diye tısladı. "Günahının bedelini ödeyeceğinden kuşkun olmasın. Yak şunu, Carrie. Çıkar üstünden o şeytan kırmızısını ve yak. Yak onu! Yak onu!"
Kapı kendiliğinden ardına kadar açıldı.
"Git buradan, anne."
Annesi güldü. Kanlı ağzıyla gülümsemesi korkunçtu. "Tıpkı İzabel'in kuleden düştüğü gibi, sen de belanı bul," dedi. "Sonra da köpekler gelip yerdeki kanını yalamışlardı. İncil'de yazıyor. Burada..."
Annesinin ayakları yerde kaymaya başladı; hayretler içinde yere baktı. Sanki ayaklarının altındaki tahta, buz gibi kayganlaşmıştı.
"Yapma!" diye haykırdı annesi.
Geriye doğru kaya kaya koridora kadar çıkmıştı. Kapıya tutunmak istedi, ama görünmeyen bir güç parmaklarını açarak kapıdan ayırdı.
"Seni severim, anne," dedi Carrie. "Üzgünüm."
Gözünün önüne kapının hızla kapanışını getirdi. Kapı da tam aklından geçeni yaptı ve sanki hafif bir rüzgârdan etkilenmişçesine kendiliğinden kapandı. Ama annesinin parmaklarına gelmeyecek bir biçimde. Carrie annesini dışarı atan zihinsel kolları geri çekti.
Bir dakika sonra Margaret kapıyı yumruklamaya başladı. Carrie açmadı.
"Hesap günü gelecek!" diye haykırdı Margaret White. "Benden günah gitti! Elimden geleni yaptım!"
"İncil'den nameler," diye mırıldandı Carrie.
Annesi oradan ayrıldı. Birkaç dakika sonra Carrie onun dışarı çıktığını ve işyerine doğru yürüdüğünü gördü. Arkasından üzülerek baktı.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 129):

Balo Gecesinin daha ayrıntılı bir analizine geçmeden önce bir insan olarak Carrie White hakkındaki bildiklerimizin bir dökümünü yapmak yararlı olacaktır.
Carrie'nin, annesinin dinsel saplantısının bir kurbanı olduğunu biliyoruz. Telekinetik bir gücü olduğunu biliyoruz. Bu yeteneğin, eğer varsa, genellikle çekinik olan bir gen tarafından taşınan bir kalıtımsal özellik olduğunu biliyoruz. TK yeteneğinin içsalgı bezleriyle ilişkili olduğunu sanıyoruz. Carrie'nin bu yeteneğini çok küçük bir kızken müthiş bir suçluluk duygusu ve ruhsal zorlanma altında göstermiş olduğunu biliyoruz. İkinci kez bu suçluluk ve ruhsal zorlanma ortamının duş odası olayında yaşandığını biliyoruz. Bir varsayıma göre (özellikle Berkeley Üniversitesinden William G. Throneberry ve Julia Givens'e göre) bu olayda TK yeteneğinin yeniden ortaya çıkması hem psikolojik etkenlere (yani ilk âdet kanamasına Carrie'nin ve diğer kızların tepkilerine) hem de fizyolojik etkenlere (yani ergenliğe girişe) bağlıdır.
Ve son olarak, Balo Gecesinde üçüncü bir zorlanma ortamının doğduğunu ve artık tartışmaya başlamamız gereken o korkunç olaylara yol açtığını biliyoruz. Önce şunu belirtmek...

*

(heyecanlı değilim, hiç heyecanlı değilim)
Tommy daha önce gelmiş, Carrie'nin göğsüne takacağı çiçeği getirmişti, şimdi de Carrie bunu tuvaletine iğnelemeye çalışıyordu. Tabii bunu doğru takmasına yardım etmek için annesi yanında değildi. Annesi son iki saattir kendini evin küçük kilisesine kapamış, isterik bir durumda dua etmekteydi. Ara sıra korkunç iniş çıkışlarla yükselen sesi geliyordu.
(üzgünüm anne ama çok da üzülemem)
Çiçeği yerleştirdikten sonra bir an gözleri kapalı olarak durdu.
Evde boy aynası yoktu.
(kendini beğenmişlik)
Ama Carrie pekâlâ iyi göründüğünü sanıyordu. Öyle olmak zorundaydı. O...
Yeniden gözlerini açtı. Kuponlarla alınmış büyük guguklu saat yediyi on geçiyordu.
(yirmi dakika sonra burada olacak)
Gelecek miydi?
Belki bütün bu olay yine bir şakaydı, son şaka, öldürücü darbe olarak... Onu burada, üstünde ince belli, kabarık kollu ve düz etekli kadife elbisesi ve sol göğsüne yerleştirilmiş gülleriyle gece yansına kadar bırakmak...
İçerde annesinin duası yine yükselme tonundaydı.
Carrie bu gecenin doğurabileceği o korkunç olasılıklara kendini bırakması için nasıl bir cesaret göstermiş olduğunu kimsenin anlayabileceğini sanmıyordu. Burada ekilmesi ve Tommy'nin gelmemesi o olasılıklardan en korkuncu değildi. Hatta içinde sinsi bir duygu, keşke öyle olsa, diyor...
(yeter artık böyle düşünme)
Tabii burada kalıp annesiyle oturması çok daha kolaydı. Daha güvenliydi. Onların annesi hakkında neler düşündüklerini biliyordu. Eh, tamam, belki annesi fanatikti, biraz kaçıkçaydı, ama hiç olmazsa ne zaman ne yapacağını bilirdi annesinin, bu ev de insana beklenmedik tuzaklar çıkarmazdı. Eve geldiğinde ona kahkahalarla gülen, üstüne şunu bunu atan kızlarla hiç karşılaşmamıştı.
Ya Tommy gelmezse, ya kendisi ürküp de gitmekten vazgeçerse? Lise bir ay sonra bitiyordu. Sonra ne olacak? Annesinin kanatlan altında, bu evde sürüngenlere özgü bir yaşam, Bayan Garrison'un evine çağrıldığında (kadın seksen altı yaşındaydı) sabahtan akşama kadar televizyondaki dizi filmleri izleme, ara sıra akşam yemeklerinden sonra eğer içerde kimse yoksa Kelly Fruit'a gidip bir alkolsüz bira, giderek şişmanlama, umudunu yitirme, düşünme yeteneğini bile yitirme...
Of Tanrım, ne olur böyle olmasın.
(ne olur mutlu sonla bitsin)
"... Bizi o çatal ayaklı, sokak aralarında, otoparklarda ve gece kulüplerinde bekleyen şeytandan koru, Ulu Tanrım..."
Yedi yirmi beş.
O siniri içinde farkında olmadan çeşitli eşyaları zihniyle havaya kaldırmaya başladı... tıpkı bir lokantada birini beklerken bir kadının peçetesini kıvırıp durması gibi... Aynı anda altı nesneyi havada tutabiliyor, en küçük bir yorgunluk da duymuyordu. Gücün giderek azalmasını bekledi, ama en küçük bir düşme yoktu. Önceki akşam okuldan eve dönerken park edilmiş bir otomobili yerinden kaldırıp
(Tanrım ne olur bu bir şaka olmasın)
karşı kaldırıma oturtmuştu. Yoldan geçenlerin gözleri yerinden fırlar gibi olmuştu. Tabii Carrie de yapmacık bir hayretle bakmış, ama için için gülmüştü.
Guguklu saatin kuşu dışarı fırlayıp seslendi. Yedi buçuk.
Gücünü kullanmanın kalbine ve ciğerlerine yaptığı yüklenme onu biraz endişelendirmeye başlıyordu. Bu zorlama sonucu kalbi resmen patlayabilirdi. Bu iş bir başkasının vücudu içinde olup onu durmadan koşmaya zorlamak gibiydi, hiç durmadan. Bunun bedelini kendisi değil, vücut öderdi. Carrie kendi gücünü aslında akkor halindeki

kömürler üstünde yürüyen, gözlerine şiş sokan, kendilerini altı haftaya kadar varan süreler için gömdüren Hint fakirlerininkine benzetmekteydi. Zihin maddeyi kontrol ettiği zaman vücudun kaynaklarını fena halde tüketiyordu.
Yedi otuz iki.
(gelmiyor)
(düşünme artık bunu, gelecek işte)
(hayır gelmez, şimdi arkadaşlarıyla birlikte gülmekten yerlere yatıyorlardır, birazdan o hızlı arabalardan birinin içinde çığlıklar atarak buradan geçerler)
Üzgün üzgün dikiş makinesini aşağı yukarı kaldırıp indirmeye, havada büyük daireler çizdirmeye başladı.
"... ve bizi Şeytan'ın uşağı olan isyankâr kızlarımızdan koru..."
"Kes artık!" diye haykırdı Carrie ansızın.
Bir an şaşkınlıktan doğan bir sessizlik oldu, ama sonra mırıltılı dua devam etti.
Yedi otuz üç.
Gelmiyor.
(işte o zaman evin altını üstüne getiririm)
Bu fikir çok doğal olarak aklına gelmişti. Önce dikiş makinesini oturma odası duvarından kanepeyi pencereden, masaları, koltukları, kitapları, risaleleri, ne varsa uçuracak, su boruları tıpkı etten koparılmış kan damarları gibi sular püskürterek sağa sola saçılacak. Eğer gücü yeterse çatıyı bile havaya uçuracak...
Pencereden bir ışık belirdi.
Daha önce de geçen her araba yüreğini hoplatmıştı, ama bu kez bir tanesi oldukça ağır gidiyordu.
(ah)
Kendini tutamayıp pencereye koştu ve onu, Tommy'yi gördü, tam arabasından çıkarken, sokak lambasının altında bile çok yakışıklı ve diri... insanı bayıltacak gibiydi. Bu tanımına kendisi de güldü.
Annesi duayı kesmişti.
Sandalyenin arkasına koymuş olduğu ipek şalını alıp çıplak omuzlarını örttü. Dudaklarını ısırdı, elini saçma götürdü, ah, ne olur bir ayna olsaydı. Aşağıdaki zilin çalışını duydu.
Büyük bir çaba harcayarak zilin ikinci kez çalması için kendini beklemeye zorladı. Sonra da ipek hışırtısı içinde ağır ağır aşağı indi.
Kapıyı açar açmaz bembeyaz ceketi, koyu renk pantolonuyla Tommy'yi görünce bir an gözleri kamaştı.
Tek söz söylemeden bir süre birbirlerine baktılar.
Eğer Tommy yanlış bir ses çıkaracak olursa, kalbi paramparça olacaktı... eğer gülmeye kalkarsa, işte o zaman kesin ölürdü. Sanki tüm yaşamı daracık bir noktaya varmış, bundan sonrası ya sondu ya da giderek genişleyen bir aydınlıktı.
Sonunda, büyük bir çaresizlik içinde, "Nasıl olmuşum?" diye sordu.
"Çok güzelsin," dedi Tommy.
Gerçekten de güzeldi.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 131):

Mezuniyet balosuna gidecekler okulda toplanırlarken Christine Hargensen ve William Nolan da Cavalier adında bir tavernanın üstünde bir odada buluşmuşlardı. Burada bir süreden beri buluşmakta olduklarını biliyoruz; bu bilgi White Komisyonu kayıtlarında var. Bilmediğimiz şey, acaba bu aşamadayken artık geri dönemeyecek bir planlan var mıydı, yoksa o an akıllarına gelen fikirlere göre mi davrandılar...

*

"Zamanı geldi mi?" diye sordu Chris karanlıkta.
Billy saatine baktı. "Hayır."
Alt kattaki salondan müzik sesi geliyordu. Ray Price'ın söylediği, She's Got To Be a Saint. Bu tavernada müzik dolabındaki plaklar pek değişmiyor, diye düşündü Chris. İki yıl önce sahte kimlikle buraya geldiğinde de aynı plak vardı. Ama tabii o zaman geldiğinde yalnızca aşağıdaki salonda oturmuştu, üst kattaki özel odalardan birinde değil.
Billy'nin sigarası karanlığın içinde göz kırpan bir şeytan gibiydi. Chris bir süre buna bakakaldı. Geçen pazartesi gününe dek Billy'nin kendisiyle yatmasına izin vermemişti. Carrie White eğer baloya Tommy Ross'la gelmeye cesaret ederse, ona çekeceği numarada Billy ve serseri arkadaşları kendisine yardım edeceklerdi. Chris pazartesi günü bunun için Billy'den söz almış, ondan sonra kendini bırakmıştı. Ama buraya daha önce de birlikte gelip hararetli anlar yaşamışlardı. Billy bu anlara kendi bayağı deyimiyle kuru badana diyordu.
Aslında Chris'in niyeti, Billy gerçekten bir şey yapana dek kendini vermemekti.
(ama tabii bir şey yapmıştı, kanı getirmişti) Gelgeldim durum birden kendi kontrolünden çıkmıştı ve bu da onu tedirgin etmekteydi. Eğer pazartesi günü kendini bırakmasaydı, Billy zorla ona sahip olacaktı.

Yattığı ilk erkek Billy değildi, ama kaprisleriyle parmağının ucunda oynatamadığı ilk erkek oydu. Billy'den öncekiler varlıklı ailelerin çocukları olan sivilcesiz, temiz yüzlü kuklalardı; kendilerine ait özel arabaları vardı, Massachusetts ya da Boston Üniversitesi öğrencisiydiler. Giyimleriyle olsun, alışkanlıklarıyla olsun, belli bir sınıfın züppe çocuğuydular. Sık sık marihuana içerler, kafayı buldukları zaman başlarına neler gelmiş olduğunu anlatıp gülmekten kırılırlardı. Önceleri hep kendilerini üstün gören bir tavırla sokulurlar, sonra da şehvetten gözleri dönmüş köpekler gibi soluk soluğa peşinden koşarlardı. Chris de eğer yeterince koşmuşlar ve bu süre içinde yeterince harcamada bulunmuşlarsa onlarla yatardı. Yatarken genellikle altlarında pasif kalırdı, ne yardımcı olur, ne de zorluk çıkarırdı... bitene dek. Daha sonraysa, tek başına kaldığı zaman olayı aklından bir daha yaşayarak kendi kendine doyuma ulaşırdı.

Billy Nolan'la Cambridge'de bir daireye yapılan uyuşturucu baskınından sonra tanışmıştı. Aralarında Chris'in o akşam buluşacağı gencin de bulunduğu dört öğrenci uyuşturucu bulundurmaktan tutuklanmışlardı. Chris ve diğer kızların suçuysa orada bulunmaktı. İş mahkemeye geçmeden babası olayı ustaca kapatmıştı, ama Chris'e de uyuşturucu suçuyla hüküm giydiği takdirde babasının itibarı ve meslek yaşamında nelere mal olabileceğini sormuştu. Chris böyle bir durumda her ikisine de hiçbir zarar geleceğini sanmadığını söyleyince de babası Chris'in arabasını elinden almıştı.

Bu olaydan bir hafta sonra evden okula dönerken Billy arabasıyla götürmeyi önermiş, o da kabul etmişti.

Billy diğer çocukların atölye faresi dedikleri makine delisi bir tipti. Ama her neyse, Chris'i ilk günden beri heyecanlandıran bir özelliği vardı, belki de bu özellik onun otomobiliydi... en azından işin başındayken.

Daha önceki sevgililerinin otomobilleriyle hiçbir benzerliği yoktu. Billy'nin arabası eski ve rengi de iç karartıcıydı; neredeyse insana ürperti veren bir görünüşü vardı. Ön camın bulanık kenarları giderek katarakt başlayan bir gözü andırırdı. Arabanın içinden hiç eksik olmayan boş bira şişeleri devamlı şıngırdar (eski sevgilileri Budweiser içerlerdi, Billy ve arkadaşlarıysa Rheingold) Chris önde oturduğu sırada ayaklarını kapağı olmayan kir içinde bir alet kutusuna dayamak zorunda kalırdı. İçindeki aletlerin tümü değişik kaynaklıydı, Chris bunların sağdan soldan yürütülmüş olduğunu sanıyordu. Araba her zaman yağ ve benzin kokardı. İncecik yer döşemesinin altından sürekli ses gelirdi.

Ve tabii Billy hep aşırı hız yapardı.

Üçüncü kez arayla okuldan eve dönerlerken öndeki kabak lastiklerden biri patlamış, doksan kilometre hız yapan araç da fena halde yalpalamaya başlamıştı. Chris birden ölümü burnunun ucunda hissedip çığlığı bastı. Bir telefon direğinin dibine yığılmış paramparça olan cesedi gözlerinin önüne geldi. O sırada Billy bir yandan söverken direksiyona hâkim olmaya çalışıyordu.

Neden sonra Billy aracı durdurmayı başardı. Chris arabadan indiğinde dizleri titriyordu, geriye bakınca en az elli metre uzanan yanmış lastik izi gördü.

Billy çoktan bagajı açmış, krikoyu çıkarırken kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Kılı bile kıpırdamamıştı.

Chris'e bir sigara uzattı, kendi sigarası zaten dudaklarının kenarında sallanmaktaydı. "Şu alet kutusunu versene, canım."

Chris'in hayretten ağzı açık kalmıştı. Can çekişen bir balık gibi ağzı birkaç kez açılıp kapandı ama ses çıkmadı.

"Ben... getirmiyorum! Neredeyse öl... bizi neredeyse... seni kaçık sersem! Hem o kutu leş gibi!"

Billy dönüp ona baktı. "Ya kutuyu getirirsin ya da seni bu gece boks maçına götürmem."

"Bokstan nefret ederim!" Daha önce gitmiş değildi aslında, ama öfkesi ve o anda duyduğu coşku böyle kesin kararlar gerektiriyordu. Daha önceki züppeler onu rock konserlerine götürürlerdi, Chris de bundan hiç hoşlanmazdı, çünkü mutlaka leş gibi ter kokan birinin yanında otururlardı.

Billy omuz silkip arabanın önüne gitti ve krikoyu yükseltmeye başladı.

Sonunda Chris alet kutusunu getirmişti, üstelik yepyeni kazağını yağ içinde bırakarak. Billy yüzünü bile dönmeden bir homurtuyla karşılık verdi. Tişörtü yukarı sıyrılmış, esmer ve kaslı sırtı meydana çıkmıştı. Bu görünüm Chris'in aklını başından aldı, dili ağzının bir kenarında büzülüverdi. Patlak lastiğin çıkarılmasına da yardım etti, bu arada elleri kapkara oldu.

İş bitip de yeniden arabaya oturduğunda hem kazağı, hem de pahalı kırmızı etekliği yağ lekeleriyle dolmuştu.

"Eğer aklınca beni..." diye çıkıştı, Billy direksiyona geçer geçmez.

Billy tek bir şey söylemeden ona doğru atıldı ve dudaklarından öpmeye başladı; bir yandan da elleri Chris'in belinden göğüslerine doğru inip çıkıyordu. Tütün ve ter kokusu birbirine karışmıştı. Chris'in kazağı daha da kirlendi, yirmi yedi buçuk dolarlık kazak artık çöpe atılacak durumdaydı. Ama Chris de hiç olmadığı bir biçimde heyecan duymaktaydı.

"Ee, buna ne dersin?" diye sordu Billy, sonra yine öpmeye başladı.

"Beni okşa," dedi Chris kulağına. "Baştan aşağı okşa, her yanımı kirlet."

Billy de aynen öyle yaptı. Hoyratça etekliğini yukarı sıyırıp büyük bir açlıkla işini gördü. Belki bu davranışı, belki de biraz önce ölümle burun buruna geliş Chris'e ani ve şiddetli bir orgazm getirdi. O gece birlikte boks maçına gittiler.

"Saat sekize çeyrek var," dedi Billy, Cavalier'deki odada, yatağın içinde doğrularak. Lambayı yakıp giyinmeye başladı. Vücudu hâlâ Chris'in içini titretiyordu. Geçen pazartesi gününü ve nasıl sevişmiş olduklarını düşündü. Billy o zaman...

(hayır)

Bunu daha sonra düşünecekti, boşu boşuna isteğini uyandırmanın gereği yoktu şimdi. O da bacaklarını yatağın kenarından sarkıtıp külotunu giydi.
"Belki de bu yapacağımız pek doğru olmayacak," dedi Chris, Billy'yi mi, yoksa kendini mi sınadığını pek anlayamadan. "Aslında belki yapacağımız en iyi iş yine yatağa dönüp..."
"Çok iyi olacak," dedi Billy yüzünde bulanık bir şakacı ifadesiyle. "Domuzun hakkı domuz kanı."
"Ne?"
"Bir şey yok. Haydi. Giyin."
Chris giyindi, arka merdivenlerden dışarı çıkarlarken de içinde büyük bir heyecan tufanı patlamaya başlıyordu.

*

Benim Adım Susan Snell'den alıntı (s. 45):

Olanlar için herkesin beni görmek istediği kadar üzgün olmadığını söyleyebilirim. Bunu benim yüzüme karşı kimse söylemiyor; hep ne kadar üzgün olduğunu söyleyenler onlar. Bu da tam benden imza istemeden önce olur. Ama bunu söylerken benim de üzgün olmamı bekliyorlar. Biraz gözlerimin sulanmasını istiyorlar, devamlı siyahlara bürünmemi, içkiyi fazla kaçırmamı, hatta biraz uyuşturucu kullanmamı bekliyorlar. Arkamdan da, "Aa, biliyor musun, kızcağıza ne kadar yazık oldu. Başından neler geçti..." Sonra da dır dır dır...
Ama üzgünüm demek, çok boş bir şey. İnsan fincanından biraz kahve döktü mü ya da bowling oynarken topu yanlış yere attı mı, söyler bunu. Gerçek üzüntü gerçek aşk kadar ender görülür. Tommy'nin ölmüş olduğuna artık üzülmüyorum. Artık benim için o bir zamanlar gördüğüm bir düş gibi geliyor. Böyle söz ettiğim için beni çok acımasız bulabilirsiniz, ama Balo Gecesinden bu yana köprünün altından çok sular geçti. White Komisyonu karşısına çıktığım için de üzülmüyorum. Onlara gerçeği söyledim... bilebildiğim kadarıyla.
Ama Carrie için gerçekten üzgünüm.
Onu artık unuttular. Onu bir çeşit sembol yapıp, umutlarıyla, düşleriyle herkes gibi bir insan olduğunu unuttular. Ama artık bunları söylemenin bir yararı yok sanırım. Onu manşetlerden indirip gerçek bir insan gibi göstermek olanaksız. Ama o bir insandı ve o da acı çekiyordu. Hiç bilemediğimiz kadar da acı çekti.
Ve işte gerçekten üzgünüm, umarım o balo onun için iyi olmuştur. O felaket başlayana dek hiç olmazsa, iyi zaman geçirmiştir, her şey düşlediği gibi büyülü bir hava içinde...

*

Tommy okulun yeni binası kenarına park edip motoru susturdu. Carrie yanında oturuyor, salıyla çıplak omuzlarını örtüyordu. Birden kendini gizli arzularından oluşan bir düş içinde yaşıyormuş da tam o anda gerçeğin farkına varmış gibi hissetti. Ne yapıyordu buralarda böyle? Annesini evde yalnız bırakmıştı.
"Heyecanlı mısın?" diye sordu Tommy.
"Evet," dedi Carrie hemen.
Tommy güldü ve arabadan indi. Tam Carrie kendi kapısını açacakken Tommy oraya gelip kendisi açtı. "Hiç heyecanlanma," dedi Tommy. "Tıpkı Galatea gibisin."
"Kim?"
"Galatea. Bay Evers'in dersinde geçti adı. Çok çirkin bir acuzeyken birden dünyanın en güzel kadını oluveriyor ve onu kimse tanımıyor."
Carrie bir an bunu düşündü. "Beni herkesin tanımasını isterim," dedi sonunda.
"Haklısın. Haydi, gidelim."
George Dawson ve Frieda Jason koka kola makinesinin yanında durmaktaydılar. Frieda portakal renginde tüllü bir elbise giymişti, bu haliyle küçük bir rubaya benziyordu. Dona Thibodeau kapıda David Bracken'le birlikte bilet kesiyordu. Bayan Geer'in kişisel gestaposunda görev aldıkları için okul renklerinden oluşan, kırmızı kazak, beyaz pantolon giymişlerdi. Tina Blake ve Norma Watson konuklara program verip plan gereği yerlerine oturtuyorlardı. Her ikisi de siyah giyinmişlerdi; Carrie onların kendilerini pek şık sandıklarını seziyordu, ama aslında eski gangster filmlerinde sigara satan kızlardan farkları yoktu.
Tommy ve Carrie içeri girer girmez tümü birden dönüp baktılar ve bir an tuhaf, gergin bir sessizlik oldu. Carrie'nin içinden dudaklarını yalayıp ıslatmak geliyordu, ama kendini tuttu. Sonra George Dawson sessizliği bozdu.
"Aman Tanrım, ne iğrenç olmuşsun, Ross."
Tommy güldü. "Sen ne zaman ininden kaçtın, Bomba?"
Dawson bunun üzerine yumruklarını kaldırıp atıldı, Carrie bir an dehşet içinde kaldı. O durumunda neredeyse George'u havalandırıp salonun ortasına fırlan verecekti. Fakat sonra bunun iki arkadaş arasında sık sık oynanan bir şaka olduğunu anladı.
İki genç ringdeymişler gibi birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar. Bu arada kaburgalarına iki tane şaka yumruk yiyen George haykırmaya başladı. "Vurun alçaklara! Komayın düşmanları! Soluk aldırmayın!" Tommy bunun üzerine gardım düşürüp kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sen onlara aldırma," dedi Frieda mektup açacağı gibi burnunu oynatarak. "Eğer birbirlerini öldürürlerse, seninle ben dans ederim.
"Öldüremeyecek kadar budala görünüyorlar," dedi Carrie konuşma cesareti bularak. "Tıpkı dinozorlar gibi." Frieda buna gülünce de içinde pas tutmuş bir şeyin birden gevşeyiverdiğini hissetti. Bir sıcaklık duydu. Rahatlama.
"Elbiseni nereden aldın?" diye sordu Frieda. "Bayıldım."
"Ben yaptım."
"Yaptın mı?" Frieda'nın gözleri büyüdü. "Dalga geçmiyorsun ya!"
Carrie fena halde kızardığını hissetti. "Evet, ben yaptım... ben... dikiş dikmeyi severim. Kumaşı Andover'de John mağazasından aldım. Aslında patronu gayet kolay."
"Haydi artık," dedi George tümünü kastederek. "Orkestra birazdan başlar." Gözlerini yuvarlayıp durduğu yerde dans figürleri yapmaya başladı.
İçeri girerken George birinin taklidini yapıyor, Carrie ve Frieda elbise hakkında konuşuyor, Tommy de ağzı kulaklarında, elleri cebinde yürüyordu. Ceketinin ütüsü biraz bozulmuştu, ama ne çıkardı, istedikleri oluyor gibiydi. O ana dek her şey yolundaydı.
Onun da, George'un da, Frieda'nın da tam iki saatlik ömürleri kalmıştı.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 1,32):

Eldeki somut kanıtlara karşın White Komisyonu, felaketin başlamasında tetik görevi yapan (sahne üzerindeki kirişe yerleştirilen iki kova domuz kanı) etken üzerinde yeterince durmamış ve kararsız kalmıştır. Eğer Nolan'ın yakın çevresindeki arkadaşlarının ifadelerine inanılacak olursa (ki, bu gençler inandırıcı bir yalan söyleyecek zekâ düzeyinde görünmemişlerdir), Nolan planın bu bölümünü Christine Hargensen'in elinden almış, tümüyle kendi inisiyatifiyle davranmıştır.

*

Billy araba kullanırken konuşmazdı; araba kullanmaktan da çok hoşlanırdı. Bu iş ona başka hiçbir şeyle kıyaslanmayacak bir güçlülük duygusu veriyordu, sevişmekten bile zevkliydi.
Önlerindeki yol akşam karanlığında siyahlar ve beyazlar karışımı olarak uzanıp gitmekteydi, hız göstergesiyse yetmişin biraz üstündeydi. Billy, sosyal hizmetler uzmanlarının deyimiyle, parçalanmış bir ailenin çocuğuydu; işlettiği benzin istasyonunun iflas etmesi üzerine babası evi terk edip gittiğinde Billy on iki yaşındaydı. O günden beri de annesi dördüncü erkek arkadaşıyla birlikte yaşamaktaydı. Şu sıralarda Brucie annesinin gözde sevgilisiydi. Şişman ayının tekiydi. Annesi de gün geçtikçe çirkin bir patates çuvalına dönüyordu.
Ama araba... araba kendi mistik yapısıyla Billy'nin damarlarına şan ve güçlülük veriyordu sanki. Onu saygın biri yapıyordu. Birbirinden güzel fıstıkları arka koltukta düdüklemesi rastlantı sonucu değildi. Bu araba onun hem kölesiydi, hem de Tanrı'sı. Verdiği gibi almasını da bilirdi. Çoğu kez de Billy'nin başını dinlemek için uzaklara gitmesine yaramıştı. Bazı uzun ve uykusuz gecelerde, annesi Brucie'yle kavga ederken Billy kendine mısır patlatıp arabasıyla başıboş köpek aramaya çıkardı. Bazı sabahlar arabanın kontağını kapatıp yokuş aşağı, evin kendi yapmış olduğu garajına kadar yağ gibi kayardı.
Chris artık onun bu huyunu öğrenmiş olduğundan nasıl olsa karşılıksız kalacak bir konuşmaya girişmedi. Yanında, bir bacağı altında sessizce oturup tırnaklarını kemirdi. Yanlarından geçen arabaların farları sarı saçlarını gümüşsü gösteriyordu.
Billy, Chris'le ilişkisinin ne kadar daha süreceğini düşündü. Bu geceden sonra pek uzun sürmezdi herhalde. Bu iş bittikten sonra aralarındaki bağ giderek incelip kopabilir, ikisinin de aklına, bu ilişki nasıl başladı zaten, sorusu takılabilirdi. Zamanla Chris onun gözünde Tanrıça özelliğini yitirecek, yine tipik sosyete orospusu görünümü alacaktı, böyle olunca da Billy onu biraz hırpalamak isteyecekti. Belki birazdan fazla. İyice burnunu sürtmek için.
Brickyard tepesine vardıklarında lise aşağıda kalmış, park yerinde öğrencilerin babalarına ait gıcır gıcır arabalar pırıldıyordu. Billy içinde her zamanki nefretin ve tiksintinin kabardığını hissetti. Onlara gösteririm
(unutamayacakları bir gece)
dünyanın kaç bucak olduğunu. Görürler.
Dersane binaları sessiz ve karanlıktı, yalnızca lobide sarı bir ışıltı göze çarpıyordu. Spor salonunun cam duvarındaysa yumuşak, portakal renkli bir ışık, sanki başka bir dünyadanmış gibi ışıldamaktaydı. Billy yine aynı nefreti ve bu cama taş atma dürtüsünü duydu.
"Işıklar göründü, parti ışıkları göründü," diye mırıldandı.
"Ne?" Chris ona döndü, daldığı düşüncelerden sıyrılmaya çalıştı.
"Yok bir şey." Billy elini uzatıp onun boynunu tuttu. "Galiba ipi çekme zevkini sana vereceğim."

*

Billy işi kendisi bitirmişti, çünkü başka kimseye güvenemeyeceğini biliyordu. Bunu öğrenmek için de çok çetin dersler alması gerekmişti, okullarda öğretilenlerden çok daha zorlu dersler... ama iyi öğrenmişti. Önceki gece onunla birlikte Henty'nin çiftliğine giden oğlanlar domuz kanını ne yapacağını bile bilmiyorlardı. İşin içinde Chris'in olduğunu tahmin edebilirlerdi belki, ama bunu bile kesin bilemezlerdi.
Perşembe gecesi cuma sabahına dönüştükten birkaç dakika sonra arabasıyla okula gitti, çevrede polis arabası falan olmadığını kontrol etmek için okulun etrafında iki tur attı.
Farlarını söndürüp park yerine gitti ve oradan binanın arkasına geçti. Geride ince bir sis halısı altında kalmış futbol sahası görünüyordu.
Bagajı açıp buz kutusunu aldı. Kovaların içindeki kan buz tutmuştu, ama bunun zararı yoktu. Çözülmesi için daha yirmi dört saat zaman vardı.
Kovaları yere bıraktı, alet kutusundan çeşitli gereçler çıkarıp bunları arka cebine koydu. İçinde çeşitli vidalar olan kahverengi bir torba aldı.
Hiç telaş etmeden, işine karışılmayacağım bilenlere özgü bir rahatlıkla çalışıyordu. Balonun yapılacağı spor salonu park yerine bakıyordu, bunun sahne gerisindeki depo bölmesinin de bir sıra penceresi vardı.
Billy spatula benzeri bir gereç çıkarıp bunu pencerenin alt ve üst kısımlarının birleştiği yere sıkıştırdı. Bu gereci kendisi yapmıştı ve çok işe yarardı. Bir süre zorladıktan sonra kilidi açıldı. Billy pencereyi yukarı kaldırıp içeri süzüldü.
İçerisi çok karanlıktı. Egemen olan koku, okulun tiyatro kulübü tarafından yapılan dekor boyalarının kokuşuydu. Bir köşede orkestra platformu ve üzerindeki enstrüman kutularıyla Bay Downer'ın piyanosu gölge halinde görünüyordu.
Billy el fenerini çıkarıp sahneye gitti ve kırmızı kadife perdelerin arasından geçti. Pırıl pırıl cilalanmış yüzeyi ve yeni boyanmış basketbol alanı çizgileriyle salon zemini küçük bir göl gibiydi. Fenerini perde önündeki sahne çıkıntısına tuttu. Buraya tebeşirle ertesi gün yerleştirilecek olan kral ve kraliçe tahtlarının yeri çizilmişti. O zaman bütün sahne çıkıntısı da çiçeklerle bezenmiş olacaktı... ne anlamı vardı sanki...
Boynunu uzattı ve fenerini havaya tutup üstteki gölgelere baktı. Tepesinde siluetler halinde kirişler vardı. Tam dans pistinin üstündeki kirişler krepon kağıdıyla süslenmişti, ama sahne çıkıntısı üzerindekiler süslenmemişti. Buradakiler küçük bir çekme perdeyle gizlenmiş, salon zemininden görünmüyordu. Aynı perde duvar resmini aydınlatacak olan lambaları da gizlemekteydi.
Billy feneri söndürdü ve sahne çıkıntısının sol yanına gidip duvara monte edilmiş çelik merdivenden tırmanmaya başladı. Gömleğinin içine koymuş olduğu içi vida dolu torba salonun ölü sessizliği içinde yankılı bir şıngırtı çıkarıyordu.
Merdivenlerin üstünde küçük bir platform vardı. Sahne çıkıntısına yüzünü döndüğü zaman, sağ yanında tiyatro araç gereçleri ve dekorlarının bulunduğu yer, solundaysa salon kalıyordu. Tiyatro araç gereçleri arasında 1920'lere dek uzanan çeşitli dönemlerde kullanılmış dekor malzemeleri vardı. Edgar Alan Poe'nun "Kuzgun" adlı şiiri dramatize edilirken kullanılan Athena büstü boş gözlerle Billy'ye baktı. Tam önünde, çelik bir kiriş sahne çıkıntısına doğru uzanmaktaydı. Duvar resmini aydınlatacak olan lambalar bunun altına monte edilmişti.
Billy bunun üzerine çıkıp hiç korkmadan ve kolayca yürümeye başladı. İçinden de bir şarkı mırıldanıyordu. Kirişin üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı. Yolun yansına geldiğinde Billy durdu, dizleri üstüne eğilip aşağı baktı.
Evet. Fener'in ışığında tam altındaki sahne çıkıntısını ve buradaki tebeşir çizgilerini görebiliyordu, (bombalan salın)
Tam noktayı belirlemek için tozun üstüne bir çarpı işareti çizdi ve yeniden cambaz gibi platforma yürüdü. Balo saatine dek buraya kimse çıkmazdı. Duvar resmine ve kralla kraliçenin taç giyecekleri sahne çıkıntısına verilecek ışık, aşağıda bir kutudan yapılacaktı.
(görürler taç nasıl giydirilirmiş)
Aşağıdan buraya bakacak biri ise güçlü ampullerin ışığından hiçbir şey göremezdi. Yapacağı düzenleme ancak birinin bir şey almak için platform üzerindeki tiyatro araç gereçleri bölümüne geçmesiyle açığa çıkabilirdi. Ama buna pek ihtimal vermiyordu. Göze alınabilecek bir riskti doğrusu.
Billy kahverengi torbasını açıp içinden bir çift ince lastik eldiven çıkarıp giydi, daha sonra da bir gün önce satın almış olduğu iki makaradan birini çıkardı. Dudakları arasına birkaç tane çivi sıkıştırıp çekici de aldı. Yine aynı şarkıyı mırıldanarak makarayı platformun üstündeki köşeye çaktı. Yanına da küçük bir vida iliştirdi.
Merdivenden inip sahne arkasına geçti, buradan da içeri girmiş olduğu pencereye yakın bir yerden yine merdivenden çıkıp depo gibi kullanılan tavan arası benzeri bir bölmeye geldi. Burada yığın halinde eski okul yıllıkları, güve yemiş spor formaları ve farelerin kemirdiği eski ders kitapları bulunuyordu.
Billy buradan sola bakarak fenerini tuttuğunda tiyatro araç gereçleri bölümünü ve yerleştirdiği makarayı görebiliyordu. Sağına döndüğünde yüzüne serin hava çarptı; duvarda havalandırma deliği vardı. Şarkısını mırıldanarak ikinci makarayı da bu deliğin üstüne çaktı.
Yeniden aşağı inip az önce açmış olduğu pencereden dışarı çıktı ve domuz kanıyla dolu kovaları aldı. İşe koyulalı yarım saat geçmiş olmasına karşın daha buz çözülmemişti. Kovalarla birlikte pencereden içeri girdi.
İki elinde kovalarla kiriş üstünde yürümesi daha kolay olmuştu; çarpı işareti koyduğu yere gelince durdu ve kovaları bıraktı, bir kez daha aşağı baktıktan sonra yeniden platforma yürüdü. Bir an kovalardaki parmak izlerini silmeyi düşündüyse de, (Kenny, Don ve Steve'in parmak izleri vardı) sonra bundan vazgeçti. Cumartesi sabahı belki güzel bir sürprizle uyanırlardı. Bunu düşününce gülesi geldi.

Torbadaki son kalan bir kangal sicimdi. Yeniden kovaların bulunduğu yere gidip ikisinin de sapından bolca geçen bir düğüm attı. Sonra sicimi makaradan ve vidadan geçirdi. Kalan sicimi sol taraftaki platforma atıp oradaki makaradan da geçirdi.
Kalan bolca sicimi hava deliği yanındaki sandıkların üstüne bıraktı. Dışardan elini uzattığında kolayca yetişebileceği bir yerdeydi. Son kez merdivenlerden aşağı inip ellerindeki tozu silkeledi. İşi bitmişti.
Pencereden dışarı baktı, sonra da süzülerek dışarı çıktı. Pencereyi indirdi ve elinden geldiğince kilidi kapamaya çalıştı. Sonra da arabasına döndü.
Chris kovaların altında büyük bir olasılıkla Tommy Ross'la o White denen karının bulunacağını söylemişti; bunu sağlamak için de kendi arkadaşları arasında yoğun bir kulis yapmıştı. Böylesi iyi olurdu tabii. Ama Billy için kim olsa iyi olurdu.
Hatta şöyle bir düşününce, kovaların altında Chris de olsa fark etmezdi onun için.
Arabasına binip oradan uzaklaştı.

*

Benim Adım Susan Snell'den alıntı (s. 48):

Carrie balodan bir gün önce Tommy'yi görmeye gitti. Koridorda onun dersten çıkmasını beklerken çok perişan bir görünüşü varmış. Tommy'nin anlattığına göre, sanki Tommy'nin onu azarlamasından korkar gibiymiş.
Balo gecesi en geç on bir buçukta evde olması gerektiğini, yoksa annesinin çok merak edeceğini söylemiş. Tommy'nin eğlencesine engel olmak istemezmiş, ama annesini merak içinde bırakması da doğru olmazmış.
Tommy balodan sonra Kelly'nin yerine gidip bir birayla hamburger yemeyi önermiş. Öteki çocuklar Westover ya da Lewiston'a gideceklerinden orası bomboş olur, demiş. Carrie'nin yüzü sevinçle aydınlanmış ve seve seve kabul etmiş.
İşte herkesin canavar dediği kız bu. Bunu aklınızdan çıkarmamanızı isterim. Yaşamındaki tek okul balosundan sonra salt annesi merak etmesin diye hamburger ve alkolsüz birayla yetinen bir kız...

*

Salona adımını atar atmaz Carrie'yi ilk çarpan şey içerdeki görkemdi. Şöyle böyle bir görkem değil, adamakıllı görkem. Satenli, ipekli, sifonlu gölgeler dolaşıyor, hava çeşitli çiçeklerin kokusuyla dolup taşıyordu. Sırtı açık, daracık belli bol etekli giysileriyle kızlar, göz kamaştırıcı beyazlıktaki ceketleriyle, pırıl pırıl parlayan siyah ayakkabılarıyla oğlanlar...
Pistte dans eden birkaç çift vardı, onlar da hafif loş ışıkta gerçekdışı siluetler gibi görünüyorlardı. Carrie çevresindeki insanları okul arkadaşları olarak değil, birer yabancı gibi görmek istiyordu.
Tommy koluna girmişti. "Duvar resmi çok güzel olmuş," dedi.
"Evet," diyebildi Carrie ancak.
Özel ışıklandırmayla aydınlanan resimde gondolcu küreğinin üzerine yaslanmış, bütün tabloya egemen olan günbatımı renkleri içinde yıkanıyor gibiydi. Arkasındaysa suların üstünde yükselen binalar vardı. Carrie o anın bütün yaşamı boyunca aklından hiç çıkmayacağını anlamıştı.
Acaba diğerleri de aynı duygular içindeler mi, diye geçirdi içinde... onlar ki, dünyayı görmüş insanlardı... ama George bile bir an salonun görünümü, kokusu ve genel havası karşısında sessiz kalmıştı. Orkestranın çaldığı hafif müzik bile Carrie'yi etkiliyordu. O an büyük bir huzur içindeydi, sanki ruhu güçlü bir ütü altında bütün buruşukluğundan kurtulup pürüzsüz ve dümdüz oluvermişti.
"Daannsss," diye bağırdı birden George ve Frieda'yı piste sürükledi. Çalmakta olan müzikle ilgisiz bir dansa haşladı. O sırada kenardan birisi bir laf atınca George da ona cevap verdi, sonra da kollarını kavuşturup bir kazaska figürü denedi, ama az kalsın düşüyordu.
Carrie güldü. "George çok komik," dedi.
"Komiktir ya. Çok iyi bir çocuktur. Burada çok iyi insanlar var. Oturmak ister misin?"
"Tabii," dedi Carrie.
Tommy kapıya gitti ve saçı kuaförde hayli kabartılmış olan Norma Watson'la döndü.
"Sizin yeriniz diğer YANDA," dedi Norma, bir yandan da gözü Carrie'deydi; bir yerinden sarkan bir şey, sivilce ya da yerine döndüğünde ballandıra ballandıra anlatabileceği bir açık aradı. "Bu ne güzel elbise, Carrie. Nereden aldın?"
Dans pistinin çevresinden dolanıp masalarına giderken Carrie, Norma'ya giysisini anlattı. Norma, Avon sabunu, Woolsworth parfümü ve ağzında şapur şupur çiğnediği meyveli çiklet kokuyordu.
Masada iki tane katlanan iskemle (tabii krapon kâğıtlarıyla süslü) vardı. Masanın üstü de okul renklerinden oluşan krapon kâğıtlarıyla bezenmiş, üzerinde şarap şişesine sokulmuş bir mum, bir balo programı, küçük, yaldızlı bir kalemle parti ikramı olan, iki gondol içinde karışık kuruyemiş vardı.
"Yahu, bir türlü alışamadım," diyordu Norma. "Carrie, öyle farklı görünüyorsun ki." Gözlerini iyice dikip yüzüne bakması Carrie'yi biraz tedirgin etti. "Her tarafın ışıldıyor. Sırrın nedir?"

"Don MacLean'in gizli aşkıyım," dedi Carrie. Tommy birden gülecek gibi olduysa da, hemen bastırdı. Norma'nın gülümsemesi biraz tekler gibi oldu. Carrie kendi esprisine ve hazırcevaplığına şaşırmıştı. Demek ki, ortada dolaşan esprinin kurbanı olduğu zaman insan böyle görünüyordu. Poposunu an sokmuş gibi. Norma'nın bu görünüşüne bayılmıştı.
"Benim artık gitmem gerek," dedi Norma. "Ne heyecanlı, değil mi, Tommy?" Tommy'ye acır gibiydi. "Seçim de çok heyecanlı olacak..."
"Her yanımdan seller gibi soğuk ter boşanıyor," dedi Tommy ciddi bir yüzle.
Norma biraz şaşkın bir halde yanlarından ayrıldı. Hiç de alışılageldiği gibi gelişmemişti konuşmalar. Carrie söz konusu olduğunda herkes ne olup biteceğini bilirdi eni konu. Tommy yine için için kıkırdadı.
"Dans etmek ister misin?" diye sordu.
Carrie dans etmesini bilmiyordu, ama bunu o anda itiraf etmeye de niyeti yoktu. "Biraz oturalım istersen."
Tam otururlarken Carrie'nin gözüne masanın üzerindeki mum ilişti ve Tommy'den bunu yakmasını rica etti. Mum yanarken, alevinin üstünde göz göze geldiler. Tommy uzanıp elini tuttu. Orkestra hafif müziğini sürdürüyordu.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 133-134):

Eğer ilerde bir gün Carrie konusu daha akademik bir nitelik kazanırsa, belki Carrie'nin annesi de daha ayrıntılı bir biçimde incelenecektir. Salt Brigham aile ağacını daha yakından tanımak için ben bile bu girişimi yapabilirim. İki üç kuşak geride çok ilginç olaylar olabilir.
Ve tabii, bir de Carrie'nin Balo Gecesi eve dönme olayı var. Neden? O aşamadayken Carrie'nin ne kadar aklı başında olduğunu söylemek zor. Bağışlanmak için olabilir, kendini kurban etmek için olabilir. Ama ne olursa olsun eldeki somut kanıtlar Margaret White'ın evde onu beklemekte olduğunu gösteriyor.

*

Ev kesin bir sessizlik içindeydi.
Carrie yoktu.
Gece.
Ve Carrie gitmiş.
Margaret White ağır ağır yatak odasından oturma odasına yürüdü. Önce kan akıntısı başlamış, ardından da Şeytan'ın gönderdiği düşler. Ve de Şeytan'ın ona bahşettiği o zebani gücü. Bu güç de kanın gelmesiyle beraber başlayacaktı tabii. Margaret Şeytan'ın gücünü iyi bilirdi. Kendi büyükannesi de bu güce sahipti. Pencere kenarındaki koltuğundan kalkmadan şöminedeki odunları yakmayı becerirdi. Böyle olunca da gözleri
(cadıların yaşamasına izin vermeyeceksin)
cadılara özgü bir ışıltıyla parlardı. Bazı akşamlar yemek masasında şeker kâsesi havada deli gibi daireler çizip dururdu. Böyle olduğunda büyükannesi ağzından deli gibi sesler çıkarır, eliyle nazar işaretleri yapardı. Sıcak günlerde köpek gibi solurdu, altmış altı yaşında, daha pek yaşlı sayılmamasına karşın bunamış bir durumda kalp yetersizliğinden öldüğünde, Carrie daha bir yaşında bile yoktu. Büyükannesinin cenazesinden dört hafta kadar sonra Margaret bir gün yatak odasına girdiğinde kızını beşiği içinde kahkahalar atarak başının üzerinde, havada dans eden bir şişeyi izlediğini görmüştü.
Margaret o an onu öldürecekti. Ralph engel olmuştu.
Engel olmasına izin vermemeliydi.
Şimdi Margaret White oturma odasının ortasında dikilmiş duruyordu. Duvardaki resimde İsa ona yaralı, acı çeken ve küskün gözlerle bakıyordu. Guguklu saat tıklamaktaydı. Saat sekizi on geçiyordu.
Carrie'deki Şeytan gücünü Margaret düpedüz hissediyordu. Hissetmemek mümkün değildi zaten. Carrie'yi üç yaşındayken komşu yosmaya bakarken yakaladığında, yapması gereken görevi tam yapıyordu ki, bu kez taş yağmış ve Margaret'in gücü kesilmişti. Şimdi o güç yine kabarmıştı, tam on üç yıl sonra.
Önce kan, sonra da zebani gücü.
Şimdi de bir oğlan, birlikte dans etme, sonra da yol kenarı ya da otoparkta arabanın arka koltuğuna uzanıp...
Kan, taze kan. Bu işlerin kökünde hep kan vardı ve temizlemek de ancak kanla sağlanabilirdi.
Margaret dev gibi bir kadındı, son derece kalın kollarında dirsekleri küçük gamzeler gibi kalıyordu, ama güçlü boynunun üstündeki başı şaşılacak denli ufaktı. Yüzü bir zamanlar güzeldi. Hâlâ da gizemli bir güzelliği vardı. Ama gözlerinde artık anormal ve dalgın bir ifade yerleşmişti, ağzının kenarlarındaki çizgiler de oldukça derindi. Bir yıl öncesine dek simsiyah olan saçları şimdi neredeyse hepten beyazdı.
Günahı, kapkara, gerçek günahı yok etmenin tek yolu, onu tövbekar bir kalbin
(Carrie kurban edilmeli)
kanında boğmakla olur. Tanrı bunu anlardı ve zaten kendi parmağını onun üzerine dayamıştı. Dağın tepesinde Hz. İbrahim'e oğlu İshak'ı kurban etmesini söyleyen de Tanrı'nın kendisi değil miydi?

Eski terliklerini sürüyerek mutfağa gitti ve dolabın çekmecesini açtı. Et kesmek için kullandıkları bıçak yıllardır bilenmekten ortası yay biçimini almış, uzun ve sivri uçluydu. Mutfak tezgâhının yanındaki tabureye oturup biley taşını aldı ve gözlerinde lanetlenmişlere özgü bir ifadeyle bıçağı ağır ağır bilemeye başladı.
Guguklu saat bir süre daha tıkladıktan sonra içindeki guguk kuşu dışarı fırlayıp saatin sekiz buçuk olduğunu ilan etti.
Ağzında zeytin tadı vardı.

SON SINIF ÖĞRENCİLERİ 1979 MEZUNİYET BALOSUNU SUNAR
27 Mayıs 1979
Müzik: The Billy Bosman Orkestrası Müzik: Josie ve Moonglows
EĞLENCE PROGRAMI
Kabare gösterisi... Sandra Stenchfield
"500 Miles"
"Lemon Tree"
"Mr. Tambourine Man"
John Swithen ve Maureen Cowan'dan
Folk Şarkıları
"The Street Where You Live"
"Raindrops Keep Falling On My Head"
Ewen Lisesi Korosu
"Bridge Over Troubled Waters"
GÖREVLİ ÖĞRETMENLER
Bay Stephens, Bayan Geer, Bay ve Bayan Lublin, Bayan Desjardin
Taç giyme saat 22.00'dedir.
SİZİN balonuz olduğunu unutmayın; her zaman anımsanacak bir balo olmasına çalışın!

Tommy üçüncü kez önerdiğinde artık Carrie dans bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Piste çıkıp deli gibi dönmenin kendisine hiç yakışmayacağını
(ve günah olacağını)
evet ya, günah olacağını Tommy'ye söylemedi.
Tommy başını sallayarak kabullendi, sonra da gülümsedi. Biraz eğilip Carrie'ye kendisinin de dans etmekten nefret ettiğini söyledi. Birlikte birkaç masayı ziyarete ne derdi Carrie? Carrie bir an yutkunamadı, ama kabul etti. Evet ya, fena olmazdı. Tommy onu ağırlamaya çalışıyordu. Onun da Tommy'yi ağırlaması gerekirdi, anlaşma böyleydi. Birinin çelme takmaması, çaktırmadan sırtına beni-tekmeleyin yazılı bir kâğıt yapıştırmaması ya da suratına su püskürten bir oyuncak çıkarmaması için dua etti; yoksa yine herkes kahkahalarla gülerek alay etmeye başlardı.
"Carrie?" dedi kararsız bir ses.
Orkestrayı ve dans pistini izlemeye öyle dalmıştı ki, kimsenin geldiğini fark etmemişti. Tommy içkilerini almaya gitmişti.
Başını çevirip baktığında karşısında Bayan Desjardin'i gördü.
Bir an hiç konuşmadan bakıştılar, olayın anısı gözle yaptıkları iletişim arasında tazelendi.
(beni çırılçıplak görmüştü, çıplak kanlar içinde çığlıklar atarken)
Sonra Carrie utana sıkıla, "Çok güzelsiniz, Bayan Desjardin," dedi.
Gerçekten de öyleydi. Sarı saçlarını toplamış, pırıl pırıl, gümüşsü bir giysi giymişti. Boynunda ince bir kolye vardı. Öyle genç görünüyordu ki, son sınıf öğrencilerinden ayırt etmek oldukça zordu.
"Teşekkür ederim," dedi Desjardin. Bir an duraksadıktan sonra elini Carrie'nin koluna dayadı. "Asıl çok güzel olan sensin," dedi, her sözcüğü ayrıca vurgulayarak.
Carrie fena halde kızararak gözlerini masaya indirdi. "Çok naziksiniz böyle söylediğiniz için. Öyle... öyle olmadığımı biliyorum... ama yine de sağ olun."
"Gerçeği söylüyorum," dedi Desjardin. "Carrie, geçmişte her ne olmuşsa... artık unutuldu. Bunu bilmeni isterim."
"Ben unutamam," dedi Carrie. Başım kaldırdı. Dudaklarının ucuna gelen cümle, kimseyi suçlamıyorum artık gibi bir şeydi, ama kendini tuttu ve söylemedi. Çünkü bu yalandı. Aslında tümünü de suçluyordu, her zaman da suçlayacaktı ve şu anda da her şeyden çok dürüst olmak istiyordu. "Ama her şey geçti artık. Oldu bitti."
Bayan Desjardin gözlerinde salonun ışıklarını yansıtarak gülümsedi. Dans pistine doğru baktı, Carrie de onun bakışını izledi.
"Kendi mezuniyet balomu anımsıyorum," dedi Desjardin alçak bir sesle. "Topuklu ayakkabılarımı giydiğimde, birlikte gittiğim oğlandan beş santim daha uzun oluyordum. Getirdiği çiçek tuvaletime hiç yakışmamıştı. Arabasının egzoz borusu kırılmış, yolda korkunç sesler çıkarmıştı. Ama yine de bambaşka bir düştü sanki. Bir daha hiçbir balo bana o büyülü havayı veremedi." Carrie'ye baktı. "Sen de böyle mi düşünüyorsun?"
"Çok güzel oluyor," dedi Carrie.
"O kadarcık mı?"

"Hayır. Daha pek çok şey var. Tümünü söyleyemem. Kimseye söyleyemem."
Desjardin hafifçe kolunu sıktı. "Hiç unutmayacaksın bu geceyi," dedi. "Ömrün boyunca."
"Sanırım haklısınız."
"İyi eğlenceler, Carrie."
Desjardin ayrılırken Tommy de elinde iki kadeh kolayla geliyordu.
"Ne istiyormuş?" diye sordu elindeki kadehleri dikkatle masaya bırakırken.
Carrie, Desjardin'in arkasından bir süre baktı. "Galiba özür dilediğini söylemek istiyordu."
(anne önlük bağlarını çöz, artık büyüdüm)
ve öyle kalmasını da istiyordu.
İki, üç kişi kenarlardan kral ve kraliçe tahtlarını sahneye doğru getirirlerken, salon sorumlusu Bay Lublin de onlara talimatlar yağdırıyordu. Tahtlar gerçekten çok görkemli görünüyordu, bembeyaz döşemeleri üzerine gerçek çiçekler ve dev gibi krepon süslemeler konmuştu.
"Çok güzel tahtlar," dedi Carrie.
"Güzel olan sensin," dedi Tommy. Carrie artık bu gece hiçbir terslik olmayacağına inanmıştı... hatta belki de kral ve kraliçe olarak kendileri seçilirlerdi. Bunu düşündüğü için kendi kendine güldü.

*

Saat dokuz olmuştu.
Sue Snell evinin oturma odasında oturmuş, bir yandan bir giysisinin etekliğini bastırıyor, bir yandan da pikapta çalan Jefferson Airplane'in Long John Silver albümünü dinliyordu. Plak oldukça eski ve cızırtılıydı, ama yine de müzik yatıştırıcı geliyordu.
Annesiyle babası o gece dışarı çıkmışlardı. Olup bitenden haberleri vardı mutlaka; fakat neyse ki, Sue'ya böyle davrandığı için ne kadar gurur duyduklarını ya da artık büyüdüğünü görmekten ne kadar memnun olduklarını söyleyen tıraşlar atmamışlardı. Bir başına bıraktıkları için memnundu, çünkü hâlâ amacından emin değildi, küçük bir kıskançlık kıvılcımı bulabilirim diye de bunu düşünmeye korkuyordu.
Her neyse, yapmıştı işte bir kez; bu kadarı yeterliydi, tatmin olmuştu.
(belki Carrie ona âşık olur)
Sanki biri ona seslenmiş gibi birden başını kaldırdı, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. İşte bu olursa, tam peri masallarına yakışır bir son olurdu. Yakışıklı Prens eğilip dudaklarını Uyuyan Güzel'in dudaklarına değdiriyor.
Sue, bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum, ama...
Gülümsemesi birden dondu.
Âdet kanaması gecikmişti. Neredeyse bir hafta kadar. Ve üstelik o güne dek de hiç geciktiği olmamıştı.
Pikabın otomatiği başka bir plak düşürdü. O kısacık anlık sessizlik sırasında içinde bir şeylerin tersyüz olduğunu hissetti. Belki de ruhu.
Saat dokuzu çeyrek geçiyordu.

*

Billy lisenin otoparkına girip arabayı hemen karayoluna çıkarabilecek bir durumda park etti. Chris tam çıkmak üzere davranırken de bileğine yapıştı. Karanlığın içinde gözleri parıldıyordu.
"Ne var?" diye sordu Chris sinirli bir heyecanla.
"Kral ve kraliçeyi anons etmek için hoparlörleri kullanırlar," dedi Billy. "Sonra da orkestralardan biri okul marşını çalar. O sırada kral ve kraliçe tahtlarına, yani hedefe oturuyorlardır."
"Bunları ben de biliyorum. Bırak kolumu. Canımı acıtıyorsun."
Billy bileğini daha da sıktı, aradaki küçük kemiklerin çıtırdadığını duyana dek. Ama Chris hâlâ gık demiyordu. Bayağı dayanıklıydı.
"Beni dinle. Nasıl bir işe girdiğini bilmeni istiyorum. Marş çalarken ipi çek. Sıkı çek. Makaralar arasında biraz boşluk olacaktır, ama fazla değil. İpi çekip de kovaların devrildiğini hissettiğin an hemen koş. Çığlıkları falan duymak için sakın bekleme. Bu yaptığımız o tatlı, küçük şakalara benzemez. Bu resmen suçtur, tamam mı? Para cezasıyla falan bitmez. Adamı hapse atarlar."
Bu, Billy'nin yaşamı boyunca yaptığı en uzun konuşmaydı.
Chris'in gözleri öfke dolu alevler saçıyordu.
"Çaktın mı manzarayı?"
"Evet."
"Pekâlâ. Kovalar devrilince ben koşmaya başlıyorum. Arabaya biner binmez de hemen tüyerim. O anda sen de arabadaysan, gelebilirsin. Eğer yoksan, seni bırakırım. Seni bıraktığımda eğer çeneni tutmazsan, öldürürüm. Bana inanıyor musun?"
"Evet. Çek o boklu elini artık."
Billy kolunu bıraktı. Yüzünde gölgeli bir gülümseme dolaştı. "Haydi bakalım. Her şey çok güzel olacak."

Saat neredeyse dokuz buçuk oluyordu.
Son sınıfların başkanı Vic Mooney neşe içinde mikrofona çıktı. "Evet, baylar, bayanlar. Şimdi sıra oylamada. Kral ve kraliçeyi seçmek için oy kullanacağız."
"Bu yarışma kadınlara hakaret oluyor!" diye seslendi Myra Crewes.
"Erkeklere de hakaret oluyor," diye karşılık verdi George Dawson. Bunun üzerine herkes güldü. Myra sesini kesti. Protesto görevini yapmıştı.
"Lütfen herkes otursun şimdi," dedi Vic, hem gülüyor, hem de kızarıyordu. "Oylama zamanı geldi."
Carrie ve Tommy masalarına oturdular. Tina Blake ve Norma Watson masaları dolaşıp oy pusulalarını dağıtıyorlardı. Norma kendi masalarına gelip de oy pusulasını verirken, "İyi şanslar!" dedi. Carrie pusulayı alıp baktı. Sonra da ağzı açık kaldı.
"Tommy, burada bizim de adımız var!"
"Evet, gördüm," dedi Tommy.
Carrie dudaklarını ısırıp Tommy'ye baktı. "İstersen adaylıktan çekilelim."
"Yok canım," dedi Tommy neşeyle. "Kazanacak olursak bütün yapacağımız iş, okul marşı çalınırken orada oturmak, sonra da dans edip resimlerimiz çekilirken salak salak bakmak. Resimlerimiz okul yıllığında basılınca da ne kadar salak göründüğümüzü herkes görecek."
"Kime oy vereceğiz?" Carrie bir daha pusuladaki isimlere baktı. "Bunları sen daha iyi tanırsın." İçinden geçen kahkahayı bastıramadı. "Aslında benim pek tanıdığım yok sayılır."
Tommy omuz silkti. "Neden kendimize oy vermiyoruz? Alçakgönüllüğe boş verelim."
Carrie yüksek sesle güldü, ama hemen eliyle ağzını kapadı. Ağzından çıkan ses çok yabancı gelmişti kulağına. Düşünmeye fırsat vermeden hemen pusuladaki kendi adlarını çember içine aldı. Tam o sırada küçük kurşun kalem kırıldı ve kıymığı parmağını sıyırarak biraz kan çıkardı.
"Canın yandı mı?"
"Hayır." Carrie gülümsemeye çalıştı, ama pek kolay olmadı. Kan görmek onu çok rahatsız ederdi. Peçetesiyle sildi. "Ama, kalemi kırdığıma üzüldüm, andaç olacaktı. Ne budalayım."
"İşte bak gondolün geliyor," dedi Tommy kuruyemiş tabağını öne sürerek. Carrie'nin boğazı düğümlenir gibi oldu, neredeyse kendini tutamayıp ağlayacak, rezil olacaktı. Ağlamadı gerçi, ama gözleri dolmuş, prizma gibi ışıl ışıl olmuştu. Tommy'nin görmemesi için başını öne eğdi.
Teşrifatçılar oy pusulalarını toplarken orkestra da boşluk dolduran bir müzik çalıyordu. Pusulalar kapı yanındaki görevlilerin masasında toplandı, burada Vic, Bay Stephens ve Lublin tarafından ayırıma başlandı. Bayan Geer de ciddi bakışlarla onları izliyordu.
Carrie elinde olmadan bir gerilim hissetmeye başladı, midesi kasılıyor, sırtı geriliyordu. Tommy'nin elini sımsıkı tuttu. Tabii, olacak şey değildi. Kimse onlara oy vermeyecekti. Tommy belki seçilirdi, ama yanında kendisi varken... Frank ve Jessica ya da Don Farnham'la Helen Shyres kazanabilirdi. Ya da... amaaan!
Masaya ayrılan pusula yığınları içinde iki tanesi diğerlerinden fazla irileşmişti. Masa başındakiler ayırımı bitirdikten sonra saymaya başladılar. İkinci kez sayım yaptıktan sonra Bay Stephens başıyla işaret ederek pusulaları Vic'in eline tutuşturdu. Vic sahneye çıkıp mikrofonu aldı. Heyecandan az kalsın pusulaları düşürüyordu. Masalardan bir kahkaha yükseldi.
"Korkarım bir çıkmaza girdik," dedi Vic. "Bay Lublin bunun mezuniyet balosu tarihinde ilk kez olduğunu söylüyor..."
"Yani ne zamandan beri?" diye seslendi Tommy'nin arkasında oturan biri. "1800 falan mı?"
"Adaylar berabere kaldılar."
Bunun üzerine kalabalıktan mırıldanmalar oldu. "O halde penaltı atışları yapılsın," diye seslendi George Dawson ve herkesi güldürdü. Vic de sinirli bir gülümsemeyle buna katılırken elindeki pusulaları neredeyse yine düşürüyordu.
"Frank Grier ve Jessica MacLean için altmış üç oy, Thomas Ross ve Carrie White için de altmış üç oy."
Bu duyuruyu ani bir sessizlik izledi, ama çok geçmeden de müthiş bir alkış tufanı koptu. Tommy karşısında oturan Carrie'ye baktı. Carrie'nin başı öne eğilmişti. Tommy birden içinde
(Carrie Carrie Carrie)
onu ilk kez baloya davet ederken olduğu gibi bir his duydu. Kafasının içinde sanki yabancı bir şey vardı, sürekli Carrie'nin adını sesleniyordu. Sanki...
"Lütfen dinleyin!" diyordu mikrofonda Vic. "Lütfen bir dakika daha dinleyin." Tezahürat kesildi. "Şimdi yeni bir oylama yapacağız. Pusulaları masanıza getirdiklerinde, lütfen seçeceğiniz çiftin adını yazıverin."
Vic mikrofonu bıraktı ve yerine gitti.
Pusulalar dağıtıldı; arta kalan balo programlan alelacele yırtılmış, pusula olarak kullanılmıştı. Orkestra yine çalmaya başladı, ama herkes heyecanla konuştuğu için kimse dinlemiyordu.
"Bizi alkışlamıyorlardı herhalde," dedi Carrie başını kaldırarak. O sırada Tommy'nin içinde doğan duygu da kaybolmuştu. "Bizi alkışlamış olamazlar."
"Belki seni alkışlamışlardı."
Carrie ses çıkarmadan ona baktı. Dili tutulmuştu sanki.

*

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye fısıldadı Chris. "Alkış sesleri duydum. Belki de oldu bitti bile. Eğer çuvallamışsan..." Billy hava deliğinden bir tornavida sokarak sicimi dışarı almış, şimdi ucu ikisinin arasında durmaktaydı.
"Merak etme," dedi Billy sakin bir sesle. "Okul marşını çalacaklar. Hep böyle olur."
"Ama..."
"Kes sesini. Ne düşük çenen varmış be." Billy'nin sigarasının ucu karanlığın içinde göz kırpar gibiydi.
Chris sesini kesti. Ama
(bu iş bitince sen görürsün aslanım, bir daha beni yatağında zor bulursun)
Billy'nin söylediklerini de kafasının bir yerine yerleştiriyordu. Kimse onunla öyle konuşamazdı. Babası bugüne bugün kentin en iyi avukatıydı.
Saat ona yedi vardı.
Tommy kırık kalemi eline almış, tam pusulanın üzerine yazacakken, Carrie çekine çekine elini tuttu.
"Yazma..."
"Ne?"
"Bizi yazma," dedi sonunda Carrie.
Tommy hayret içinde kaşlarını kaldırdı. "Neden olmasın? Ne ekersen onu biçersin. Annem hep böyle derdi."
(anne)
Birden gözlerinin önüne elinde ateşten bir kılıçla otoparkları, gece kulüplerini dolaşan öfkeli bir Tanrı'ya dua ederken annesi geldi. İçinde kapkara bir korku kabardı, bütün gücüyle bunu bastırmaya çalıştı. İçine doğan korku ve tehlike uyarısını açıklayabilmesi olanaksızdı. Yalnızca çaresiz bir gülümsemeyle, "Lütfen bizi yazma," diyebildi.
Teşrifatçılar masaları dolaşıp pusulaları toplamaya başlamışlardı. Tommy bir saniye daha duraksadıktan sonra ansızın Tommy ve Carrie diye yazıverdi. "Senin için," dedi. "Bu gece her şeyin birinci sınıf olmalı."
Carrie karşılık veremedi, çünkü tehlike uyarısını bütün benliğiyle hissediyor, annesinin yüzünde görür gibi oluyordu.

*

Bıçak biley taşından kayıverdi ve eline değer değmez de avucunun içini boydan boya kesti.
Margaret kesilen yere baktı. Açık yaradan yoğun bir kan ağır ağır akmaya başladı, yerdeki eskimiş muşambanın üzerine damladı. Bu iyiydi işte. Bıçak et tadını almış, kan çıkarmıştı. Margaret elini sarmaya kalkışmadı. Yalnızca bıçağın üstüyle biriken kanı sildi; bıçağın çelik parıltısı şimdi kana bulanmıştı. Yere damlayan kanlara aldırmadan bilemeye devam etti.
Eğer sağ gözün suç işlerse, onu yerinden çıkar.
Zorlu bir emirdi, ama aynı zamanda tatlı ve güzeldi de. Günah dolu otel odalarına, park yerlerine dadananlara çok uyan bir emir.
Gözünü çıkar
(ve o çaldıkları iğrenç müzik)
Çıkar
(kızlar külotlarını gösteriyorlar, nasıl ter kokuyor, nasıl kanlı).
Gözünü
Guguklu saat onu vurdu.
(o cadının bağırsaklarını yere dök)
eğer sağ gözün suç işlerse, onu yerinden çıkar.

*

Giysiyle işi bitmişti ama Sue ne televizyon izlemek istiyor, ne kitaplarını çıkarıp okumak, ne de Nancy'ye telefon etmek geliyordu içinden. Kanepeye oturup kapkara mutfak penceresine bakmaktan ve içinde giderek büyüyen ne olduğu belirsiz bir korkuyu iliklerine kadar hissetmekten başka yapacağı şey yoktu.
Derin bir iç çekip dalgın dalgın kollarını ovuşturmaya başladı. Tüyleri diken diken olmuştu. Saat onu on iki geçiyordu ve dünyanın sonu gelmiş gibi hissetmesi için de tek bir neden yoktu.

*

Bu kez pusula yığınları daha da yüksekti, ama hâlâ iki yığın eşit büyüklükte görünüyordu. Emin olmak için tam üç kez saydılar. Sonra da Vic Mooney yine mikrofona gitti. Bir an için durdu, gerilimi arttırmak ister gibiydi. Sonra da kısaca ilan etti.
"Tommy ve Carrie bir oy farkla kazandılar."

Bir anlık ölüm sessizliği, ardından da müthiş bir alkış, ama bu alkışlar arasında birazcık da alay amaçlı olanı vardı. Carrie şaşkınlık içinde yutkunup dururken, Tommy az önce duymuş olduğu o tuhaf boşluk duygusunu (bir saniye için bile olsa) yine duydu.
(Carrie Carrie Carrie)
Kafasının içinde yalnızca bu düşünce ve karşısında oturan kızın görüntüsü vardı. Çok kısa bir an için korkudan donuna yapacak gibi oldu.
Yere bir şey düşüp çınlar gibi bir ses çıkardı, aynı anda aralarındaki mum sönüverdi.
Josie ve Moonglows orkestrası Pomp and Circumstance adlı parçanın rock türünde düzenlemesini çalmaya başladılar; teşrifatçılar birden masada bitiverdiler (yoktan var olmuşlar gibi; bütün bu süreç, beceriksizlik yapanlara karşı çok sert olmasıyla ünlü Bayan Geer tarafından büyük bir titizlikle hazırlanmıştı) alüminyum kâğıda sanlı bir asa Tommy'nin eline tutuşturulurken, köpek tüyünden yakası olan bir pelerin de Carrie'nin omuzlarına yerleştirildi. Beyaz ceketler giymiş bir kız ve erkek teşrifatçı eşliğinde tâhtların bulunduğu sahne çıkıntısına götürüldüler. Orkestra iyice coşmuş, kalabalıktan büyük bir alkış yükselmekteydi. Bayan Geer memnun görünüyordu. Tommy Ross tatlı tatlı gülümsemekteydi.
Sahneye giden merdivenleri çıkıp tahtlara oturdular. Alkış daha da artmıştı. Artık alaylama yoktu; içten ve derin bir sevgi gösterisiydi ve biraz korkutucuydu. Carrie oturduğuna sevindi. Her şey çok hızla gelişiyordu. Bacakları zangır zangır titriyor, tuvaletinin epey yüksek sayılacak boyun kısmına karşın göğüsleri
(kirliyastıkları)
fena halde açıkta kalmış gibi hissediyordu. Alkış seslerinden sarhoş olmuştu. İçinden bir ses bunun bir düş olduğunu, nasıl olsa uyanıp hem üzüleceğini, hem de, iyi ki düşmüş, diyeceğini söylüyordu.
Vic mikrofona bağırdı. "1979 Mezuniyet Balosunun Kral ve Kraliçesi: Tommy ROSS ve Carrie WHITE!"
Hâlâ devam eden alkış. Hayatının artık son anlarını yaşayan Tommy Ross, Carrie'nin elini tutup ona gülümserken Suzie'nin haklı olduğunu düşünüyordu. Carrie de ona bakıp gülümsedi. Tommy.
(Suzie haklıymış ve onu seviyorum ama bunu da seviyorum, bu Carrie çok güzel bir kız, ikisini de çok seviyorum, gözlerindeki o pırıltı o pırıltı)
ve Carrie
(onları göremiyorum, ışıklar çok parlıyor, seslerini duyuyorum ama onları göremiyorum, duşu unutma, duşu anımsa, of anne çok yüksekteyim inmek istiyorum, of yine gülmeye başladılar mı, üstüme pamuklar atıyorlar mı, kahkahalar başladı mı, onları göremiyorum, göremiyorum, ışıklar gözümü alıyor)
ve tepelerindeki kiriş.
Her iki orkestra birden rock ve bando müziğini birleştirerek okul marşını çalmaya başladılar. İzleyiciler de ayağa kalkmış hem alkışlıyor, hem de marşı söylüyorlardı.
Saat onu yedi geçiyordu.

*

Billy dizlerinin uyuşmasını önlemek için bacaklarını germişti. Chris Hargensen giderek artan bir heyecan ve sinirlilikle yanı başında dikiliyordu. İkide bir alt dudağını ısırıp ellerini amaçsızca pantolonunun üstünde gezdiriyordu.
"Onlara oy vereceklerini sanıyor musun?" diye sordu Billy.
"Verecekler," dedi Chris. "Ben her şeyi ayarladım. Hem de açık farkla kazanacaklar. Ama neden alkışlayıp duruyorlar? Neler oluyor orada?"
"Bana sorma, yavrum. Ben..."
O an ılık mayıs gecesi birdenbire gümbür gümbür söylenen okul marşıyla doluverdi. Chris iğne batırılmış gibi yerinden sıçradı.
Herkes Ewen marşı için ayağa...
"Haydi bakalım," dedi Billy. "Şimdi tam yerinde duruyorlardır." Karanlıkta gözleri parıldıyordu. Yüzünde yine o yarım gülücük vardı.
Chris dudaklarını yaladı. Her ikisi de önlerine uzanan sicimin ucuna bakıyorlardı.
Sancağını göndere çekeceğiz...
"Kesin sesinizi be," diye tısladı Chris. Titremeye başlamıştı. Billy onun bu görünüşünü son derece heyecan verici buluyordu. Bu iş bittikten sonra onu öyle bir...
"Gözün yemiyor mu, yavrum?"
Billy önce uzandı. "Sicimi ben çekecek değilim, yavrum. Orada öylece kıyamete kadar kalabilir."
Kırmızı beyazı gururla giyeriz...
Birden ağzından boğuk bir çığlık çıkararak Chris iki eliyle sicimi çekti. Bir an sicimdeki boşluk geldi ve Billy'nin onu o ana dek işletmiş olduğunu, sicimin aslında hiçbir şeye bağlı olmadığını sandı. Sonra sicim yine gerginleşti, bir iki saniye takıldı ve arkasından da sert bir biçimde boşaldı, elini de hafifçe yaktı.
"Ben..." diye başladı Chris.
İçerden gelen müzik sesi uyumsuz bir biçimde kesiliverdi. Birbiriyle ilgisiz konuşma sesleri bir süre daha devam ettiyse de çok geçmeden onlar da sustu. Kesin bir sessizlik vardı, derken biri bir çığlık attı. Sonra yine sessizlik.

Billy ve Chris karanlıkta birbirlerine baktılar, eylemin yapılmış olması ikisini de dondurmuş gibiydi. Chris soluk olmakta bile güçlük çekiyordu.
Sonra içerde bir kahkaha koptu.

*

Saat onu yirmi beş geçiyor, Sue'nun içindeki kötü his de giderek daha beter bir hal alıyordu. Gaz ocağının önünde dikilmiş, içine kakao boşaltmak için cezvedeki sütün duman çıkarmasını bekliyordu. Tam iki kez üst kata çıkıp geceliğini giymeye yeltenmişse de, ikisinde de, hiçbir neden olmaksızın durmuş ve Brickyard Tepesine, okula giden 6 numaralı yolun kıvrımına bakan mutfak penceresine gelmişti.
Şimdi belediye binasının çatısına yerleştirilmiş olan düdük birden o tiz sesiyle çalmaya başlayınca, Sue önce süt yanmasın diye ocağı kapattı, sonra pencereden baktı.
Belediye binasındaki düdük her gün öğlen on ikide çalardı, o kadar. Bir de ağustos ve eylül aylarında otlaklarda yangın çıkarsa, gönüllü toplamak için çalınırdı. Çok büyük felaketler dışında kesinlikle kullanılmadığı için, şimdi bu ses bomboş evinin içinde oldukça dehşet verici bir nitelik almaktaydı.
Sue ağır ağır pencereye yaklaştı. Düdüğün sesi inip inip çıkıyordu. Bazı yerlerden de, tıpkı düğünlerde olduğu gibi arabaların korna sesi geliyordu. Sue karanlık camda yansıyan dudakları aralık, gözleri alabildiğine açılmış görüntüsüne bakarken soluğunun buharıyla bu görüntü bulandı.
Epeydir unutmuş olduğu bir anısı aklına geldi. İlkokulda öğrenciyken hava baskınlarından korunma talimleri yaparlardı. Öğretmen elini çırpıp da, "Kasaba düdüğü çalıyor," dedi mi, bütün çocuklar sıraların altına girip elleri başlarının üstünde beklerlerdi... ya tehlike geçti duyurusunu ya da düşman bombalarının altında un ufak olmayı...
Şimdi öğretmenin sözleri
(kasaba düdüğü çalıyor)
sanki şu anda söylenmişçesine Sue'nun kulağında çınlıyordu. Epey uzakta, sol yanda lisenin otoparkının olduğu yer, lambalardan yükselen ışık sayesinde kolayca belli oluyordu. Okulun kendisi karanlıkta görülmüyordu, ama...
sanki Tanrı bir çakmak taşını çeliğe sürtmüşçesine bir kıvılcım ışıldıyordu,
(benzin depoları da orada ama)
O kıvılcım biraz titrek kıvamda sürdükten sonra birden portakal renginde bir bulut gibi açıldı. Okul şimdi görünür olmuştu ve yanıyordu.
Sue tam ceketini almak üzere dolaba gitmişti ki, ilk büyük patlama ayaklarının altındaki döşemeyi şiddetle sarsarak annesinin raflardaki porselenlerini yerlerinde hoplattı.

*

Kara Balo'dan Sağ Kurtulduk'dan alıntı: Yazan Norma Watson. (1980 Ağustos ayında Reader's Digest dergisinin "Gerçek Yaşam Dramı" dizisinde yayınlandı.)

... ve o kadar ani oldu ki, kimse ne olduğunu bile anlayamamıştı. Hepimiz ayağa kalkmış, alkışlar içinde okul marşını söylüyorduk. Sonra... o sırada ben ana kapıların hemen içinde bulunan teşrifatçılar masasındaydım... sahne çıkıntısının üzerindeki spot lambaları metal bir şey yansıttı. Yanımda Tina Blake ve Stella Horan da vardı, sanırım onlar da görmüşlerdi.
Ve birden havada kırmızı bir sıvı bulutu belirdi. Bunun bir kısmı duvar resmine çarpıp uzun şeritler halinde aşağı süzülmeye başladı. Daha Tommy'le Carrie'nin üzerine dökülmeden ben bunun kan olduğunu anlamıştım. Stella Horan boya sandı, ama benim içime doğmuştu... tıpkı kardeşime kamyon çarptığında olduğu gibi...
İkisi de sırılsıklam olmuşlardı. Carrie'nin durumu daha beterdi. Sanki kırmızı boya dolu bir kovanın içine batırılmış gibiydi. Orada öylece dikilmiş duruyordu. Hiç kıpırdamadan. Sahneye en yakın yerde duran orkestra, Josie ve Moonglows da ıslanmıştı. Solo gitarcının enstrümanı beyazken şimdi kıpkırmızıydı. "Tanrım, kan bu!" dediğimi anımsıyorum.
Ben bunu söyleyince Tina çığlığı bastı. Çok yüksek sesli bir çığlıktı, salonun içinde yankılandı.
Herkes marş söylemeyi kesmiş, kimseden çıt çıkmıyordu. Ben kıpırdayacak durumda değildim. Olduğum yere mıhlanmıştım. Başımı kaldırıp baktığımda, tahtların üstünde sağa sola yalpalayan, birbirine çarpan iki kova gördüm. İkisinden de hâlâ kan damlıyordu. Birdenbire ikisi de yere düştü, arkalarından da bir sicim uzantısı geldi. Bunlardan biri Tommy'nin kafasına indi. Gong sesine benzer bir gürültü çıkardı.
Bu ses birinin gülmesine yol açtı. Kim olduğunu bilmiyorum, ama bu gülme komik bir şey gören ya da neşelenen bir insanın gülüşü değildi. Çığ bir gülüştü, isterik ve korkunç bir sesti. Aynı anda Carrie faltaşı gibi gözlerini açtı. İşte o zaman herkes gülmeye başladı. Ben de güldüm. Tanrı beni bağışlasın. Öyle... öyle tuhaftı ki...
Küçükken okumuş olduğum bir Walt Disney çizgi romanını andırıyordu. Burada katrana bulanan bir çocuk bembeyaz gözleri dışında tümüyle katran içindeydi. Carrie gözlerini açınca işte aynen böyle olmuştu. Kırmızıya bulanmamış yalnızca gözleri kalmıştı. Işık da vurunca, gözleri cam gibi parlamaktaydı. Tanrı bağışlasın, ama gülünmeyecek gibi değildi.

Herkes de buna gülmüştü işte. Kimse kendini tutamıyordu. Ya gülecektin ya da çıldırırdın, öyle bir durumdu. Carrie öyle uzun bir zamandan beri her şakanın kurbanı oluyordu ki, o gece de hepimiz unutulmayacak bir olaya tanık olduğumuzu hissediyorduk. Sanki aramızdan birinin o gece insan soyuna katılışını izliyorduk. Bunu kaçırmadığım için de o an Tanrı'ya şükretmiştim. Sonra da o felaket oldu.
Yani durum buydu işte, ya gülecektik ya da ağlayacaktık. Onca yıldan sonra da kimse kolay kolay Carrie için ağlayacak değildi doğrusu.
Carrie gözlerini açmış, oturduğu yerden kalabalığa bakıyordu, kahkahalar da giderek yükselmekteydi. Herkes ikibüklüm olmuş, katılırcasına gülüyordu. Carrie'ye bakmayan tek kişi Tommy'di. Sanki uykuya dalmış gibi, tahtında kaykılmış duruyordu. Ama yaralanmış olduğu hiç belli değildi; her yanı yukardan boşalan kana bulanmıştı. Sonra Carrie'nin yüzü... dağılıverdi. Bu durum başka nasıl tanımlanır bilemiyorum. Elleriyle yüzünü kapatıp güçlükle ayağa kalktı. Neredeyse bacakları birbirine dolanarak yere kapaklanacaktı. Bu da yeni gülüşmelere yol açtı. Sonra da hoplar gibi sahneden aşağı indi. Kocaman kırmızı bir kurbağanın bir nilüfer yaprağından sıçraması gibiydi. Az kalsın yine düşüyordu, ama dengesini sağladı.
Artık gülmeyi kesmiş olan Bayan Desjardin koşarak yanına geldi. Kollarını ona doğru açmıştı. Ama birden yana savrularak sahnenin yanındaki duvara çarptı. Bu görülmedik bir şeydi. Takılmış falan değildi çünkü. Sanki biri onu itmiş gibiydi, ama orada kimse yoktu.
Carrie ellerini yüzüne götürmüş durumda kalabalığın içine daldı, o sırada birisi çelme taktı. Kim yaptı bilmiyorum, ama Carrie suratının üstüne yere kapaklandı, yerde de kan izleri bıraktı. Düştüğü an acı bir "Ooof" sesi çıkarmıştı. Bunu iyi anımsıyorum. Carrie'nin böyle "ooof" demesi beni her şeyden çok güldürmüştü. Biraz yerde süründükten sonra yine ayağa kalkıp koşarak dışarı çıktı. Yanımdan koşarak geçerken kan kokusunu duydum. Tatsız, bozuk bir kokuydu.
Merdivenleri birer ikişer atladıktan sonra gözden kayboldu. Kahkahalar da yavaş yavaş azalıp son buldu. Bazıları hâlâ burunlarını çekiyorlar, kimi mendilini çıkarıp gözlerini siliyordu. Sally McManus'un yüzü kusacak gibi bembeyaz olmuştu, ama hâlâ kıkırdıyordu. Billy Bosnan hayretler içindeymiş gibi başını iki yana sallıyordu. Bay Lublin, Bayan Desjardin'in yanında oturmuş, birinin kâğıt mendil getirmesini istiyordu. Bayan Desjardin'in burnu kanıyordu.
Bütün bu anlattıklarımın iki dakikadan az bir süre içinde geçtiğini unutmamak gerek. Kimse olan bitene bir anlam verememişti. Hepimiz büyük bir şaşkınlık içindeydik. Herkes masaların etrafında dolaşıyor, ortada tek tük sözcükler uçuşuyor, ama pek fazla bir konuşma olmuyordu. Helen Shyres'ın birden hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlaması üzerine diğerleri de biraz toparlanır gibi oldu.
Birisinin bağırdığını duydum. "Doktor çağırın! Hey, çabuk bir doktor çağırın!"
Bağıran Josie Vreck'di. Sahneye çıkmış, Tommy'nin yanında diz çökmüş durumdaydı; yüzü bembeyazdı. Tommy'yi kaldırmak istedi, ama o sırada taht devrildi ve Tommy de yere yuvarlandı.
Kimse kıpırdayamadı. Herkes put gibi durmuş, yalnızca bakıyordu. Ben sanki donmuş gibiydim. Tanrım, diyordum içimden, başka bir şey düşünemiyordum. Tanrım, Tanrım, Tanrım. Derken kafama başka bir düşünce girdi, ama sanki bana ait bir şey değildi. Carrie'yi düşünmeye başlamıştım. Ve Tanrı'yı. Birbirine karışmıştı bu iki kavram ve korkunçtu.
O sırada Stella bana döndü ve, "Carrie geri gelmiş," dedi. Ben de, "Ya, haklısın," dedim.
Lobi kapıları birden çarparak kapandı. Sanki bir el çırpma sesi gibiydi. Gerilerden biri bir çığlık attı, sonra da koşuşma başladı. Herkes bir telaş kapılara koşuyordu. Ben olduğum yerde kalmış, gözlerime inanamıyordum. Kapıya ilk gelene baktığımda Carrie'yi de gördüm. Yüzü savaş boyaları sürünmüş kızılderili gibiydi. Ve gülüyordu.
Kapıya gelenler açmak için itmeye ve yumruklamaya başladılar, ama kapılar açılmıyordu. Arkadan gelen kalabalık da bastırınca ilk gelenler ezilmeye ve soluksuz kalmaya başladılar. Kapılar açılmıyordu, ama kilitli de değildiler. Eyalet yasası gereği hiç kilitlenmezler.
Bay Stephens ve Bay Lublin kalabalığın içine girdiler, öğrencileri nerelerinden yakalarlarsa çekiyorlar, dağıtmaya çalışıyorlardı. Kalabalık tıpkı koyun sürüsü gibi sesler çıkarıyordu. Bay Stephens birkaç kızı tokatladı, Vic Mooney'in de gözüne bir yumruk attı. Çocuklara, arkadaki yangın merdivenlerine gitmelerini bağırıyorlardı. Bazıları buna uydu. İşte kurtulanlar da bunlardı.
İşte o anda yağmur başladı... en azından o sırada ben öyle sanmıştım. Her yandan su dökülüyordu. Başımı kaldırıp baktığımda, bütün su püskürtücülerin açılmış olduğunu gördüm. Basketbol alanı da su içinde kalmıştı. Josie Vreck orkestrasındaki elemanlara derhal amfileri ve mikrofonları prizden çıkarmalarını söyledi, ama kimse kalmamıştı. O da hemen sahneden aşağı atladı.
Kapıdaki panik kesilmişti. Herkes tavana bakarak gerilemeye başladı. Galiba Don Farnham'dı, biri "basketbol alanı mahvolacak" diye hayıflanıyordu.
Birkaç kişi daha sahneye çıkıp Tommy Ross'a baktı. Bir anda içimde oradan kaçıp gitmek için müthiş bir istek doğdu. Tina'nın eline yapıştım, "Haydi, kaçalım, çabuk ol," dedim.
Yangın merdivenlerine ulaşmak için sahnenin solunda kısa bir koridordan geçmek gerekiyordu. Burada da su püskürtücü musluklar vardı, ama bunlar açık değildi. Ve o anda kapılar açıldı... birkaç kişinin dışarı kaçtığını gördüm. Ama çoğu da birkaç kişilik gruplar halinde durmuşlar, birbirlerine bakıyorlardı. Bazıları Carrie'nin yere düştüğü zaman bıraktığı kanlı izlere bakmaktaydı, yerdeki sular yavaş yavaş bu izleri yıkıyordu.

Tina'nın elinden tutup ÇIKIŞ işaretinin olduğu yere doğru çektim. Tam o sırada müthiş bir flaş patlaması oldu, bir çığlıkla birlikte korkunç bir elektronik uğultu başladı. Dönüp baktığımda, Josie Vreck'in mikrofon altlıklarından birini tutmakta olduğunu gördüm. Bir türlü bırakamıyordu. Gözleri yerinden fırlayacak gibiydi, saçları dimdik olmuş, sanki dans ediyordu. ayakları suların içinde kayıyor, gömleğinden duman çıkmaya başlıyordu.
Josie amfilerden birinin üstüne yıkıldı... bayağı büyük şeylerdi, bir buçuk iki metre yüksekliğinde falan... ve amfi yere devrildi. Elektronik uğultu o anda kulakları parçalayan bir çığlık halini aldı, hemen ardından yine bir cızırtılı flaş oldu ve sonra kesildi. Josie'nin gömleği alev almıştı.
"Koş!" diye bağırdı Tina bana. "Haydi, Norma, n'olur durma, koş!"
Koridorda koşmaya başladık. O anda sahnenin arkasında bir şey patladı... elektrik ana şalteriydi sanırım. Bir saniyeliğine dönüp baktım. İlk bakışta sahnenin üstünde Tommy'nin cesedi görülebiliyordu, çünkü perdeler kalkıktı. Bir sürü ağır kablo havada Hint fakirlerinin yılanları gibi kıvrılıp, hoplayıp duruyordu. Bunlardan biri ansızın kopuverdi. Suya düştüğü zaman müthiş bir alev parlaması daha oldu ve herkes aynı anda çığlığı bastı.
Biz koşarak kapıdan çıktık ve otoparka doğru gittik. Sanırım ben de çığlık atıyordum. Pek anımsamıyorum. Herkes feryat etmeye başladıktan sonra neler olduğunu pek anımsamıyorum zaten. O yüksek voltajlı kablolar suya düştükten sonra yükselen feryatlar...

*

On sekiz yaşındaki Tommy Ross için yaşamının sonu çabuk, insaflı ve neredeyse acısız bir ölümle geldi.
Önemli bir şey olduğunun bile farkına varamadı. Bir ara bir metal şıngırtısı gibi bir şey duydu, bu ses aklına
(işte süt kovaları gidiyor)
Galen Amcasının çiftliğiyle ilgili anılar getirdi, sonra da
(birisi bir şey düşürdü galiba)
önünde, biraz aşağıda çalan orkestraya baktı. Josie Vreck dönmüş ona bakıyordu.
(ne var kafamda bir hale mi gördü de bakıyor)
sonra da dörtte üçü kanla dolu kova kafasına düştü. Tam kafasının üstüne
(oovv acıdı be)
düşer düşmez çabucak kendinden geçti. Josie ve Moonglows orkestrasının elektrikli aletlerinden başlayan yangın çevreyi sardığında, Tommy sahneye yığılmış yatıyordu.
Yarım saat sonra benzin deposu patladığında çoktan ölmüştü.

*

New England AP ajansının haber telekslerinden alıntı (saat 22.46):

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)
ŞU SIRALARDA EWEN LİSESİNDE KONTROL ALTINA ALINAMAYAN BİR YANGIN DEVAM ETMEKTEDİR. ELEKTRİK KONTAĞINDAN KAYNAKLANDIĞI SANILAN YANGIN BAŞLADIĞINDA OKUL BALOSU YAPILMAKTAYDI. TANIKLARIN BİLDİRDİĞİNE GÖRE YANGIN SÖNDÜRÜCÜ SU PÜSKÜRTME SİSTEMİ HİÇBİR NEDEN OLMADIĞI HALDE ÇALIŞMAYA BAŞLAMIŞ VE ÇOK GEÇMEDEN KISA DEVREYE NEDEN OLMUŞTUR. BAZI TANIKLAR DA ANA DEVRE KABLOLARININ KOPTUĞUNU BELİRTMİŞTİR. YAKLAŞIK YÜZ ON KİŞİNİN ALEVLER İÇİNDEKİ SPOR SALONUNDA KALDIĞI SANILMAKTADIR. KOMŞU KASABALAR OLAN WESTOVER, MOTTON VE LEWISTON'DAN YANGIN SÖNDÜRME DONANIMI VE YARDIM İSTENMİŞ OLUP İSTENEN YARDIM CHAMBERLAIN'E DOĞRU YOLA ÇIKMIŞTIR. ŞU ANA DEK CAN KAYBI BİLDİRİLMEMİŞ BULUNMAKTADIR. 22.46 MAYIS 27690D AP

New England AP ajansının haber telekslerinden alıntı (saat 23.22):

İVEDİ CHAMBERLAIN, MAINE (AP)
MAINE'E BAĞLI KÜÇÜK CHAMBERLAINE KASABASI MÜTHİŞ BİR PATLAMAYLA TEMELİNDEN SARSILDI. YANGINA MÜDAHALE ETMEK ÜZERE LİSENİN SPOR SALONU ÖNÜNE GELEN ÜÇ İTFAİYE ARACI HİÇBİR İŞE YARAMADI. ÇEVREDE BULUNAN BÜTÜN YANGIN MUSLUKLARI KULLANILMAZ DURUMA GETİRİLMİŞ OLDUĞU GİBİ SPRİNG CADDESİYLE GRASS PLAZA ARASINDA KALAN BÖLGEDEKİ ŞEHİR SUYU BASINCININ DA SIFIR OLDUĞU BİLDİRİLMEKTEDİR. BİR İTFAİYE GÖREVLİSİ MUSLUK AĞIZLARININ KOPARILMIŞ OLDUĞUNU VE SALONDA ÇOCUKLAR YANARKEN O MUSLUKLARDAN FISKİYE GİBİ SULARIN BOŞU BOŞUNA AKMIŞ OLDUĞUNU SÖYLEMİŞTİR. ŞU ANA DEK ÜÇ CESET ÇIKARILDI. BUNLARDAN BİRİ CHAMBERLAIN İTFAİYE GÖREVLİSİ THOMAS B. MEARS OLARAK TANIMLANDI. DİĞER İKİSİNİN BALODA BULUNAN ÖĞRENCİLER OLDUĞU BELİRLENMİŞTİR. ÜÇ CHAMBERLAIN İTFAİYECİSİ DE CİĞERLERİNE DOLAN DUMAN VE HAFİF YANIKLAR SONUCU MOTTON HASTANESİNDE TEDAVİYE ALINMIŞTIR. PATLAMANIN YANGIN SPOR SALONU YAKININDA BULUNAN AKARYAKIT DEPOSUNA SIÇRADIĞI ZAMAN ÖLDÜĞÜ SANILMAKTADIR. YANGININ İSE SU PÜSKÜRTME SİSTEMİNDEKİ BİR ARIZANIN ARDINDAN YETERSİZ YALITILMIŞ ELEKTRONİK ALETLER NEDENİYLE ÇIKTIĞI SANILMAKTADIR. 23.22 MAYIS 27701 19E AP.

Sue'nun ehliyeti ancak refakatçi yanında kullanabilmesi koşuluna bağlı olduğu halde, annesinin otomobilinin anahtarlarını kaptığı gibi garaja koştu. Mutfaktaki saat tam on biri göstermekteydi.
İlk gaz verişinde motoru boğdu ve bir daha denemesi için biraz beklemesi gerekti. İkinci denemesinde motor bir iki öksürdükten sonra çalıştı ve Sue tamponu epey hırpalayarak garajdan ok gibi fırladı. Zemindeki çakıl taşlarını püskürterek dönüş yaptı. Annesinin 77 model Plymouth'unu savura savura büyük bir hızla sürerken midesinin bulandığını hissediyordu. Bir yandan da gırtlağından derin bir inleme sesi çıkardığını fark etti... tıpkı kapana kısılmış bir hayvan sesi gibiydi.
Yol kavşağında yavaşla işaretine aldırmadı. Chamberlain'in Westover sının tarafından, yani doğu tarafından siren sesleri gelmekteydi.
Okulda patlama olduğunda tepeyi inmek üzereydi.
İki ayağıyla birlikte fren pedalına basınca bez bebek gibi direksiyonun üstüne kapaklandı. Lastikler asfalt üzerinde çığlıklar attı. Kapıyı binbir güçlükle açıp dışarı fırladı ve alevlerin parıltısı karşısında gözlerini korumak zorunda kaldı. Göğe doğru bir alev sütunu fışkırırken yanında da çelik çatı panelleri, tahta parçalan ve kâğıtlar uçuştu. Yoğun ve yağlı bir koku vardı. Bütün Main Caddesi sanki bir flaş patlamış gibi aydınlanmıştı. Sue bir anda Ewen Lisesi spor salonunun alevler içinde bir enkaz haline geldiğini gördü.
Hemen ardından gelen şok dalgası Sue'yu yere devirdi. Rüzgârla beraber yolun üstündeki çöplerle müthiş bir sıcak hava akımı önünden geçti. Bu hava akımı ona
(metroların kokusu)
geçen yıl Boston'a yapmış olduğu geziyi anımsattı. Bu sırada eczanenin ve Kelly Fruit Şirketinin camları kırıldı.
Sue yere yan düşmüştü, bulunduğu yerden bakınca dev alevlerin bütün caddeyi sanki öğlen güneşi varmış gibi aydınlatmakta olduğunu gördü. Bundan sonra olanlar Sue'nun gözleri önünden yavaş çekim film şeridi gibi geçerken aklında
(öldü mü, hepsi öldü mü, Carrie, neden Carrie geldi aklıma)
başka şeyler vardı. Birçok araba olay yerine geliyor, sabahlıklı, şortlu, pijamalı insanlar oraya koşuyorlardı. Chamberlain polis karakolunun ön kapısından bir adamın çıktığını gördü. Çok yavaş hareket ediyordu. Arabalar da yavaş hareket ediyordu. Koşuşan insanlar bile çok yavaş hareket ediyorlardı.
Sue yeniden karakol merdivenlerindeki adama baktı. Adam ellerini ağzının önünde boru yapmış, vargücüyle bir şeyler haykırmaktaydı. Ama bir yandan kasaba alarmı, bir yandan yangın sirenleri ve bir canavar uğultusunu andıran yangın gürültüsü yüzünden ne söylediği pek anlaşılır gibi değildi.
"Hey! Enzino, sakın yatma!" gibi bir şey dediğini sandı Sue.
O tarafta cadde sırılsıklam ıslanmıştı. Çeşitli ışıklar suyun üstüne dans eder gibi yansıyordu. Teddy'nin Amoco benzin istasyonunun biraz aşağısında...
"... hey, sakın..."
Ve o anda sanki bütün dünya patladı.

*

Thomas K. Quillan'nın 27-28 Mayıs gecesi Chamberlain, Maine'de olan olaylara ilişkin Maine Eyalet Soruşturma Kurulu önünde verdiği yeminli ifadeden alıntı (aşağıdaki bölüm Signet Yayınları, Kara Balo: White Komisyonu Raporu adlı kitaptan alınmıştır):

SORU: Bay Quillan, Chamberlain'de mi yaşarsınız?
YANIT: Evet.
S: Adresiniz nedir?
Y: Bilardo salonunun üstünde bir odam var. Çalıştığım yer de orası zaten. Yerleri paspaslarım, bilardo masalarını elektrikli süpürgeyle temizlerim, tilt makinelerini falan onarırım.
S: 27 Mayıs gecesi saat 22.30 sularında neredeydiniz, Bay Quillan?
Y: Şey... doğrusunu isterseniz o sırada polis karakolunda bir hücredeydim. Ben maaşımı perşembe günleri alırım da... Ve her maaş aldığımda gidip kafayı çekerim. Cavalier'e giderim, biramı çeker, arka salonda biraz poker oynarım. Ama içince çok pislik bir herif olurum. Sanki kafamda at yarışları yapılıyor gibi olur. Hiç hoş değil, ha? Bir keresinde iskemleyi herifin birine bir geçir...
S: Kendinizi bu durumda hissettiğiniz zamanlar polis karakoluna gitmek hep yaptığınız bir şey midir?
Y: Evet. Baba Otis dostum olur.
S: Bu bölgenin şerifi olan Otis Doyle'dan mı söz ediyorsunuz?
Y: Evet. Bir kötülük yapacağımı hissettiğim an kendisine gelebileceğimi söylemişti. Balodan önceki gece birkaç arkadaş Cavalier'in arka odasında poker oynuyorduk. Nedense o an Marcel Dubay'ın hile yaptığını sandım. Aslında ayık olsam böyle düşünmezdim, ama taktım kafaya bir kere işte. Birkaç bira daha yuvarladıktan sonra kâğıtlarımı masaya kapatıp kalktım ve karakola gittim. Plessy oradaydı, beni hemen 1 numaralı hücreye kapattı. Plessy iyi çocuktur. Onun annesini de tanırdım, gerçi çok yıllar önceydi ama...
S: Bay Quillan, lütfen, yirmi yedisi gecesini konuşamaz mıyız? Saat 22.30'u?

Y: Öyle yapmıyor muyuz?
S: Umarım öyledir. Lütfen devam edin.
Y: Plessy beni hücreye kapattığında cuma sabahıydı, saat ikiye çeyrek vardı. Hemen sızıp kalmışım. Ertesi öğleden sonra saat dörtte falan uyandım, üç tane Alka-Seltzer alıp bir daha vurdum kafayı. Hep böyle yaparım, içkinin etkisi geçene kadar uyurum. Etki geçince kendiliğimden uyanıveririm. Baba Otis bunu nasıl yapabildiğimi sorar bana, bir formülünü çıkar da herkesi büyük bir dertten kurtar, der.
S: Eminim iyi olur, Bay Quillan. Peki, bir daha ne zaman uyandınız?
Y: Cuma gecesi saat on sularında. Bayağı acıkmıştım, gidip bir yerden bir şeyler atıştırayım, dedim.
S: Hücrenin kapısını açık mı bırakmışlardı yani?
Y: Tabii ya. Ayıkken çok tatlı bir herifimdir. Bir keresinde..
S: Lütfen komisyonumuza hücreden çıktıktan sonra olanları anlatın.
Y: Yangın düdüğü ötmeye başladı, olan oydu işte. Ödümü de patlattı hani. Vietnam Savaşı bittiğinden beri o düdüğün öttüğünü duymamıştım. Hemen üst kata çıktım, vay anasına be, büroda hiç kimse yoktu. Kendi kendime, vay anasına, dedim, bunun için Plessy'nin canına okurlar garanti. Böyle durumlar için büroda hep birinin bulunması gereklidir. Ben de pencereye gidip dışarı baktım.
S: Pencereden bakınca okul görünüyor muydu?
Y: Evet. Herkes koşuşuyor, her kafadan bir ses çıkıyordu. İşte tam o sırada Carrie'yi gördüm.
S: Carrie'yi daha önce hiç görmüş müydünüz?
Y: Hayır.
S: O halde, gördüğünüz kimsenin Carrie olduğunu nereden bildiniz?
Y: Bunu açıklamak çok zor.
S: Onu açık seçik görebildiniz mi?
Y: Tam sokak lambasının altında duruyordu, Main ve Spring caddelerinin kesiştiği köşedeki yangın musluğunun başında.
S: Peki, bir şey oldu mu?
Y: Hem de nasıl. Yangın musluğunun tepesi olduğu gibi üç yana doğru birden patlayıverdi. Sola, sağa ve tam göğe doğru.
S: Bu... a-arıza... saat kaç sularında oldu?
Y: On bire yirmi kala falan. Daha sonra olduğunu sanmam.
S: Sonra neler oldu?
Y: Carrie kasaba merkezine doğru yürüdü. Ama, bayım, kızın görünüşü felaketti. Üzerinde bir balo elbisesi gibi bir şey vardı, ama pek bir şey de kalmamış gibiydi... üstü başı kana bulanmıştı. Çarpmış bir arabanın içinden çıkmış gibi görünüyordu. Ama bir yandan da gülüyordu. Ben ömrümde böyle gülme görmedim. Yüzü sanki ölümün kafası gibiydi. İkide bir ellerine bakıyor, elbisesine silerek kanları çıkarmaya çalışıyordu. Bir yandan da bu lekeleri hiç çıkaramayacağını düşünüyor ve bütün kasabayı kana boyayıp onlara günlerini göstereceğini içinden geçiriyordu.
S: Onun ne düşündüğünü siz nasıl bilebilirsiniz ki?
Y: Bilmiyorum... Açıklayabileceğim bir şey değil.
S: Lütfen ifadenizin geri kalanında yalnızca gördüklerinizi anlatın.
Y: Olur. Grass Plaza'nın köşesinde bir yangın musluğu daha vardı, o da patladı. Oradakini daha iyi görebiliyordum. Kenarlarındaki o kocaman somunlar, kendi kendilerine çözülüp açıldılar. Bunu gözlerimle gördüm. Sonra o da tıpkı diğeri gibi patladı. Ve Carrie keyfinden uçuyordu sanki. Kendi kendine, işte şimdi iyi duş yaparlar, işte şimdi... ah, kusura bakmayın. O sırada itfaiye araçları gelmeye başladı, ben de Carrie'yi gözden kaybettim. Yeni bir itfaiye aracı okulun yanına yanaştı, adamlar inip yangın musluğuna gittiler, ama bir de baktılar ki, su falan yok. Şefleri olan Burton onlara bağırıp duruyordu, işte tam o sırada da okul patladı. Vay bee!
S: Karakoldan çıktınız mı?
Y: Evet. Plessy'yi bulup o kaçık kızın yangın musluklarına neler yaptığını anlatmak istiyordum. Teddy'nin benzin istasyonuna doğru bakındım... o anda beynimden vurulmuşa döndüm. Benzin pompalarından altısı birden kancalarından çıkarılmıştı. Teddy Duchamp ta 1968'de öldü, ama oğlu da tıpkı babası gibi her gece pompaları kilitlemeyi ihmal etmezdi. O sapasağlam Yale asma kilitlerin altısı birden parçalanmış, yerlere savrulmuştu. Hortumların ağızları yerlere saçılmış, tümü de otomatikte benzin boşaltıyordu. Onca benzin kaldırımların ve caddenin üstünde akmaktaydı. Bunu görünce hayalarım büzülmüş gibi oldum. Derken, oralarda bir adamın ağzında yanar sigarayla koştuğunu fark ettim.
S: Ne yaptınız?
Y: Bağırdım ona. Hey, o sigaraya dikkat! Hey, benzin o, sakın atma! falan dedim galiba. Ama beni duymadı. Yangın düdüğü, sirenler, onca arabanın çıkardığı ses, duymaması doğaldır. Ve o adamın sigarasını atmak üzere olduğunu görünce hemen içeri daldım.
S: Sonra ne oldu?
Y: Sonra mı? Ne olacak, sonra Şeytan Chamberlain kasabasına geliverdi.

*

Kovalar düştüğü an Carrie önce maden bir şangırtı işitti, ardından da tepesinden aşağı ılık bir ıslaklığın boşaldığını hissetti. İçgüdüyle gözlerini kapadı. Yanı başında hafif bir inilti duydu ve zihninin son günlerde hassaslaşan bölümüyle kısa süren bir acı sezdi.
(Tommy)
Müzik bir anda uyumsuz bir biçimde, salkım saçak kesiliverdi, marş söyleyenlerin sesleri bölük pörçük bir iki nota daha sürdü. O anda bastıran ölüm sessizliğini bozan bir ses.
"Tanrım, bu kan," dedi.
Hemen ardından sanki bu gerçeği iyice mıhlamak istermişçesine bir çığlık yükseldi.
Carrie hâlâ gözleri kapalı oturuyor, kafasında doğmaya başlayan dehşeti bastırmaya çalışıyordu. Demek ki, annesi haklı çıkıyordu. Onu yine kandırmışlar, budala yerine koyup sap gibi bırakmışlardı. Bunun doğurduğu korkunun aslında tekdüze olması gerekirdi, ama öyle değildi işte; onu buraya kadar getirtmişler, bütün okulun önüne çıkarmışlar ve duş odasındaki sahneyi tekrarlamışlardı... yalnızca o ses
(Tanrım bu kan)
düşünmesi bile korkunç olan bir şey söylemişti. Ya gözlerini açınca bunun doğru olduğunu görürse? Ne yapardı o zaman? Ne yapardı o zaman?
Bir kahkaha koptu, tek kişiden, sırtlan sesine benzer bir kahkaha... ve Carrie bunun üzerine gözlerini açtı... gülenin kim olduğunu görmek için... ve bütün korkularının gerçek olduğunu gördü... en korkunç karabasan... her yanı kıpkızıl kandı ve yere damlıyordu, onu kanla sulamışlardı, herkesin önünde ve o anda
(ooof... her tarafım... kana bulandı)
duyduğu utanç ve tiksintiyle morardığını hissetti. O iğrenç, bakırımsı koku her yanını sarmıştı. Gözlerinin önünden, çıplak bacaklarının arasından kan sızışı, duş suyunun yerlerde çıkardığı ses ve üstüne tamponların atıldığı, herkesin TIPA TIKA diye bağırdığı o dehşet dolu anlar geçti. Sonunda istedikleri gibi bir duş yaptırmışlardı ona işte.
İlk kahkahaya bir ikincisi katılmış, ardından bir üçüncü... bir kızdan gelen soprano kahkahası... bir dördüncü, beşinci, altıncı, bir düzine ve sonra tümü birden. Vic Mooney katıla katıla gülüyordu. Carrie onu iyice gördü. Oğlanın yüzü kül gibiydi, ama yine de kahkahalarla gülüyordu.
Hiç kıpırdamadan oturmaya devam etti, kahkaha sesleri kayalıklara çarpan dalgalar gibi geliyordu. Her şey güzeldi, insanlar güzeldi, ama her nasılsa aşmaması gereken bir sınır geçmiş ve şimdi o peri masalı iğrençliklerle ve her türlü kötülükle dolu, yemyeşil bir renk almıştı. Masalın bu bölümünde zehirli bir elmayı dişleyecek, saldırıya uğrayacak ve kaplanlara yem olacaktı. Yine ona gülüyorlardı.
Ve birden kopuverdi. Ne korkunç bir şekilde aldatıldığının bilincine varınca içinden dehşet dolu, ama boğuk (bana BAKIYORLAR)
bir feryat koptu. Elleriyle yüzünü saklamak isteyerek koltuktan kalktı. Aklındaki tek şey koşmak, aydınlıktan kaçıp karanlığın içine gizlenmekti.
Ama bataklığın içinde koşmaya benziyordu bu. Zaman sanki sürüne sürüne ilerlemekteydi; sanki Tanrı bile bütün o sahneyi 78 devirden çıkarıp 33 1/3'e koymuştu. Sanki kahkahalar bile daha bir derinleşmiş, daha bir bas sesle çıkar gibiydi.
Ayaklan birbirine dolandı, az kalsın sahneden aşağı yuvarlanıyordu. Dengesini bulup yere sıçradı. Kahkahalar daha da yükseldi. Kayaların birbirine sürtünmesi gibi bir ses çıkıyordu.
Görmek istemiyordu, ama görüyordu işte. Salon çok aydınlıktı, herkesin yüzünü rahatça görebiliyordu. Ağızlarını, dişlerini, gözlerini. Kan içindeki kendi ellerini de görüyordu.
Bayan Desjardin ona doğru koşuyordu, ama yüzü yapmacık merhametle doluydu. Carrie, Bayan Geer'e bakınca onun da içyüzünü gördü; o da evde kalmışlığın tüm burukluğuyla kıkır kıkır gülmekteydi. Bayan Desjardin ağzını açtı, sesi korkunç bir derinlikteydi ve kalındı.
"Sana yardım edeyim, tatlım. Çok üzgünüm..."
Carrie onu püskürttü
(bükül)
ve Bayan Desjardin uçar gibi gidip duvara çarptı ve yığılıp kaldı.
Carrie koşuyordu. Kalabalığın içine doğru. Elleriyle yüzünü kapamıştı, ama parmaklarının arasından onları görebiliyordu... nasıl olduklarını, güzelliklerini, güzel giysilerini, toplumca kabul edilmenin verdiği rahatlıklarını. Pırıl pırıl ayakkabılar, pırıl pırıl yüzler, kuaförden çıkmış saçlar, ışıl ışıl tuvaletler. Sanki vebalıymış gibi, o yaklaştıkça kenara kaçıyorlardı, ama gülme devam ediyordu. Derken biri ayağını uzattı
(tabii sıra şimdi bunda tabii)
ve Carrie yere kapaklandı, elleriyle dizlerinin üstünde sürünmeye başladı, kan içindeki saçları gözlerini kapamış, bu haliyle Şam yolunda gözleri güneşten körelmiş St. Paul gibi sürünüyordu. Sıra birinin kıçına bir tekme indirmesindeydi.
Ama tekme gelmedi, az sonra da güç bela ayağa kalktı. Artık hareketler hızlanmaya başlıyordu. Kapıdan çıktı, lobiden de çıktı ve iki saat önce Tommy'le birlikte büyük bir görkemle yürüdükleri merdivenlerden uçar gibi indi.
(Tommy öldü, bedelin tamamı ödendi, aydınlıklar ülkesine veba getirmenin bütün bedeli ödendi)
Ensesine saldıran kara kuşlar gibi peşini bırakmayan kahkahalarla birlikte koşmaya devam etti.
Derken karanlık.

Okulun kocaman ön bahçesini geçerken iki iskarpini de ayağından fırlamış, yalınayak koşmaktaydı. Yeni kesilmiş çimen ayaklarının altında kadife gibiydi, çiyle hafif ıslaktı. Kahkahalar artık iyice geride kalınca biraz sakinleşti.
Sonra da ayakları bu kez iyice dolanarak suratının üstüne yere düştü. Ateş gibi yanan yüzü serin çimenlerin üstünde soluk soluğa itti. Utanç gözyaşları tıpkı ilk âdet kanamasının olduğu gibi yoğun ve sıcak bir şekilde akmaya başladı. Onu yine alt etmişlerdi, yine hırpalamışlardı. Ama bu sondu. Artık tamamdı.
Az sonra kendini toparlayıp, arka sokaklardan kimseye görünmemeye çalışarak eve gidecek, annesini bulup, hata ettiğini itiraf ederek...
(!!HAYIR!!)
İçindeki dayanma gücü... ki, bu bakımdan oldukça zengindi... birden kabardı ve bu sözcüğü büyük bir kararlılıkla haykırdı. Yine mi dolap? O sonu gelmeyen, havada kalan dualar? Ömrünün geri kalanını risaleler, haçlar ve geçmek bilmeyen saatleri işaretleyen guguklu saatin kuşuyla mı yaşayacaktı?
Birden, sanki zihninde bir video aygıtı devreye girmiş gibi, Bayan Desjardin'in kendisine doğru koştuğu... ve tam bilinçli olarak karar vermediği halde, zihninin gücüyle onu duvara çarpışı gözlerinin önüne geldi.
Dönüp çimenlerin üstüne sırtüstü yattı, gözleri çılgın gibi yıldızlara bakıyordu. Unuttuğu bir şey vardı.
(!!GÜCÜ!!)
Onlara bir ders verme zamanı gelmişti. Bir iki şey göstermenin zamanıydı artık. İsterik bir şekilde kıkırdadı. Bu sözler annesinindi.
(annesi eve gelip çantasını koyuyor, gözlükleri ışıl ışıl, bugün dükkânda o şeytan tohumlarına bir iki şey gösterdim)
Su püskürtme sistemi vardı. Bunu kolayca açabilirdi. Yine için için gülerek ayağa kalktı, yalınayak lobi kapılarına doğru yürümeye başladı. Kapılan kapar, su püskürten muslukları açarım. İçeri bakayım, ama baktığımı onlar görsün. Tavanlardan püsküren sular altında yeni giysileriyle, kuaförlü saçlarıyla cilalı ayakkabılarıyla duş yapıp perişan olurlarken benim baktığımı da görsünler. Carrie su yerine kan püskürtemediğine hayıflanıyordu.
Lobi boştu. Merdivenlerin ortasındayken durdu. BÜKÜL... Kapılar zihin gücünün etkisiyle sert bir şekilde kapandı. İçerden bir iki çığlık geliyordu, ama bu müziğin etkisiydi... nefis bir soul müzik.
Bir an için pek bir değişiklik olmadı, ama sonra hepsinin de kapıya abanmaya başladığını, dışarı çıkmak için çırpındıklarını hissetti. Yaptıkları zorlama önemli değildi. Kapana kısılmışlardı.
(kapana)
Ve bu kavram Carrie'yi neredeyse sarhoş edecek gibiydi. İşte şimdi avucunun içindeydiler, tam anlamıyla dindeydiler. Güçlüydü. Ne büyülü bir sözcüktü bu...
Merdivenlerin sonuna kadar çıkıp camlı kapıdan baktı. George Dawson cama yapışmış, çırpmıyor, büyük bir çabalama içinde olduğu yüzünden okunuyordu. Arkasında başkaları da vardı, bu görünümleriyle akvaryumdaki balıklara benziyorlardı.
Carrie biraz yukarıya bakınca su püskürtme sisteminin borularını ve metal papatyalara benzeyen ağızlarını gördü. Borular yeşil renkli duvarın üzerindeki küçük deliklerden girip kayboluyorlardı. İçerde bunlardan bir hayli olduğunu anımsadı. Yangın yasası mıydı neydi...
Yangın yasası. Birden aklına müthiş bir şey geldi; sahnenin arkasında,
(yılan gibi duran kalın, kara kablolar)
elektrik kabloları olacaktı. İzleyicilerin göremeyeceği bir biçimde spot ışıklarının gerisine saklanmışlardı, ama tahta çıkmak üzere geçerken onlara takılmamak için dikkat etmek zorunda kalmıştı. O sırada Tommy de koluna girmişti hatta.
(yangın ve su)
Zihniyle uzanıp boruları buldu, elini üstlerinde gezdirdi. Soğuktu; su doluydu. Ağzına demir tadı geldi, soğuk ve ıslak metal, bahçe hortumundan içilen suyun tadı gibiydi.
Bükül
Bir süre bir şey olmadı. Sonra yavaş yavaş kapılardan geri çekilmeye başladılar. Carrie ara kapının camına gidip içeri baktı.
Spor salonunun içinde yağmur yağıyordu.
Carrie gülmeye başladı.
Daha tümünü birden ıslatabilmiş değildi, yalnızca bazılarını. Ama püskürtme sistemine gözleriyle bakınca dolaşım şebekesini daha kolay izleyebiliyordu. Kapalı kalmış muslukları da birer birer açmaya başladı. Ama bu da yetmezdi. Daha ağlamıyorlardı, o halde yetmezdi...
(yak canlarını, yak canlarını)
Sahnede Tommy'nin yanında bir oğlan vardı, deli gibi elini kolunu sallıyor, bir şeyler haykırıyordu. Carrie ona bakarken, oğlan sahneden inip orkestra aletlerinin bulunduğu yere koştu. Mikrofon altlıklarından birini yakaladı ve o anda put kesildi. Oğlanın gövdesi elektriğin etkisiyle neredeyse hiç kıpırdamadan dans eder gibiydi. ayakları suyun içinde yere sürtünüp duruyor, saçları dikilmiş, ağzı balık gibi açılıp kapanıyordu. Görünüşü Carrie'ye çok komik geldi. Gülmeye başladı.
(o halde tümünü komik yapalım)
Ve ani bir güç patlamasıyla saldırdı.
Lambalardan bazıları patlayarak söndü. Kablolardan biri su birikintisine değince gözleri kamaştıran bir alev parlaması oldu. Otomatik devre kesiciler boşuna çabaladıkça Carrie'nin zihninde hafif, tok sesler çıkarıyorlardı.

Mikrofon altlığını tutan oğlan amfilerinden birinin üstüne devrilince, morumsu kıvılcımlarla dolu bir patlama oldu, ardından da sahneyi süsleyen krepon kâğıtları yanmaya başladı.
Tam tahtaların altında 220 voltluk dolu bir kablo yerde çatırdarken, hemen yanında Rhonda Simard ipek tuvaleti içinde çılgın bir kukla gibi dans ediyordu. Tuvaletin etekliği birden alev alınca, Rhonda yere devrildi, gövdesi hâlâ çırpmıyordu.
İşte Carrie tam bu sıralarda kendini iyice kaybetmiş olabilirdi. Cam kapılara yaslanmış, kalbi deli gibi çarpıyordu ama vücudu buz gibiydi. Yüzü son derece canlı, her iki yanağında da yüksek ateş sonucu kırmızı benekler oluşmuştu. Başı fena halde zonkluyordu ve aklında hiçbir bilinçli düşünce yoktu artık.
Kapılardan geri çekildi, belli bir amacı olmadığı halde zihin gücüyle hâlâ kapalı tutuyordu. İçerde yangın büyümüştü; duvar resmi tutuşmuş olmalı, diye geçirdi içinden.
Merdivenlerin başında yere çöküp başını dizlerinin üstüne koydu ve solumasını biraz yavaşlatmak istedi. O sırada içeridekiler yine kapıya yüklenmişlerdi, ama Carrie kapıyı kapalı tutmakta zorluk çekmiyordu... yalnızca bunu yapması güç değildi. İçinde belli belirsiz bir his yangın kapılarından kaçanların olduğunu söylüyorsa da, buna aldırmadı. Nasıl olsa onları sonra ele geçirecekti. Tümünü haklayacaktı. Tek tek, her birini.
Merdivenlerden ağır ağır inip ön kapıdan dışarı çıkarken salon kapısını hâlâ kapalı tutuyordu. Çok kolaydı. Bütün yaptığı şey kapılan gözünün önünde tutmaktı, o kadar.
Birden kasabanın yangın düdüğü ötmeye başlayınca Carrie korkuyla haykırıp ellerini yüzüne götürdü.
(düdük, bu düdük yalnızca yangın düdüğü)
ve bir an öylece kaldı. O sırada zihin gözleri salon kapılarını -bırakır gibi olunca az kalsın birkaç kişi aradan kaçıveriyordu. Yok öyle şey. Yaramazlık yok. Kapılan yeniden sertçe kapattı, bu arada birinin... galiba Dale Norbert'in parmaklan da arada kalıp bir tanesi koptu.
Gözleri yerinden fırlamış, korkuluk gibi görünüşüyle okul bahçesini bir daha aştı ve Main Caddesine doğru yürüdü. Sağ yanında kasaba merkezi vardı... büyük mağazalar, Kelly Fruit, berber, benzin istasyonları, polis karakolu, itfaiye...
(yangınımı söndürecekler)
Ama söndüremeyeceklerdi. Birden çılgınca kıkırdamaya başladı; çıkan seste kaybolmuşluğun, zaferin ve dehşetin anlatımı vardı. Karşısına çıkan ilk yangın musluğunun başında durup kenarındaki kocaman somunu çevirmeye çalıştı.
(oouuvff)
Çok ağırdı. Hem de bayağı çok ağırdı. Çok sağlam sıkıştırmışlardı. Ama önemli değildi.
Biraz daha zorladıktan sonra somunun gevşediğini hissetti. Derken diğer iki yanındaki somunları gevşetti. Biraz geriye çekilip üçünü birden açınca müthiş bir su patlaması oldu, somunlardan biri mermi hızıyla yanından uçtu. Tam bir haç biçiminde beyaz köpüklü su fışkırıyordu.
Dudaklarında bir gülücük, kalbi dakikada iki yüz atarken sendeleyerek Grass Plaza'ya doğru yürüdü. Bir yandan kanlı ellerini tıpkı Lady Macbeth gibi giysisine sildiğini ya da gülerken ağlıyor olduğunu ve zihninin bir bölümünün kendisini de mahvedecek şeyler yaptığının bilincinde değildi.
Çünkü kendisiyle birlikte onları da götürecekti... bütün o kasaba yerle bir olana dek her yeri yakacaktı.
Grass Plaza'daki musluğu da açtıktan sonra Teddy'nin benzin istasyonuna doğru yürümeye başladı. Karşısına çıkan ilk benzin istasyonu buydu, ama sonuncusu değildi.

*

Şerif Otis Doyle'un Maine Eyaleti Soruşturma Kurulu önünde vermiş olduğu yeminli ifadeden alıntı (White Komisyonu Raporu'ndan) s. 29-31:
S: Şerif, yirmi yedi mayıs gecesi neredeydiniz?
Y: Eski Bentown Yolu olarak bilinen 179 numaralı otoyolda bir trafik kazasını soruşturuyordum. Aslında bu kaza Chamberlain kasaba sının dışında. Durham sınırları içindeydi, ama ben Durham emniyet amiri olan Mel Crager'e yardım ediyordum.
S: Ewen Lisesinde bir olay başladığını ne zaman haber aldınız?
Y: Polis Memuru Jacob Plessy'den saat 22.21'de radyo mesajı aldım.
S: Mesajın içeriği neydi?
Y: Plessy okulda bir olay çıktığını, ama ciddi olup olmadığını bilmediğini söyledi. Bağırıp çağırmalar duyduğunu ve birkaç tane yangın alarmının çaldığını bildirdi. Oraya gidip olayın aslını öğrenecekti.
S: Okulda yangın çıktığını söylemiş miydi?
Y: Hayır, efendim.
S: Size yeniden bilgi vermesini istemiş miydiniz?
Y: Evet.
S: Memur Plessy sizi bir daha aradı mı?
Y: Hayır. Teddy'nin benzin istasyonu havaya uçarken öldü.
S: Chamberlain'le ilgili başka radyo mesajı aldınız mı daha sonra?

Y: Evet, saat 22.42'de. O sırada arabamın arkasında içkili araba kullanmaktan sanık bir kişiyle Chamberlain'e dönmekteydim. Daha önce söylediğim gibi, aslında bu olay Mel Crager'in sınırlarındaydı, ama Durham'ın tutukevi yoktur. Sanıkla birlikte Chamberlain'e vardığımızda bizim de tutukevine benzer bir şeyimiz kalmadığını gördüm.
S: Saat 22.42'de radyodan nasıl bir mesaj aldınız?
Y: Eyalet polisi Morton itfaiyesinden aldığı mesajı iletiyordu. Eyalet polisi Ewen Lisesinde yangın çıktığını, bir ayaklanma olduğunu ve bir patlama olasılığını bildiriyordu. O anda kimse kesin bir şey bilmemekteydi. Unutmayın ki, her şey topu topu kırk dakika içinde olup bitmişti.
S: Bunu anlıyoruz, şerif. Sonra ne oldu?
Y: Arabamın sirenini yükselterek yeniden Chamberlain'e döndüm. Radyodan Plessy'yi arıyordum, ama hiç karşılık yoktu. Tam o sırada radyodan Tom Quillan'ın sesini duydum. Telaşlı telaşlı bana bütün kasabanın alevler içinde kaldığını ve bir damla su bulunmadığını söyledi.
S: O anda saat kaçtı, biliyor musunuz?
Y: Evet, efendim. Gözüm o sırada hep saatteydi. Tam 22.58'di.
S: Quillan ifadesinde Teddy'nin benzin istasyonunun tam on birde patladığını söyledi.
Y: O halde, ikisinin ortalamasını alalım, saat: 22.59'du.
S: Chamberlain'e vardığınızda saat kaçtı?
Y: Tam 23.00.
S: Kasabaya varır varmaz ilk izleniminiz neydi, Şerif Doyle?
Y: Dondum kaldım. Gözlerime inanamıyordum.
S: Tam olarak ne görüyordunuz?
Y: Kasabanın işyerlerinden oluşan yukarı yansı alevler içindeydi. Teddy'nin Amaco istasyonu havaya uçmuştu. Woolworth's bir alev kümesi halindeydi. Duffy'nin Ban, Kelly Fruit Şirketi ve bilardo salonu yanıyordu. Sıcaklık dayanılır gibi değildi. Bunlardan sıçrayan kıvılcımlar Maitland Emlak Acentası ve Doug Brann'ın otomobil mağazasının çatılarına düşmekteydi. Oraya gelen itfaiye araçları hiçbir işe yaramıyordu. Caddenin o yanındaki bütün yangın musluklan tahrip edilmişti. İşe yarar yalnızca Westover'dan gelen iki tane eski model itfaiye aracı vardı, ama bunların da bütün yapabildiği çevredeki yapıların çatılarını ıslatmaktı. Ve tabii lise binası... artık öyle bir şey kalmamıştı. Evet, okul binasının çevresi boş sayılır, yangın oradan bir yere sıçrayacak değildi, ama... korkunç bir şey, alevlerin içinde kalan onca çocuk... onca çocuk...
S: Susan Snell'e kasaba girişinde mi rastladınız?
Y: Evet, efendim, el sallayarak beni durdurmuştu.
S: Saat kaçtı?
Y: Tam kasabaya girdiğim sırada... 23.12'den geç olamaz.
S: Size ne dedi?
Y: Perişan bir durumdaydı. Küçük bir kaza geçirmiş... arabası patinaj yapmıştı, ama konuşması çok abuk sabuktu. Bana Tommy öldü mü, diye sordu. Tommy kim, diye sorduğumda, bu kez Carrie'yi yakalayıp yakalamadığımı sordu.
S: Kurulumuz özellikle ifadenizin bu bölümüyle ilgilenmektedir, Şerif Doyle. Onun bu sorularını nasıl karşıladınız?
Y: Bildiğim kadarıyla bu kasabada bir tane Carrie vardır, o da Margaret White'ın kızıdır. Miss Snell'e, Carrie'nin yangınlarla bir ilişkisi olup olmadığını sordum. Bana yangını Carrie'nin çıkardığını söyledi. Onun sözlerini aynen tekrarlıyorum. "Carrie yaptı. Carrie yaptı." İki kez söyledi.
S: Başka bir şey söyledi mi?
Y: Evet, efendim. "Carrie'ye son kez kötülük ettiler," dedi.
S: Şerif, "Carrie'ye son kez kötülük ettik," demediğinden emin misiniz?
Y: Eminim, efendim.
S: Yüzde yüz eminim, diyebilir misiniz?
Y: Bakın, o sırada kasaba alevler içinde, her yanımız...
S: Alkollü müydü?
Y: Anlayamadım?
S: İçki içmiş miydi? Küçük bir kaza geçirdiğini söylemiştiniz.
Y: Arabasının patinaj yaptığını söylemiştim.
S: Yani, ettiler mi, yoksa ettik mi dediğinden yüzde yüz emin değilsiniz?
Y: Belki de ettik demiştir, ama...
S: Peki, sonra Miss Snell ne yaptı?
Y: Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Bir tokat attım.
S: Bunu neden yaptınız?
Y: İsterik bir durumdaydı.
S: Sonunda sakinleşti mi?
Y: Evet, efendim. Sakinleşti ve erkek arkadaşının ölmüş olabileceğini bilmesine karşın kendisini çok güzel kontrol etti.
S: Onu sorguya çektiniz mi?

Y: Bir suçluyu sorguya çeker gibi değil, eğer bunu demek istiyorsanız. Olup biten hakkında bir bilgisi olup olmadığını sordum. Bana az önce söylediklerini tekrarladı, ama bu kez daha sakindi. Olay başladığı zaman nerede olduğunu sordum, o da bana evde olduğunu söyledi.
S: Ona başka soru sordunuz mu?
Y: Hayır, efendim.
S: O size başka bir şey söyledi mi?
Y: Evet, efendim. Benden Carrie White'ı bulmamı istedi... hatta yalvardı, diyebilirim.
S: Buna nasıl tepki gösterdiniz?
Y: Evine gitmesini söyledim.
S: Teşekkürler, Şerif Doyle.

Vic Mooney, Bankers Trust binasının yanındaki ara sokaktan sendeleyerek çıkarken yüzünde bir gülümseme vardı. Cheshire kedileri gibi ağzı kulaklarına varan, çılgınca, korkunç bir gülücüktü bu. Balo için büyük bir özenle taranmış, iyice yatırılmış saçları şimdi bir karga yuvasını andırıyordu. Balodan kaçarken kimbilir nerede yuvarlanmıştı; bunun kanlı izlerini alnında taşırken, bir gözüyse iyice morarıp şişerek kapanmıştı. Kör gibi Şerif Doyle'un arabasına çarptı ve tıpkı bir bilardo topu gibi geri sekti, arka koltukta oturan sarhoşa bakıp sırıttı, sonra da Sue Snell'le işi biten Doyle'a döndü. Alevler göğü kurumuş kanın çeşitli kırmızı tonlarına boyuyordu.
Doyle o yana geldiğinde Vic Mooney gidip ona sarıldı. Tıpkı sevgilisiyle romantik bir dans yapar gibi iki koluyla sarılıp iyice sıktı, başını kaldırıp Doyle'un suratına doğru o çılgın ifadesiyle sırıttı.
"Vic..." diyecek oldu Doyle.
"O kız bütün tıkaçları çıkardı," dedi Vic sırıtarak. "Bütün tıkaçları çıkardı, suyu açtı ve buzz, buzz, buzz."
"Vic..."
"Onları bırakamayız. Yoo. Hayır, hayır. Carrie bütün tıkaçları çıkardı, Rhonda Simard yandı kül oldu. Tanrıiiım..."
Doyle nasırlı avuçlarıyla oğlanın yüzüne iki tokat patlattı. Vic'in çığlığı kesilmişti, ama sırıtması sürdü. Korkunç, kontrolsüz bir şeydi.
"Ne o?" diye sordu Doyle sertçe. "Okulda neler oldu?"
"Carrie," diye geveledi Vic. "Okulda Carrie oldu. Carrie..." Sonunu getiremedi, yere bakıp gülmeye başladı.
Doyle omuzlarından yakalayıp iyice silkeledi. Vic'in dişleri kastanyet gibi takırdadı.
"Ne oldu Carrie'ye?"
"Balo Kraliçesi oldu," diye geveledi Vic. "Sonra Tommy'le onun üzerine kan boşalttılar."
"Ne yaptılar..."
Saat 23.15'ti. Summer Caddesindeki Tony'nin Citgo benzin istasyonu müthiş bir gürültüyle patladı. Birden her yer gündüz gibi aydınlanırken Doyle da, Vic de arkalarında duran polis arabasına gerileyip elleriyle gözlerini korumak zorunda kaldılar. Bu büyük gümbürtünün ardından da benzin istasyonundan havaya uçan molozların yere düşmesiyle oluşan çıtırtılar geldi. Çok geçmeden ikinci bir patlama oldu ve yine ikisi de yerlerinden sıçradılar. Doyle hâlâ inanmakta güçlük çekiyor, bütün bunların
(benim kasabam, bu olaylar benim kasabamda oluyor)
Chamberlain'de, hem de Chamberlain'de olabileceğini havsalası almıyordu. Sakin sakin verandasında oturup buzlu çay içtiği, arada sırada gençlerin basketbol maçlarında hakemlik ettiği, her gece mesaisini bitirmeden önce son bir tur yapıp Cavalier'e uğradığı kasabasında oluyordu bütün bunlar. Kasabası yanıp kül oluyordu.
O sırada Tom Quillan karakoldan çıkıp Doyle'un arabasına doğru koşmaya başladı. saçları diken diken olmuş, üstünde kirli iş giysileri, ayakkabıları bile tersti ama Doyle ömründe hiç kimseyi görmekten bu denli mutlu olmamıştı. Tom Quillan o an her şey kadar Chamberlain'in bir parçasıydı... ve işte oradaydı, sapasağlam...
"Vay canına," diye kesik kesik konuştu Quillan. "Gördün mü?"
"Yahu, neler oluyor?" diye sordu Doyle hemen.
"Radyonun basındaydım," dedi Quillan. "Morton'dan ve Westover'dan cankurtaran ister misiniz, diye sordular, ben de, deli misiniz, tabii isteriz, her şeyi gönderin bize, çelenk bile gönderin, dedim. İyi yapmış mıyım?"
"Evet." Doyle ellerini saçında gezdirdi. "Harry Block'u gördün mü?" Block kasabanın Kamu Hizmetleri Örgütü başkanıydı, su şebekesi de ona bağlıydı.
"Hayır, ama Şef Deighan kasabanın karşı tarafındaki Rennet Block'da su olduğunu söylüyor. Şimdi hortum döşüyorlar. Gençlerden bir grup oluşturdum, polis karakolunda bir hastane kuruyorlar. İyi çocuklar, sağ olsunlar, ama korkarım büron biraz kanlanacak, Otis."
Otis Doyle hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu. Bu konuşma nasıl olur da Chamberlain gibi bir yerde geçebilirdi? Olacak şey miydi bu?
"Zararı yok, Tommy. Doğrusunu yapmışsın. Sen şimdi karakola dön ve telefon rehberinde ne kadar doktor bulursan hepsine telefon et. Ben de Summer Caddesine gidiyorum."
"Tamam, Otis. Eğer o kaçık karıyı görürsen, aman dikkat et."
"Kim?" Doyle genel olarak bağıran bir insan değildi, ama şimdi kükrer gibi bir ses çıkarmıştı.
Tom Quillan ürktü. "Carrie, Carrie White."
"Kim? Sen nasıl biliyorsun?"
Quillan yavaş yavaş gözlerini kırpıştırdı. "Ne bileyim. İşte... işte birden aklıma esiverdi."

*

AP haber ajansının ulusal teleks yayınından alıntı (23:46):

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)
MAINE'İN CHAMBERLAIN KASABASI BU GECE MÜTHİŞ BOYUTLARDA BİR FELAKETE UĞRAMIŞTIR. EWEN LİSESİNDE OKUL BALOSU SIRASINDA BAŞLADIĞI SANILAN BİR YANGIN KISA ZAMANDA KASABANIN İŞ MERKEZİNE SIÇRAMIŞ VE PEŞPEŞE PATLAMALARA YOL AÇARAK BURASINI YERLE BİR ETMİŞTİR. KASABANIN BATI TARAFINDAKİ YERLEŞME ALANLARININ DA YANGINDAN ETKİLENDİĞİ BİLDİRİLMEKTEDİR. ANCAK ŞU SIRADA EN CİDDİ ENDİŞE, YANGIN SIRASINDA MEZUNİYET BALOSUNUN YAPILMAKTA OLDUĞU LİSE BİNASININ DURUMUDUR. BALODA BULUNAN ÖĞRENCİLERİN ÇOĞUNUN BİNADAN ÇIKAMADIKLARI SANILMAKTADIR. ANDOVER'DAN ÇAĞRILAN BİR İTFAİYE GÖREVLİSİNİN BİLDİRDİĞİNE GÖRE ŞU ANA DEK BİLİNEN CAN KAYBI, ÇOĞU LİSE ÖĞRENCİSİ OLAN ALTMIŞ YEDİ KİŞİDİR. KENDİSİNE BU SAYININ NE KADAR ARTABİLECEĞİ SORULDUĞUNDA, GÖREVLİ İTFAİYECİ, "BİLMİYORUZ. TAHMİN ETMEYE BİLE KORKUYORUZ." DEMİŞTİR. SON ALINAN HABERE GÖRE KASABADA ÜÇ AYRI YERDE KONTROL ALTINA ALINAMAYAN YANGINLAR DEVAM ETMEKTEDİR. KUNDAKÇILIK OLASILIĞI KONUSUNDA KESİN BİR KANITA RASTLANMIŞ DEĞİLDİR.
23.56 27 MAYIS 89.43F AP

*

Chamberlain'den bundan başka AP mesajı çıkmadı. Saat 00.06'da Jackson Bulvarındaki havagazı deposunun muslukları açılmıştı. Saat 00.17'de Motton'dan gelen bir cankurtaran görevlisi, altındaki araç hızla Summer Caddesine giderken, elindeki sigarasını yanar halde pencereden dışarı fırlattı.
Patlama ilk anda, The Chamberlain Clarion gazetesinin büroları da bulunan, sokağın yarısındaki bütün binaları havaya uçurdu. Saat 00.18'de Chamberlain'in ülkenin mışıl mışıl uyumakta olan bütünüyle tüm iletişimi kesilmişti.
Saat 00.10'da, ana gaz deposunun patlamasından yedi dakika önce, telefon santralında nispeten hafif bir patlama oldu. Böylece hâlâ çalışmakta olan bütün telefon hatları işlemez duruma geldi. Nöbetçi santral olan üç kız yüzlerinde büyük bir dehşet ifadesiyle boşu boşuna hat bağlamaya çalışıp durdular.
Ve böylece bütün Chamberlain sokaklara döküldü. Üstüne sabahlığını geçiren, geceliğini geçiren, saçlarında bigudisiyle, terlikleriyle koşa koşa geliyordu (herkesi güldüren ve artık ölmüş olan George Dawson'un annesi Bayan Dawson da bigudiliydi). Herkes kasabasına ne olduğunu, gerçekten yanıp yanmadığını görmek için geliyordu. Bunlardan birçoğu da ölmeye geliyordu.
Carrie az önce dua ettiği Carlin Caddesi Kilisesinden çıktığı sırada, Carlin Caddesi merak içinde sokaklara dökülen kasaba sakinleriyle dolup taşıyordu.
Kiliseye gireli beş dakika olmuş, daha önce havagazı vanalarını açmıştı (çok kolaydı aslında, yalnızca boruları ve vanaları toprağın altında gözlerinin önüne getirmiş, bu kadarı yetmişti). Kilisede uzun uzun, bazı anlarda yüksek sesle dua etmişti. Kalbi hızla atıyordu. Yüzündeki ve boynundaki damarlar şişmiş, zihni bu büyük gücünün bilinciyle doluydu. Islanmış, yırtılmış ve kanlar içindeki tuvaletiyle, kirli ve çeşitli yerlerinden kesilen ayaklarından kanlar akarak mihrabın önünde dualar etmişti. İçindeki o müthiş gücün etkisiyle kilisenin ahşap eşyaları da durdukları yerde gıcırtılar çıkarıp sallanmaktaydı. Sıralarda bulunan ilahi kitapçıkları uçuşmaya başladı, sıralar devrildi. Carrie dua etti, ama bir karşılık alamadı. Tanrı varsa bile, demek ona yüz çeviriyordu. Oysa bu felaket Carrie'nin olduğu kadar Tanrı'nın da sorumlu olduğu bir şeydi. İşte bu ruhsal durum içinde kiliseden çıktı; niyeti eve gidip annesini bulmak ve yıkımını eksiksiz bitirmekti.
Merdivenlerden inerken durup kasabanın merkezine doğru sürüler halinde koşan insanlara baktı. Hayvanlar, diye geçirdi içinden. Yansın hepsi, yansın bakalım. Bütün sokaklar bunların et kokusuyla dolsun. Kurbanlık et kokusu.
Bükül
Ve elektrik direklerinin tepelerindeki trafolar kıvılcımlar saçarak patlamaya başlarken, yüksek gerilim telleri de yılan gibi kıvrılarak sokaklara düştü. İnsanlar panik içinde kaçmaya kalkıştılar, ama bu onlar için daha kötü oldu, çünkü nereye adım atsalar elektrik yüklü çıplak teller vardı, çok geçmeden koku başladı, yanmalar başladı. İnsanlar çığlık çığlığa, oradan oraya kaçışıyorlar, bir tele dokunan o anda çarpılıp, dans eder gibi çırpınmaya başlıyordu. Sokağa fırlayanların birçoğunun geceliği ya da pijaması tutuşmuştu bile.
Carrie arkasını dönüp az önce çıkmış olduğu kiliseye baktı. Kilisenin ağır kapısı sanki bir kasırga rüzgârı yemiş gibi savrularak kapandı.
Carrie evine doğru yürümeye başladı.

*

Bayan Cora Simard'ın Eyalet Soruşturma Kurulu önünde verdiği yeminli ifadeden alıntı (White Komisyonu Raporu'ndan) s. 217-218:

S: Bayan Simard, kurulumuz Balo Gecesi kızınızı kaybettiğinizi biliyor ve acınızı içtenlikle paylaşıyor. Bu soruşturmayı da elden geldiğince kısa tutmaya çalışacağız.
Y: Teşekkür ederim. Ben de elimden geldiğince yardımcı olmak isterim elbette.
S: Carrietta White saat 00.12'de kiliseden çıktığı sırada Carlin Caddesinde miydiniz?
Y: Evet.
S: Neden oradaydınız?
Y: Kocam iş için hafta sonunu geçirmek üzere Boston'a gitmiş, Rhonda da okul balosundaydı. Ben evde televizyon izleyerek kızımın dönmesini bekliyordum. Tam cuma gecesi sinemasını izlerken kasaba yangın düdüğünün çaldığını duydumsa da bunun baloyla ilgisi olabileceğini düşünmedim. Ama ardından o patlama olunca... ne yapacağımı bilemedim. Hemen polisi arayım dedim, fakat daha ilk üç numarayı çevirir çevirmez meşgul sinyali almaya başladım. Sonra ben... O sırada...
S: Acele etmeyin, Bayan Simard. Hiç telaş etmenize gerek yok.
Y: Meraktan çıldıracak gibiydim. Derken ikinci bir patlama oldu... Teddy'nin benzin istasyonu olduğunu şimdi öğrenmiş bulunuyorum... ve bunun üzerine kasaba merkezine gidip ne olup bittiğini öğrenmeye karar verdim. Gökyüzü korkunç bir renkte parıldı-yordu. İşte tam o sırada Bayan Shyres kapımı çaldı.
S: Bayan Georgette Shyres mı?
Y: Evet, hemen sokağın köşesinde otururlar Willow Sokağı 217 numara. Bu sokak hemen Carlin'le kesişen sokaktır. Bayan Shyres hem kapıyı vuruyor, hem de, "Cora, evde misin? Evde misin?" diye bağırıyordu. Hemen kapıya gittim. Bayan Shyres'ın üzerinde bornoz... ayağında terlikler vardı. ayakları oldukça üşümüş görünüyordu. Bana Auburn'a telefon ettiklerini ve okulda yangın çıktığı haberini aldıklarını söyledi. Ben, "Aman Tanrım, Rhonda baloda," diye inledim.
S: Bayan Shyres'la birlikte kasaba merkezine gitmeye o zaman mı karar verdiniz?
Y: Hiçbir karar vermedik. Kalkıp gittik. Ben de ayağıma bir çift terlik geçirdim... sanınm Rhonda'nınkilerdi. Üzerinde küçük beyaz ponponlar vardı. Aslında ayakkabılarımı giymem gerekirdi, ama o anda düşünecek halde değildim. Korkarım şimdi de pek düşünüyor sayılmam. Ayağıma ne giydiğimin burada ne önemi var ki?
S: İstediğiniz gibi anlatmaya devam edin, Bayan Simard.
Y: T-Teşekkür ederim. Hemen elimin altında bulunan bir ceketi alıp Bayan Shyres'a verdim ve çıktık.
S: Carlin Caddesinde yürüyen epey insan var mıydı?
Y: Bilemiyorum. Aklım başımda değildi zaten, çok endişeliydim. Belki otuz kişi vardı, belki daha fazla.
S: Ne oldu?
T: Georgette'le birlikte, tıpkı karanlıkta çayırlıktan geçen iki küçük kız gibi el ele tutuşup Main Caddesine doğru yürüyorduk. Georgette'in dişleri takırdıyordu. Bunu unutmuş değilim. İçimden, dişlerini takırdatma, diyesim geliyordu, ama bunun biraz kabalık olacağını düşündüm. Kiliseden bir sokak falan ötedeyken, kapısının açıldığını gördüm ve içimden, birisi Tanrı'nın yardımını yakarmaya gelmiş olmalı, diye geçirdim. Ama bir saniye sonra yanıldığımı anladım.
S: Nasıl anladınız? Aslında doğal olan ilk tahmininizdi, öyle değil mi?
Y: Anladım işte.
S: Kiliseden çıkan kimseyi tanıdınız mı?
Y: Evet. Carrie White'dı.
S: Carrie'yi daha önce hiç görmüş müydünüz?
Y: Hayır. Kızım onunla arkadaş değildi.
S: Daha önce Carrie White'ın bir resmini görmüş müydünüz?
Y: Hayır.
S: Hem zaten hava karanlık, siz de kiliseden en az bir sokak ötedeydiniz.
Y: Evet, efendim.
S: Bayan Simard, bu kimsenin Carrie White olduğunu nasıl bildiniz?
Y: Bildim işte.
S: Bu bilme, Bayan Simard, kafanızın içinden geçen bir ışık gibi bir şey miydi?
Y: Hayır, efendim.
S: Nasıl bir şeydi?
Y: Size anlatamam. Tıpkı bir düş gibi kayboldu gitti. Aradan bir saat geçtikten sonra yalnızca bir düş gördüğünüzü anımsarsınız ya, onun gibi. Ben yalnızca biliyordum işte.
S: Bu bilgiyle birlikte duygusal bir şey de var mıydı?
Y: Evet. Dehşet.
S: Sonra ne yaptınız?
Y: Georgette'e dönüp, "İşte bak, orada," dedim. Georgette de, "Evet, bu o kız işte," dedi. Tam bir şey daha söyleyecekken bütün cadde pırıl pırıl aydınlandı ve çatapat sesine benzer gürültülerle elektrik hatları bir bir yere düşmeye başladı, bazılarından kıvılcımlar çıkıyordu. Bunlardan biri hemen önümüzdeki bir adamın üstüne düşünce, adam birden alevler içinde kaldı. Başka bir adam koşmaya başladı, sonra o da bu tellerden birine basıp vücudu... sanki belkemiği lastiktenmiş gibi geri bükülüverdi. Sonra o da yere yığıldı. Herkes çığlık çığlığa, körü körüne koşuşuyor, o sırada başka kablolar düşüyordu. Yılan gibi her yanı sarmıştılar. Ve Carrie bundan haz

duyuyordu. Haz duyuyordu. Nasıl sevindiğini ben hissedebiliyordum. O an soğukkanlı olmam gerektiğini anladım. Koşmaya kalkan herkesi elektrik çarpıyordu. Georgette, "Çabuk ol, Cora, diri diri yanmak istemiyorum," dedi. Ben de ona, "Paniğe kapılma. Aklımızı kullanalım, Georgette, yoksa bir daha hiç kullanamayız," gibi saçma sapan bir şeyler söyledim. Ama beni dinlemedi. Elimi bırakıp kaldırıma doğru koşmaya başladı. Durması için ona haykırdım... çünkü o ana kablolardan biri tam önümüzde kopmuştu... fakat Georgette beni dinlemedi. Ve bir anda... off... yanmaya başladığında kokusunu duyuyordum. Birden bütün giydiği şeylerin içinden bir duman patladı sanki, bunu görünce, demek elektrik çarpınca insan böyle oluyor, diye düşündüm. Koku, domuz etinin tatlı kokusunu andırıyordu, bilmem hiç duydunuz mu? Bazen ben düşlerimde bu kokuyu duyarım. Orada put gibi durup Georgette Shyres'ın yanıp kömür oluşunu izledim. Kentin batı yanında büyük bir patlama oldu... gaz deposuymuş, ama o anda bunu fark etmedim bile. Şöyle bir bakındığımda yalnız kaldığımı gördüm. Herkes ya kaçabilmiş ya da cayır cayır yanmaktaydı. Yaklaşık altı kadar ceset gördüm. Eski paçavralar gibi duruyorlardı. Kablolardan biri sokağın sol yanındaki evlerden birinin verandasına düşmüş, evin duvarları alev almak üzereydi. Ahşap kirişler patlayan mısır gibi sesler çıkarıyordu. Orada uzunca bir süre kaldım ve kendi kendime sakin olmalıyım, dedim durdum. Bayılıp kablolardan birinin üstüne düşerim ya da paniğe kapılıp koşmaya başlarım, diye korkuyordum. Georgette gibi. Bunun üzerine yürümeye başladım. Adım adım. Evin yanmaya başlamasıyla cadde daha da aydınlanmıştı. İki çıplak telin üstünden atladım, bir cesedin yanından dolaştım. Nereye bastığıma çok dikkat etmek zorundaydım. Cesedin parmağında bir yüzük vardı, ama her yanı kömür gibi olmuştu. Kapkara. Tanrım, diyordum, yüce Tanrım. Önüme çıkan bir teli daha geçtikten sonra bu kez karşıma birbirine çok yakın duran üç tane daha çıktı. Olduğum yerde kaldım, tellere baktım. Kendi kendime, bunları da bir assam, kurtulurum, diyordum, ama... bir türlü cesaret edemiyordum. Ne düşünüyordum, biliyor musunuz? Çocukken oynanan o Dev Adımı, diye bir oyun var ya... Kafamın içinde bir ses, bu elektrik yüklü tellerin üstünden dev bir adım atmamı söyleyip duruyordu. Bense, acaba atlayabilir miyim, acaba atlayabilir miyim, diye düşünüyordum. Tellerden birinden hâlâ çılgın gibi kıvılcımlar çıkıyordu, diğer ikisinde akım yokmuş gibi görünmekteydi. Ama belli olmazdı ki. Belki birisi yardıma gelir diye bekledim. Ama tabii kimse gelmedi. O sırada ev hâlâ yanıyor, alevler bahçeyi ve bahçedeki ağaçları da sarıyordu. Görünürde hiçbir itfaiye aracı yoktu. Elbette olmazdı, çünkü o sırada kasabanın bütün batı yakası yanmaktaydı. Bayılacak gibi olmuştum. Artık sonunda anladım ki, ya elimden geldiğince dev bir adım atıp telleri aşarım ya da bayılıp yere düşerim. Böylece vargücümle adımımı attım ve terliğimin topuğu son çıplak telin bir santimetre kadar ötesinde kaldı. Bundan sonra karşıma bir tel daha çıktı, onun da ucundan dolanarak geçtim ve koşmaya başladım. Sonrasını anımsamıyorum. Sabah olduğundan polis karakolunda bir battaniyeye sarınmış yatıyordum, yanımda daha bir alay insan vardı. Bunlardan bazıları baloda bulunan çocuklardı. Rhonda'yı görüp görmediklerini sordum. Bana... kızımın...
(Kısa bir ara)
S: Bunu yapanın Carrie White olduğundan kesinlikle emin misiniz?
Y: Evet.
S: Sağ olun, Bayan Simard.
Y: Size bir soru sorabilir miyim?
S: Elbette.
Y: O kız gibi başkaları da çıkarsa, ne olur? Dünyanın hali ne olur?

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 151):

28 Mayıs sabahı saat 12.45 olduğunda Chamberlain'de durum oldukça ciddiydi. Okul binası çevresini fazla etkilemeden yanıp kül olmuştu, ama hemen bütün kasaba merkezi alevler içindeydi. O bölgedeki şehir suyu tükenmişti; ancak Main ve Oak Caddelerindeki iş binalarını kurtarmak için Deighan Caddesinden (basıncı az olmasına karşın) su sağlanabildi.
Yukarı Summer Caddesinde Tony'nin Citgo benzin istasyonu havaya uçunca, ertesi sabah saat ona kadar söndürülemeyen çok büyük bir yangın başladı. Summer Caddesinde su vardı, fakat bundan yararlanmak için itfaiye görevlisi ve yangın söndürme donanımı yoktu. Bu görevliler ve aletler Lewiston'dan, Auburn'dan, Lisbon'dan ve Brunswic'ten yola çıkmışlardı, ama saat bire kadar hiçbiri gelemedi.
Carlin Caddesinde elektrik tellerinin düşmesiyle bir yangın başlamıştı. Bu yangın sonunda Margaret White'ın kızını doğurmuş olduğu ev de içinde olmak üzere, caddenin bütün kuzey yanı kül oldu.
Kasabanın batı tarafından, herkesçe Brickyard Hill diye bilinen alandaysa en büyük felaket gerçekleşti; havagazı ana deposunun patlamasıyla başlayan yangın ertesi gün boyunca söndürülemedi.
Bir belediye haritası üzerinde bu noktalara bakacak olursak, Carrie'nin çizmiş olduğu yolu görebiliriz... zikzaklar çizen, kentin içinde çeşitli yıkımlara yol açan bir hat izlemiş ve bunun kesin bir yönü var: Evi...

*

Oturma odasında bir tıkırtı duyunca Margaret White oturduğu yerde irkildi, başını bir yana eğdi. Alevlerin ışığında et bıçağı donuk donuk parlıyordu. Elektrik bir süre önce kesilmişti, evde yalnızca sokaktaki yangının aydınlığı vardı. Duvardaki resimlerden biri tok bir ses çıkararak yere düştü. Hemen ardından guguklu saat devrildi, içindeki mekanik kuş ince, kesik bir guk sesi çıkardıktan sonra sustu.
Kasabanın her yanından siren sesleri geliyordu, yine de Margaret evin kapısına yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu.
Sokak kapısı kendiliğinden savrularak açıldı. Holde ayak sesleri. Oturma odasındaki alçı plakalar (GÖRÜNMEYEN KONUK, İSA. İSA NE YAPARDI? SAAT YAKLAŞIYOR! YARGILAMA BU GECE OLSAYDI, HAZIR MIYDINIZ?) birer birer patladı.
Margaret taburesinin üzerinde, bir bilim adamının, konferansını dinleyecek öğrencileri karşısındaki pozunu aldı ve dimdik oturdu. Ama gözlerindeki çılgınlık belliydi.
Oturma odasının pencere camlan dışa doğru patladı. Mutfak kapısı da çarparak açıldı ve Carrie içeri girdi. Vücudu bükülmüş, küçülmüş gibi görünüyordu. Balo tuvaleti yırtılmış, lime lime olmuş, üzerine dökülen domuz kanı da pıhtılaşıp ince çizgiler oluşturmuştu. Alnında yağ lekesi, her iki dizinde de sıyrıklar ve bereler vardı.
"Anne," diye fısıldadı Carrie. Gözleri doğal olmayacak denli parlaktı ama ağzı titriyordu. Eğer bu durumu gören olsaydı, ana kız arasındaki benzerliğe şaşardı.
Margaret White taburesinin üstünde oturuyor, et bıçağını kucağında topladığı etekliğinin katları arasında gizliyordu.
"İçime soktuğu gün kendimi öldürmeliydim," dedi son derece net bir sesle. "Evlenmeden önceki o ilk defadan sonra bana söz vermişti. Bir daha hiç olmayacaktı. İşte, bir kez... bir hata ettik, demişti. Ona inandım. Daha sonra düşüp bebeği düşürdüm ve bu da tabii Tanrı'nın bir yargısıydı. Ben bu günahın temizlendiğini hissediyordum. Kanla. Ama günah hiç ölmez. Günah... hiç... ölmez." Gözleri ışıldadı.
"Anne, ben..."
"Önceleri her şey yolundaydı. Günahsızca yaşıyorduk. Aynı yatakta yatıyorduk, hatta bazen karınlarımız birbirine değiyordu... o anlarda Yılan'ın varlığını nasıl da hissederdim, ama o işi yapmıyorduk." Margaret gülmeye başladı; acı dolu, dehşet veren bir gülüştü. "Bir gece bana öyle baktığını fark ettim. Hemen dizlerimizin üstüne kapanıp bize güç vermesi için Tanrı'ya dua ettik, ama o... bana dokundu. Orama. Kadın yerine. Hemen onu evden attım. Saatlerce eve dönmedi, o sırada onun için dua ettim. Dışarda sokaklarda dolaşırken gözümün önüne getiriyordum onu, şeytanla boğuşurken, tıpkı Jacob'un Tanrı'nın Meleği'yle boğuşması gibi. Ve eve döndüğünde kalbim şükranla doldu."
Margaret'in dudaklarında hâlâ o kuru, acılı gülümseme vardı.
"Anne, bunları işitmek istemiyorum!"
Dolaptaki tabaklar bir bir patlamaya başladı.
"Ama içeri girer girmez de soluğundaki viski kokusunu duydum. Ve bana sahip oldu. Sahip oldu! Üzerinde hâlâ o yol kenarı barlarının viski kokusu varken bana sahip oldu... ve bundan hoşlandım!" Bu son sözleri tavana doğru haykırmıştı. "Hoşlandım o iğrenç düzülmeden ve her yanımı okşamasından HOŞLANDIM!"
"ANNE!"
(ANNE!)
Margaret birden tokat yemiş gibi durdu ve kızına bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Az kalsın kendimi öldürecektim," dedi daha normal bir ses tonuyla. "Ralph ağlayarak kefaretten söz etmeye başladı, ben bir şey söylemedim, sonra o öldü, ben de Tanrı bana kanser verdi sandım. Benim kadınlık organlarımı günahkâr ruhum gibi kokuşmuş ve kara bir şeye dönüştüreceğine inanıyordum. Ama böylesi çok kolay olurdu. Tanrı çok gizemli yollarla iş görür. Bunu şimdi anlıyorum. Sancılar başlayınca gidip elime bıçağı aldım... bu bıçağı..." Elindeki bıçağı çıkarıp gösterdi. "Ve kurban vermek için senin doğmanı bekledim. Ama yapamadım, güçsüzdüm. Sen üç yaşındayken bu bıçağı yine aldım, ama yine elim varmadı. Fakat şimdi, şeytan evimize geldi."
Margaret bıçağı havaya kaldırdı ve gözleri ipnotize olmuş gibi çelik kıvrımına takıldı.
Carrie öne doğru yavaşça bir adım attı.
"Ben buraya seni öldürmeye gelmiştim, anne. Sense beni öldürmek için burada bekliyordun. Ben... bu ne biçim iş, anne? Bu ne..."
"Dua edelim," dedi annesi alçak bir sesle. Gözleri Carrie'nin gözlerine takılmış, çılgın bir ifadeyle bakıyordu. Dışarda yangının aydınlığı duvarda dans eder gibi yansıyordu. "Son kez duamızı edelim."
"Of, anne bana yardım et!" diye inledi Carrie. Dizlerinin üstüne çöktü, başını eğip dua eder gibi ellerini kaldırdı.
Annesi öne uzandı ve bıçak havada pırıltılı bir yay çizerek indi.
Bunu belki gözucuyla fark etmiş olan Carrie geri çekildi ve bıçak sırtına ineceğine sapma kadar omzuna saplandı.
Annesinin ayakları taburenin ayaklarına dolanınca yere devrildi.
Her ikisi de yerde, göz göze geldiler.
Bıçağın elciğinden kan süzülmeye ve yere damlamaya başladı.
"Sana bir armağan vereceğim, anne," dedi Carrie alçak bir sesle.
Margaret ayağa kalkmak istedi, ama sendeleyip yeniden elleri ve dizlerinin üstüne düştü. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı hırıltılı bir sesle.

"Kalbini gözümün önüne getiriyorum, anne," dedi Carrie. "Kafamın içinde görünce daha kolay oluyor. Kalbin kocaman, kırmızı bir kas. Benimki gücümü kullanırken daha hızlı atıyor. Ama seninki şimdi daha yavaş atıyor. Biraz daha yavaş."
Margaret bir kez daha ayağa kalkmaya çabaladı, yine başaramadı, bu kez eliyle kızına nazar işareti yaptı.
"Biraz daha yavaş, anne. Armağanın ne biliyor musun, anne? Hep istediğin bir şey. Karanlık. Ve de oradaki hangi Tanrı'ysa artık..."
Margaret White fısıldamaya başladı. "Cennetteki Babamız..."
"Daha yavaş, anne. Daha yavaş."
"... Senin adınla kutsanan..."
"İçindeki kanın giderek çekildiğini görüyorum. Daha yavaş."
"... Senin hükümranlığında..."
"Ellerin ve ayakların mermer gibi oldu. Bembeyaz."
"... Senin iradenle..."
"Benim irademle, anne. Daha yavaş."
"... bu dünyada..."
"Daha yavaş."
"... ve... ve..."
Carrie fısıldadı. "Nokta."
Eğilip kendi durumuna bir baktı, sonra zorlukla elini omzundaki bıçağın elciğine götürdü.
(of çok acıyor, çok acıyor, dayanamam bu kadarına)
Ayağa kalkmak için davrandıysa da gücü yetmedi, bunun üzerine annesinin taburesine tutunarak kalktı. Başı dönüyor, fena halde midesi bulanıyordu. Genzinde kan tadı vardı. İnsanın genzini yakan, boğucu bir duman pencerelerden içeri dolmaya başlamıştı. Alevler de bitişik evi sarmış durumdaydı.
Carrie arka kapıdan çıkıp sendeleyerek bahçeye girdi ve
(annem nerede)
bir ağaca yaslanıp dinlendi. Yapması gereken bir şey daha vardı, (yol kenarı barları, otoparklar)
Elinde kılıcıyla gezen Melek'le ilgili bir şeydi. Ateş saçan kılıç.
Her neyse. Nasıl olsa aklına gelecekti.
Arka bahçelerden geçerek Willow Caddesine, oradan da 6 numaralı yola çıktı.
Saat01.15'ti.

*

Christine Hargensen ve Billy Nolan, Cavalier'e döndüklerinde saat 23.20'ydi. Arka merdivenlerden çıkıp odaya gelmişler ve Chris daha elektrik düğmesini çevirmeden Billy bluzuna yapışmıştı.
"Yahu, dur da düğmelerini çözeyim..."
"Boş ver şimdi düğmeyi."
Billy bluzun boynundan tutup sertçe aşağı çekti. Kumaş cart diye yırtıldı. Düğmelerden biri yere düşüp zıpladı. Aşağıdan çiftçilerin, kamyoncuların ve motor çıraklarının acemi danslarıyla gürültülü müziğin sesleri geliyordu.
"Hey..."
"Kes sesini."
Kızın suratına müthiş bir tokat patlattı. Christine'in gözlerinde cinayet pırıltıları belirdi.
"Biter bu iş, Billy." Geri çekildi, sutyeni içindeki göğüsleri kabarmış, dümdüz karnı solumasıyla inip kalkıyordu; yatağa doğru geri çekildi. "Biter bu iş."
"Tabii," dedi Billy. Üzerine atılırken Chris hiç beklenmedik şiddetle yanağına bir yumruk indirdi.
Billy yumruğu yiyince doğruldu, başı geriye doğru kaykıldı. "Vay kaltak vay, suratımı morartırsın ha..."
"Dahasını da yaparım."
"Yapacaksın tabii, hem de nasıl." İkisi de soluk soluğa, öfke içinde birbirlerine baktılar. Sonra Billy gülmeye başlayarak gömleğinin düğmelerini çözdü.
"Şimdi oldu işte, Charlie. Şimdi oldu bak." Hoşuna giden bir şey yaptığı zamanlar Chris'e Charlie derdi. Chris bunun "iyi vuruşan" anlamında kullanıldığını biliyordu.
Chris kendisinin de hafifçe gülümsemeye başladığını ve biraz gevşediğini hissetti, ama tam o anda Billy çıkardığı gömleğini kamçı gibi suratında patlatıp karnına bir tos vurarak onu yatağa devirdi. Yatağın yayları kopacak gibi olmuştu, Chris çaresizlik içinde onun sırtını yumruklamaya başladı.
"Kalk üstümden! Kalk üstümden! Kalk üstümden, orospu çocuğu, kalk üstümden!"
Billy pis pis sırıtıyordu, sonra çabuk bir el hareketiyle Chris'in fermuvarını koparıp eteğini kalçalarından sıyırdı.
"Babanı mı çağırırsın?" diye homurdandı Billy. "Çağırır mısın, ha? Ha? Çağırır mısın, Charlie? Koca hukukçu mukukçu babanı mı çağırırsın? Ha? O yaptığımı sana da yapardım, biliyor musun? O domuz kanını senin o bok suratına da boşaltırdım. Biliyor musun? Ha? Ha? Domuzlara domuz kanı, öyle değil mi? Tam o şeyinin üstüne. Seni..."

Chris birden direnmeyi bırakmıştı. Billy durdu, merakla onun yüzüne baktı, Chris'in yüzünde garip bir gülümseme vardı.
"En başından beri böyle olmasını istiyordun, değil mi? Seni aşağılık karı. Böyle istiyordun değil mi? Seni aşağılık erkek düşkünü kaltak." Billy biraz yavaşlamıştı artık. "Ama benim için fark etmez," diye ekledi.
"Evet," dedi Chris. "Fark etmez." Yüzündeki gülümseme birden yok oldu, boynundaki damarlar gerildi ve başını biraz geri çekip... vargücüyle Billy'nin suratına tükürdü.
İkisi birlikte hoyrat, kıpkızıl bir tablo içinde kendilerinden geçtiler.
Aşağıda bangır bangır müzik ve kahkaha sesleri sürüyordu; yangın düdüğünü kimse duymamıştı, birinci ve ikinci patlamayı da kimse işitmemişti. Havagazı deposu havaya uçtuğunda, müzik kesilip, otoparka bir araba gelerek herkese haberleri verdiğinde Chris ve Billy uyumaktaydılar.
Chris ansızın uyandığında komodinin üstündeki saat biri beş geçtiğini gösteriyordu. Birisi kapıyı yumruklamaktaydı.
"Billy!" diye bağırıyordu birisi. "Kalk, Billy! Hey! Hey!"
Billy yatağın içinde bir döndükten sonra komodinin üstündeki ucuz çalar saati yere fırlattı. "Ne var be?" diye homurdana homurdana doğruldu. Sırtı acıyordu. Vahşi kaltak fena tırmalamıştı. O anda pek fark edememişti, ama şimdi bu şıllığı evine bacakları iyice ayrılmış olarak göndermesi gerekirdi. Ona kimin patron olduğunu...
Derken sessizlik dikkatini çekti. Sessizlik. Cavalier saat ikiye kadar kapanmazdı; aslında pencereden hâlâ ışıldayan neonları görüyordu. Kapıdan gelen yumruklama sesi dışında
(bir şeyler oluyor)
mezar sessizliği vardı.
"Billy, içerde misin? Hey!"
"Kim bu?" diye fısıltıyla sordu Chris. Gözleri biraz da endişeyle parıldıyordu.
"Jackie Talbott," dedi Billy dalgın dalgın. Sonra sesini yükseltti. "Ne var?"
"Bırak içeri gireyim, Billy. Seninle konuşmam gerek."
Billy yataktan çıkıp çıplak durumda kapıya gitti, kilidi devirip kapıyı açtı.
Jackie Talbot fırtına gibi girdi içeri. Gözleri vahşi pırıltılar, yüzü de is lekeleriyle doluydu. Saat on ikiyi on gece olanları duyduğu sırada Steve ve Henry'le içki içiyorlardı. Henry'nin adamakıllı eski üstü açılan Dodge'uyla kasabaya gelirken Brickyard Hill'in tepesinden Jackson Bulvarındaki gaz borularının patladığım görmüşlerdi. Jackie arkadaşından arabayı ödünç alıp saat yarımda yola çıktığında kasaba panik içindeydi.
"Chamberlain alev alev yanıyor," dedi Billy'ye. "Bütün kasaba. Okul kül oldu. Merkez kül oldu. Batı Yakası havaya uçtu... havagazından. Carlin Caddesi alevler içinde. Ve herkes bunları Carrie'nin yaptığını söylüyor!"
"Aman Tanrım," dedi Chris. Yataktan çıkıp giysilerini almak için davrandı. "Ne yap..."
"Kes sesini," dedi. Billy sakin bir sesle. "Yoksa kıçına tekmeyi yersin." Yeniden Jackie'ye dönüp devam etmesi için başını salladı.
"Onu görmüşler. Bir sürü insan görmüş. Billy, herkes onun kanlar içinde olduğunu söylüyor. Kız bu gece o balodaymış... Steve ve Henry bir şey çakmadılar ama... Billy, o domuz kanını... sen..."
"Evet," dedi Billy.
"Eyvah," dedi Jackie ve geri geri sendeleyip kapı eşiğine yaslandı. Yüzü sapsarı kesilmişti. "Billy, bütün kasaba..."
"Carrie mi kasabanın altını üstüne getirdi? Carrie White mı? Sen kaçırmışsın be." Bunu çok sakin bir sesle söylemişti. Arkasında Chris çabucak giyinmeye çalışıyordu.
"Git de pencereden bir bak," dedi Jackie.
Billy pencereye gidip baktı. Doğu tarafında bütün ufuk çizgisi kızıl bir renk almıştı, göğü aydınlatan bir kızıllık vardı. İtfaiye araçları vızır vızır geçiyordu. Billy bulunduğu yerden otopark ışıklarının aydınlığında araçların üstündeki adları bile okuyabiliyordu.
"Vay canına yandığımın," dedi. "Bu araçlar ta Brunswick'ten geliyor."
"Brunswick mi?" dedi Chris. "Ama o kırk mil ötededir. Doğru ola..."
Billy, Jackie Talbot'a döndü. "Pekâlâ. Anlat, neler oldu?"
Jackie başını iki yana salladı. "Kimse bilmiyor, daha bilen yok. Lisede başlamış. Carrie ve Tommy Ross kral ve kraliçe seçilmişler, sonra da biri onların tepesinden aşağı kovalarla kan boşaltmış, sonra Carrie dışarı kaçmış. Sonra okul yanmaya başlamış ve söylediklerine göre de sağ çıkan olmamış. Derken Teddy'nin Amoco istasyonu havaya uçmuş, ardından da Summer Caddesindeki Mobil istasyonu..."
"Citgo," diye düzeltti Billy. "Oradaki istasyon Citgo'nundur."
"Ulan ne fark eder be?" diye bağırdı Jackie. "Carrie'ymiş işte, nerede olmuşsa, Carrie yapmış! Ve o kovalar... hiçbirimizin elinde eldiven yoktu..."
"Ben icabına bakarım," dedi Billy.
"Anlamıyorsun, Billy. Bu Carrie..."
"Çık dışarı."
"Çık dışarı, yoksa kolunu koparır yediririm sana."
Jackie korka korka kapıdan çıktı.
"Evine git. Kimseyle konuşma. Ben her şeyin icabına bakarım."
"Tamam," dedi Jackie. "Pekâlâ, Billy, ben yalnızca..."

Billy kapıyı suratına kapadı.
Hemen Chris yapıştı yakasına, "Billy, ne yapacağız, o Carrie cadısını, of Tanrım, ne yapacağız..."
Billy kolunun gücüyle destek alarak suratına bir tokat atınca Chris'in ayakları yerden kesildi. Kız bir an yerde şaşkın şaşkın bakındıktan sonra yüzünü tutup hüngür hüngür ağlamaya başladı.
Billy pantolonunu, tişörtünü ve çizmelerini giydi. Sonra köşedeki porselen lavaboya gidip kafasını ıslattı ve saçını taramaya başladı. Lekelerle dolu aynaya bakınca arkasında, hâlâ yerde oturan ve patlayan dudağındaki kanlan silen Chris'i gördü.
"Ne yapacağımızı söyleyeyim sana," dedi Billy. "Birlikte kasabaya gidip yangını seyredeceğiz. Sonra da evlerimize gideceğiz. Sen o tonton babana olaylar çıktığında birlikte Cavalier'de bira içtiğimizi söyleyeceksin. Ben de tonton anneme aynı şeyleri söyleyeceğim. Tamam mı?"
"Billy, parmak izlerin var," dedi Chris. Sesi boğuk, ama saygılıydı.
"Onların parmak izleri," dedi Billy. "Ben hep eldivenliydim."
"Onlar söylemezler mi?" diye sordu Chris. "Polis onları tutuklayıp da sorguya çekerse..."
"Elbette," dedi Billy. "Elbette söylerler." Saçının dalgaları tam istediği gibi duruyordu. Loş ışıktaki parlayışı da hoşuna gitmişti. Yüzü gayet sakindi. Kullandığı tarak yağ içinde kalmış eski bir taraktı. Babası bunu ona on birinci yaş gününde armağan etmişti ve o günden bu yana tarağın tek bir dişini bile kırmamıştı. Bir tanesini bile.
"Belki de kovaları hiç bulmazlar," dedi Billy. "Bulsalar bile, belki bütün parmak izleri yanmış olur. Ne bileyim. Ama Doyle bizimkilerden birini bile tutuklayacak olursa, ben California'ya tüyüyorum. Sen de istediğini yap."
"Beni de götürür müsün?" diye sordu Chris. Oturduğu yerden başını kaldırıp ona baktı; dudakları zenci dudağı gibi olmuş, gözleri yalvarıyordu.
Billy güldü. "Belki." Ama hiç niyeti yoktu. Artık bunu düşünmüyordu bile. "Haydi bakalım. Kasabaya gidiyoruz."
Aşağı indiklerinde salon boştu, iskemleler masalardan çekilmiş, bira dolu bardaklar hâlâ masaların üstündeydi.
Yangın kapısından çıkarlarken Billy, "Burasının zaten suyu çıkmaya başlamıştı," dedi.
Arabaya bindiler, Billy motoru çalıştırdı. Farları yaktığı anda Chris yumruklarını yanaklarına dayayıp bir çığlık attı.
Billy de aynı anda bir şey hissetti. Kafasının içinde bir şey.
(Carrie Carrie Carrie Carrie)
Bir varlık.
Carrie önlerine çıkmış duruyordu, şöyle bir yirmi metre kadar ötede.
Uzun farların aydınlığında korku filmlerine özgü siyahlar ve beyazlıkların yanı sıra, üstü başı pıhtılaşmış ya da hâlâ damlayan kanla doluydu. Artık bu kanın çoğu kendisinden akandı. Et bıçağının sapı hâlâ omzunun üstünden çıkıyordu, tuvaletinde çimen lekeleri ve toprak da vardı. Carlin Caddesinden buraya kadar olan yolun çoğunu kâh bayılıp kâh ayılarak sürüne sürüne gelmişti; bu yol kenarı barını yok edecekti... belki de yaradılışının, kaderinin başlamış olduğu bu yeri...
Ayakta sallanıyordu; kolları, sahnedeki bir ipnotizmacı gibi açılmış durumda onlara doğru yürümeye başladı.
Kaşla göz arasında oldu. Chris daha ilk çığlığını atacak zaman bile bulamamıştı. Billy'nin refleksleri çok güçlü, tepkileri de çok çabuktu. Vitesi düşürdü, debriyaja asılıp gazı kökledi.
Chevrolet'nin lastikleri asfaltta çığlıklar atarken, araba korkunç bir kaplan gibi öne atıldı. Önlerindeki insan biçimi giderek büyürken kafalarının içindeki varlığın da sesi yükseliyordu
(CARRIE CARRIE CARRIE)
daha da yükseldi.
(CARRIE CARRIE CARRIE)
Sesi sonuna kadar açılan bir radyo gibiydi. Zaman sanki donmuştu... hatta bir an için hareket bile donmuş gibiydi.
Billy
(CARRIE tıpkı sokak köpeklerine çarptığım gibi, CARRIE tıpkı o boktan köpekler gibi. CARRIE senin yerinde olmak isterdim)
ve Chris
(CARRIE Tanrım öldürme onu, CARRIE onu öldürmek istemiyoruz CARRIE görmek istemiyorum, CA)
ve Carrie'nin kendisi
(arabanın direksiyonunu düşün, gaz pedalını görüyor musun, direksiyonu, of kalbim Tanrım kalbim kalbim kalbim)
Ve Billy birden otomobilinin canlanarak kendisine ihanet ettiğini hissetti, direksiyon ellerinin içinde kaydı, Chevy dumanlar içinde yere çakılıp bir yarım daire çizdi ve artık ön camda büyüyen görünüm Carrie'nin yüzü değil, Cavalier'in yan duvarıydı. Giderek büyüdü, büyüdü ve
(eyvah bu)
kırk mil süratle, hatta daha da hızlanarak duvara mıhlandılar. Billy çarpışmanın şiddetiyle direksiyona kapaklanırken Chris de torpido gözüne doğru fırlatıldı.
Benzin deposu yarılarak açıldı ve akan benzin hemen arabanın arka tarafını satıverdi. Çok geçmeden de tutuşarak patladı.
Carrie yerdeydi, gözleri kapalı, güçlükle soluk alıyordu. Göğsü sanki yangın yeri gibiydi.
Nereye gittiğini bilmeden otoparkı sürünerek geçmeye çalıştı.
(anne üzgünüm her şey ters gitti, of anne lütfen lütfen canım çok acıyor, şimdi ne yapayım)

Ve artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, sırtüstü yatıp yıldızları görmesi de önemli değildi, son bir kez yıldızlara bakarak ölmesi...
Sue onu saat ikide bulduğunda Carrie işte bu durumdaydı.

*

Şerif Doyle'dan ayrıldıktan sonra Sue bir süre caddede yürüyüp Chamberlain çamaşırhanesinin merdivenlerine oturdu. Alevlerin kızıla boyadığı göğe baktı, ama gözü hiçbir şey görmüyordu. Tommy ölmüştü. Bunun doğru olduğunu biliyordu, fakat böyle kolayca kabullenebilmesi korkunç bir şeydi.
Ve bunu Carrie yapmıştı.
Bu gerçeği nasıl bildiği konusunda en küçük bir fikri yoktu, yine de aritmetik kadar kesin bir bilgiydi.
Zaman geçmekteydi. Fark etmezdi. Macbeth uykuyu katletmiş, Carrie'yse zamanı katletmişti. Ne iyi. Acı acı güldü. Böylece geleceğe dönüp Çizgisi Belli Yaşam endişesi de sona ermiş oluyordu. Böyle bir yaşam hiç olmayacaktı. Yanıp gitmişti geleceği. Yanından koşarak geçen biri Carlin Caddesinin yandığım bağırıyordu. Hepsi yansın bari. Tommy ölmüştü. Ve Carrie de annesini öldürmek için evine gitmişti.
(????????)
Birden oturduğu yerde dikildi, gözleri karanlığın içine takıldı.
(????????)
Nasıl bildiğini bilmiyordu. Daha önce telepati konusunda okuduğu hiçbir şeyle ilgisi yoktu. Kafasında resimler, flaşlar görmemişti, yalnızca yalın bilgi; ilkbahardan sonra yazın geleceğini, kanserin ölümcül olduğunu bildiği gibi, Carrie'nin annesinin ölmüş olduğunu ve...
(!!!!)
Kalbi göğsünden taşacak gibi oluyordu. Ölmüş mü? Bunu nasıl bilebildiğini biraz olsun anlamaya çalıştı.
Evet, Margaret White ölmüştü; kalbiyle ilgili bir nedenden. Ama daha önce Carrie'yi bıçaklamıştı. Carrie ağır yaralıydı. Carrie...
Bildiği bu kadardı.
Oturduğu yerden kalkıp annesinin arabasına doğru yürüdü. On dakika sonra Branch Sokağıyla hâlâ yanmakta olan Carlin Caddesinin köşesinde park etti. Alevleri söndürmek için hiçbir itfaiye aracı daha gelmemişti, ama caddenin her iki ucuna da engeller konmuş ve bir duyuru asılmıştı:
DİKKAT TEHLİKE! ELEKTRİK TELLERİ VAR!
Sue arka bahçelerden dolaşarak ilerledi. Bahçe çitleri bacaklarını çiziyor, güçlükle ilerliyordu. White'ların evinden bir önceki aradan geçip ön tarafa geldi.
Ev alevler içindeydi. İçeri bakmak için yaklaşması bile düşünülecek şey değildi. Ama alevlerin güçlü aydınlığında daha önemli bir şey gözüne çarptı: Carrie'nin yere akan kan izleri. Başı önde, izleri takip ederek yürümeye başladı. Ara sıra kan izleri daha büyüyordu. Carrie buralarda durup dinlenmiş olmalıydı. Willow Caddesinde bir arka bahçeden geçip ağaçlıklı bir patikaya girdi ve bunun sonunda 6 numaralı yola çıktı.
Birdenbire aklına gelen bir şeyle çarpılmış gibi durdu kaldı. Peki, ya Carrie'yi bulursa, ne olacaktı? Sonrası? Carrie onun da kalbini mi durdururdu? Yakar mıydı? İradesini kontrol altına alıp onu hızla giden arabaların ya da itfaiye araçlarının önüne mi yürütürdü? Sue'nun kafasındaki o kaynağı belirsiz bilgi Carrie'nin her şeyi yapabileceğini söylüyordu, (bir polis bulmalı)
Bu düşüncesine hafifçe gülmekten kendini alamadı, sonra da çiyle ıslanmış çimenlerin üstüne oturdu. Az önce bir polis bulmuştu ya. Peki, Otis Doyle anlattıklarına inansa bile, sonra..? Gözünün önüne yüzlerce polisin Carrie'yi kuşatıp elindeki bütün silahlan bırakmasını isteyişi geldi. Carrie kuzu gibi ellerini havaya kaldırıyor, kafasını omuzlarının üstünden koparıp onlara uzatıyor... Şerif Doyle de bunu alıp üzeri yazılı bir sepetin içine koyuyor, (ve Tommy yok artık)
Sue ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapatıp hüngür hüngür ağladı. Hafif bir rüzgâr çimenleri ve tepenin üstündeki çalılıkları yalayıp geçti. 6 numaralı yoldan itfaiye araçları geçmeye devam ediyordu.
(kasaba yanıp kül oluyor)
Orada ne kadar oturup ağladığını bilmiyordu. Nasıl soluk alıp verdiğinin farkında değilse, yürümeye başladığında Carrie'nin Cavalier'e gidiş yolunu izlediğinin de farkında değildi. Carrie ağır yaralıydı ve bu yoldan büyük bir kararlılıkla geçmişti. Cavalier'e daha üç mil yolu vardı. Carrie de yola devam ediyordu. Sue onun küçük bir çaya düşüp, buz gibi suyun içinden titreyerek kendisini dışarı çekişini...
(gördü mü? düşündü mü? fark etmezdi aslında)
Hâlâ devam edebilmesi şaşılası bir şeydi. Ama tabii annesi için yapıyordu bunu. Annesi onun Meleklerin Ateşten Kılıcı almasını ve yok etmesini..
(onu da yok edecekti tabii)
isterdi. Sue ayağa kalkıp koşmaya başladı, artık kan izlerini takip etmesine gerek yoktu. Nereye gideceğini biliyordu.

*

Gölge Patladı'dan alıntı (s. 164-165):

Carrie White olayı hakkında kim ne düşünürse düşünsün, her şey bitti artık. Artık geleceğe bakmanın zamanı gelmiştir. Dean McGuffın'in Bilim Yıllığı'nda yayınladığı o mükemmel makalesinde de dediği gibi, eğer geleceğe bakmazsak, bunun bedelini çok pahalıya ödemekten kurtulamayız.
Yalnız burada oldukça dikenli bir ahlaki soruyla karşı karşıya kalıyoruz. TK geninin tümüyle yalıtılması yolunda bazı gelişmeler sağlanmıştır. Bilim toplumunun bu aşamadaki varsayımı, böyle bir test yöntemi geliştirildikten sonra okul çağındaki bütün çocukların tıpkı tüberküloz testi olur gibi bir işlemden geçirilmesidir. Ancak TK bir virüs değildir ki! Buna sahip olan kişinin göz rengi kadar o kişiye ait bir parçadır.
Eğer gizlenmiş TK yeteneği, ergenliğin bir parçası olarak oluşuyorsa ve yukarıda varsayılan TK testi ilkokul birinci sınıf çocuklarına uygulanırsa, gerçekten de önceden uyarılmış oluruz. Ne var ki, böyle bir durumda önceden uyarılmamız, önceden önlem alabilmemizi sağlayabilecek miydi? Eğer TK testi olumlu çıkarsa, bunun kafaya sıkılacak bir kurşundan başka tedavisi yoktur. Er geç bütün duvarları yıkabilecek bir güce sahip olacak bir insanı toplumdan nasıl soyutlayabileceğiz?
Bunun sağlanabileceğini düşünsek bile, Amerikan halkı küçük, tatlı bir kız çocuğunun ergenliğin ilk belirtilerinde ana babasından koparılıp ömrünün sonuna dek bir banka kasasına kilitlenmesine göz yumacak mıdır? Hiç sanmıyorum. Özellikle White Komisyonu Chamberlain'de yaşanan karabasanın bir rastlantılar zinciri olduğuna kamuoyunu inandırmak için böylesine çaba harcarken.
Ve böylece bulmacanın birinci kutusuna dönmüş oluyoruz...

*

Susan Snell'in Eyalet Soruşturma Kurulu önünde verdiği yeminli ifadeden alıntı (White Komisyon Raporu) s. 306-472:

S: Şimdi, Miss Snell, kurulumuz Cavalier otoparkında Carrie White'la karşılaştığınızı iddia ettiğiniz anı bir daha anlatmanızı istiyor.
Y: Neden aynı soruyu sorup duruyorsunuz? Daha önce bunu iki kez anlattım.
S: Elimizdeki kayıtların her bakımdan doğru...
Y: İfademde çelişkiye düşmemi bekliyorsunuz, değil mi? Doğru söylediğime hiç inanmıyorsunuz, değil mi?
S: Carrie'ye rastladığınızda saatin..
Y: Bana cevap verecek misiniz?
S ...sabahın ikisi olduğunu söylemiştiniz. Bu doğru mu?
Y: Siz benim soruma cevap vermeden hiçbir sorunuzu yanıtlamayacağım.
S: Miss Snell, anayasal nedenler dışında sorularımızı cevapsız bırakırsanız, bu kurulun sizi mahkemeye verme yetkisi vardır.
Y: Neye yetkiniz olduğu umurumda değil. Sevdiğim bir insanı kaybettim. İsterseniz beni hapse atın. Hiç umurumda değil. Ben... ben... cehenneme kadar yolunuz var. Hepinizin... Beni çarmıha mı germeye çalışıyorsunuz... anlamıyorum. Bırakın yakamı artık!
(kısa bir ara)
S: Miss Snell, şu anda ifadenize devam etmek istiyor musunuz?
Y: Evet. Ama lütfen üstüme varılmasın, Sayın Başkan.
S: Elbette, Miss Snell. Şimdi... 28 Mayıs sabaha karşı saat ikide Carrie'ye bu tavernanın otoparkında rastladığınızı iddia ediyorsunuz. Doğru mu?
Y: Evet.
S: Saatin iki olduğunu biliyor muydunuz?
Y: Bileğimde şimdi görmekte olduğunuz kol saatim vardı.
S: Emin olmak istedik. Peki, bu Cavalier annenizin arabasını bıraktığınız yerden şöyle bir altı mil kadar uzakta değil midir?
Y: Karayolundan giderseniz öyle. Kestirmeden üç mil kadardır.
S : Bu mesafeyi yürüdünüz mü?
Y: Evet.
S: Önceki ifadenizde Carrie'ye yaklaştığınızı hissettiğinizi söylemiştiniz. Bunu açıklayabilir misiniz?
Y: Hayır.
S : Kokusunu mu almıştınız?
Y: Ne?
S: Burnunuzu mu izlediniz?
(Dinleyiciler arasında gülüşme sesleri)
Y: Benimle oyun mu oynuyorsunuz siz?
S: Lütfen soruma cevap verin.
Y: Hayır, burnumu izlemedim.

S: Onu görebiliyor muydunuz?
Y: Hayır.
S: İşitebiliyor muydunuz?
Y: Hayır.
S: O halde, nasıl orada olduğunu bilebildiniz?
Y: Tom Quillan nasıl biliyordu? Ya da Cora Simard? Ya da zavallı Vic Mooney? Bu saydıklarım nasıl biliyorlardı?
S: Lütfen soruma cevap verin, Miss Snell. Küstahlığın sırası ve yeri değil.
Y: Ama onlar da biliyorlardı değil mi? Bayan Simard'ın ifadesini gazetede okudum! Ya kendi kendine patlayan muslukları? Kendi kendine kilitleri kırılan benzin pompaları? Bağlı oldukları direklerden kopup aşağı düşen elektrik kabloları da var! Ayrıca...
S: Miss Snell, lütfen...
Y: Bütün bu saydıklarım kurulunuzun kayıtlarında var!
S: Ama burada konu bu değil şimdi.
Y: Nedir o zaman konu? Siz gerçeğin peşinde misiniz, yoksa kurbanlık koyun mu arıyorsunuz?
S: Carrie'nin nerede olduğunu daha önceden bildiğinizi kabul etmiyor musunuz?
Y: Elbette etmiyorum. Bu çok saçma bir fikir.
S: Öyle mi? Neden saçma buluyorsunuz?
Y: Eğer, daha önceden Carrie'yle buluşmak için anlaştığımı ima ediyorsanız, çok saçma, çünkü onu bulduğumda Carrie ölmek üzereydi. Ölmek için hiç de kolay bir yol değil.
S: Onun nerede olduğu hakkında bir ön bilginiz yok idiyse, nasıl doğruca onun bulunduğu yere gittiniz?
Y: Ne budalasınız! Burada söylenenleri hiç mi dinlemediniz? Herkes onun Carrie olduğunu biliyordu. Eğer akıllarını verselerdi, onlar da Carrie'nin yerini bulabilirlerdi.
S: Ama başka kimse değil de, bir tek siz buldunuz onu. Söyler misiniz, neden bütün o insanlar mıknatıs tarafından çekilen demir tozu gibi oraya üşüşmediler?
Y: Carrie hızla güç kaybediyordu. Sanırım... gücünün etki alanı hızla daralıyordu.
S :Sanırım siz de kabul edersiniz ki, bu söylediğiniz çok havada kalan bir varsayım.
Y: Elbette öyle. Carrie White konusunda hepimizin bilgisi havada kalıyor.
S: Nasıl isterseniz öyle deyin, Miss Snell. Şimdi, konumuza dönelim...

*

Sue, Cavalier otoparkını çeviren korkuluğu aşarken Carrie'yi uzaktan gördü ve ölmüş sandı. Carrie otoparkın yansına kadar sürünmüş, orada bir ceset gibi büzülüp kalmıştı. Bu görünüm Sue'ya 495 numaralı karayolunda taşıtlar tarafından ezilmiş hayvan leşlerini anımsattı.
Ama Carrie White'ın benliğini hiç durmadan hissettiren bir varlık, büyük bir inatla kafasının içini kemirmekteydi. Şimdi o denli güçlü bir belirtisi yoktu, fakat sabit titreşimler halinde devam ediyordu.
Baygın.
Sue otoparka girer girmez yanan Câvalier'den yayılan sıcaklık yanaklarına çarptı. Ahşap bir yapı olan bina gürültülü bir biçimde yanarken Sue arka kapısının yanında kömür haline gelmiş bir otomobil gördü. Bunu da Carrie yapmıştı. İçinde kimse var mı diye bakmaya gitmedi. Artık fark etmezdi.
Yan yatmakta olan Carrie'ye doğru yürüdü. Yangının gürültüsünden kendi ayak seslerini bile duyamıyordu. Yerde yatan iki büklüm olmuş kıza bakarken içinde büyük bir acıma duydu. Bıçağın sapı omzunun üzerinden çıkmış, yattığı yerde küçük bir kan gölü oluşmuştu. Ağzından da kan gelmekteydi. Bayıldığı zaman sanki vücudunu çevirmeye, sırtüstü yatmaya çalışıyor gibiydi. Yangınlar çıkarabilen, elektrik kablolarını söküp koparan, salt düşünerek bir insanı öldürebilen birinin kendi vücudunu çevirememesi ne tuhaftı.
Sue dizlerinin üstüne eğilip Carrie'yi yaralı olmayan kolundan tutarak yavaşça sırt üstü çevirdi.

*

Carrie boğuk bir sesle inledi ve gözlerini kırpıştırdı. Sue'nun kafasında süren varlığı, sanki bulanık bir görüntünün netleşmesi gibi güçlendi.
(kim var orada)
Ve Sue hiç düşünmeden aynı biçimde karşılık verdi.
(benim Sue Snell)
Oysa adını kullanmaya gerek yoktu. Kendisini aklından geçirmesi yetiyordu. Bunu fark eder etmez o ana dek olan her şey büyük bir gerçeklik kazandı ve Carrie'ye karşı acımayla karışık bir sevgi duymaya başladı.
Ve Carrie bundan habersiz sitem içindeydi.
(beni kandırdınız, hepiniz beni kandırdınız)
(Carrie ben ne olduğunu bile bilmiyorum, Tommy)
(beni kandırdınız kandırdınız, öyle oldu, adice kandırdınız)

Carrie'nin kafasından geçen görüntüler ve duygular tanımlanır gibi değildi. Kan. Üzüntü. Korku. Yapılan son şaka ve geçmişteki şakalann, kötü şakaların uzun çizgisinden parçalar... bütün bunlar Sue'nun da kafasının içinde flaşlar halinde geçiyordu. İkisi de aynı bilgiyi paylaşmaktaydılar.
(Carrie yapma, canımı acıtıyor)
Şimdi banyoda kızlar tempo tutarak bağırıyor, pamukları üzerine atıyorlar. Sue kafasının içinde kendi görüntüsünü görüyor. Çirkin bir biçimde gülen ağzı, aynı zamanda acımasız bir güzellliği de var.
(görüyor musun yapılan şakaları, benim bütün yaşamım böyle uzun pis bir şaka)
(Carrie bak, içime bak benim)
Ve Carrie baktı.
Bu duygu dehşet verici bir şeydi. Sue'nun aklı ve sinir sistemi sanki bir kütüphane olmuştu. Telaşla bir şey arayan biri sanki rafların üstündeki kitapları parmaklarıyla yokluyor, birini çıkarıp birini koyuyor, hemen bir göz atıp yerine bırakıyor, arada bazılarını yere düşürüyor, sayfaları kendi kendine kapatırken öbürlerine bakıyordu, (aa, bu benim çocukluğum, ondan nefret ediyorum, babaannemin ne iri dudakları var, baba Bobby beni itti, dizim acıdı, arabaya binelim Cecily teyzeme gidelim mi, anne koş çişim var)
Belleğinin rüzgârıyla arama devam ederken sonunda üzerinde TOMMY yazılı BALO altbaşlıklı rafa gelindi. Kitaplar hemen açıldı, çeşitli deneyimlerden oluşan flaşlar uçuştu, duygusal yaşamın Rosetta Kitabesinden daha karmaşık hiyeroglifi belirdi.
Bakış devam etti. Sue'nun endişe ettiğinden de çok bilgi çıkıyordu. Tommy'ye olan aşkı, kıskançlık, bencillik, Carrie'yi götürme işinde Tommy'ye istediğini yaptırma gereksinimi, Carrie'ye duyduğu tiksinti,
(kendisine biraz çeki düzen verebilir, gerçekten de lanet olası bir KURBAĞAYA benziyor)
Bayan Desjardin'e duyduğu nefret, kendine duyduğu nefret. Ama Carrie'ye kişisel olarak duyulan bir nefret yoktu, herkesin içinde onu rezil etmek için yapılan bir plan da yoktu.
En gizli noktalarına kadar tecavüz edilme duygusu giderek solmaya başladı. Carrie alabildiğine bitkin bir durumda geri çekiliyordu.
(neden beni kendi halime bırakmadınız)
(Carrie ben)
(Annem şimdi sağ olurdu, annemi öldürdüm, onu istiyorum, of göğsüm, omzum acıyor, annemi istiyorum)
(Carrie ben)
Ama bu düşüncesini sonuçlandıracak bir şey bulamıyordu, tamamlanması olanaksızdı. Sue birden dehşet içinde boğulur gibi oldu; bu durum daha öncekilerden de korkunçtu, çünkü bir türlü adını koyamıyordu. Önünde kanlar içinde can çekişen bu hilkat garibesi bütün o acıklı görünüşüne karşın son derece anlamsız görünüyordu,
(anne çok korkuyorum anne ANNE)
Sue kendini çekmeye çalıştı, aklını kurtarmak istedi, hiç olmazsa Carrie'ye ölümünün mahremiyetini bırakmaya gayret etti, ama elinde değildi. Kendisini de ölüyor gibi hissediyor, fakat er geç gelecek kendi sonunun tanıtıcı bölümlerini görmek istemiyordu.
(Carrie BIRAK beni)
(Anne Anne Anne ooooooooooooooo OOOOOOOOOOOO)
Bu zihin feryadı inanılmayacak bir güce yükseldikten sonra birden soluverdi. Bir an Sue karanlık, uzun bir tünelin içinde bir mum alevinin büyük bir hızla gözden kayboluşunu görür gibi oldu.
(Tanrım ölüyor, ben de onun ölüşünü hissediyorum)
Sonra da ışık hepten yok oldu, son bilinçli düşünce
(anne üzgünüm)
oldu ve kesiliverdi. Sue'nun kafasının içinde boşluk kalmıştı. Yalnızca sinir uçlarının daha bir saat sürebilecek anlamsız titreşimi vardı.
Kör biri gibi ayağa kalkıp kollarım öne uzattı ve yürümeye başladı. Otoparkın diz yüksekliğindeki korkuluğuna takılıp aşağıdaki çayıra kadar inen setten yuvarlandı. Ayağa kalkıp tökezleyerek yürümeye devam etti. Cırcır böcekleri kayıtsızca ötüşüyorlardı, o sırada bir gece kuşu
(gece kuşu birisi ölüyor)
sabahın yoğun sessizliğini deler gibi öttü...
Sue koşmaya başladı, göğsünü derin soluklarla doldurarak kaçıyordu, Tommy'den, yangınlardan ve patlamalardan, Carrie'den, ama en çok bu son yaşamış olduğu dehşetten... sonsuzluğa dek uzanan o uçsuz bucaksız tünele dalan o son ışıklı düşünceden.
Son görüntüler de istemeye istemeye aklından silinmeye başladı. Yerini sakin, rahatlatıcı bir karanlık aldı, bu karanlık içinde hiçbir bilgi yoktu. Sue biraz yavaşladı, sonra durdu. Bir şey olmaya başlamıştı. Kocaman tarlanın ortasında bunun ne olduğunu anlamak için bekledi.
Hızlı soluması da yavaşladı, yavaşladı, derken sanki bir dikene takılmış gibi kesildi...
Ve acı dolu korkunç bir çığlık attı.
Bacaklarının arasından ağır ağır akan âdet kanamasını hissetmişti.

Üçüncü Bölüm

ENKAZ

ANDOVER MERCY HASTANESİ ÖLÜM RAPORU
Adı: White Carrietta N.
Adres: 47 Carlin Caddesi Chamberlain, Maine 02249
Acil Servis Oda no: Kullanılmadı
Ambulans: No: 16
Uygulanan tedavi: Uygulanmadı
Hastaneye gelmeden önce öldü
Ölüm zamanı: 28 Mayıs, 1979 - 02:00 (tahmini)
Ölüm nedeni: Kanama, şok, koroner tıkanıklığı ve/veya trombozu (olası)
Öleni tanıtlayan kişi: Susan D. Snell
19 Back Chamberlain Yolu Chamberlain, Maine 02249
Birinci derecede yakını: Yok
Ölünün kime verileceği: Maine Belediyesi
Doktoru:
Patolog:

*

AP haber ajansının haber teleksinden alıntı, 5 Haziran Cuma 1979:

CHAMBERLAIN, MAINE (AP)
EYALET YETKİLİLERİ CHAMBERLAIN'DEKİ ÖLÜ SAYISININ, 49'U HÂLÂ KAYIP OLMAK ÜZERE, 409 KİŞİYİ BULDUĞUNU SÖYLEMEKTEDİR. CARRIETTA WHITE VE "TK" FENOMENİ DENİLEN OLAYLA İLGİLİ SORUŞTURMA SÜRERKEN ANILAN GENÇ KIZA YAPILAN OTOPSİ SONUCUNDA BEYİN VE BEYİNCİĞİN BAZI BÖLGELERİNDE BİR TAKIM OLAĞANDIŞI OLUŞUMLARIN VARLIĞINDAN SÖZ EDİLMEKTEDİR. EYALET VALİSİ BU FELAKETİN İNCELENMESİ İÇİN KASABANIN İLERİ GELENLERİNDEN BİR KOMİTE OLUŞTURMUŞTUR. SON. HAZİRAN 5 030 N AP.
The Lewiston Daily Sun gazetesinin 7 Eylül Pazar günü sayısından alıntı:

TK'nin Mirası: Kavrulmuş Toprak ve Kavrulmuş Kalpler
CHAMBERLAIN - Balo gecesi artık tarih oldu. Yüzyıllardan beri bilgeler zamanın her yarayı kapadığını söyler dururlar, ama Batı Maine'in bu küçük kasabasının almış olduğu yara öldürücü olabilir. Kasabanın Doğu Yakasındaki caddeler, her iki yanındaki zarif evler ve iki yüz yıllık meşe ağaçlarıyla hâlâ zarar görmemiş durumda. Fakat bu şirin New England kasabası kararmış ve paralanmış bir merkezin hemen bitişiğinde olup, o zarif evlerin birçoğunun bahçesinde SATILIKTIR ilanı var. İçinde hâlâ oturulan evlerin ön kapılarındaysa siyah çelenkler görmek mümkün. Parlak sarı renkleriyle nakliye kamyonları Chamberlaine sokaklarında en sık görülen araçlar arasında.
Kasabanın en önemli sanayisi olan Chamberlain Tekstil ve Dokuma Fabrikası o iki mayıs günü kasabanın büyük bir bölümünü yok eden yangından zarar görmemiştir, ancak 4 Temmuzdan bu yana yalnızca tek vardiye çalışmakta ve fabrika müdürü William A. Chamblis'e göre işin daha da yavaşlaması bekleniyor. "Elimizde siparişler var," diyor Chamblis. "Ama çalışacak işçi olmayınca fabrika yürümez ki. Yeterli işçimiz yok. 15 Ağustostan bu yana otuz dört işçi ayrıldı. Boyama bölümünü kapatmaktan başka çaremiz kalmıyor. O bölümde çalışan işçileri bırakmaya gönlümüz hiç razı değil, ama iş artık mali bir ölüm kalım sorunu oldu."
Roger Fearon yirmi iki yıldan beri Chamberlain'de yaşıyor, bunun on sekiz yılını da fabrikada çalışarak geçirmiş. İşe başladığında saatte yetmiş üç sent kazanan bir ambalaj işçisiyken şimdi boyama bölümü ustabaşısı; buna karşın işini kaybetme olasılığı onu hiç rahatsız etmiyor. "Çok iyi bir ücretten yoksun olacağım," diyor Fearon. "Bu hafife alınacak bir şey değil. Karımla oturup konuştuk: Evi satabiliriz... suda yirmi bin dolar eder... ve bu miktarın yarısına bile satamayacağımızı bile bile yine de satılık ilanını koyacağız. Fark etmez artık. İkimiz de artık Chamberlain'de yaşamak istemiyoruz. Kim ne derse desin, Chamberlain artık bize yaramıyor."
Fearon bu görüşünde yalnız değil. Balo gecesi yerle bir olana dek tütün, hafif içkiler ve sandviç satan Kelly Fruit adlı kuruluşun sahibi Henry Kelly de yıkılan binasını yeniden kurtarmak niyetinde değil. "Çocuklar öldü," diyor. "Yeniden açacak olursam her köşede bir hayalet görmeye başlarım. Sigortadan paramı alıp St. Petersburg'a gideceğim."
1954 yılındaki kasırga Worcester'e ölüm ve yıkım yağdırdıktan sonra çevrede çekiç sesleri, taze kesilmiş kütük kokusu ve yeniden yaşamaya başlamanın kararlı bir iyimserliği vardı. Bu sonbahar Chamberlain'de bunların hiçbiri yok. Ana caddedeki molozlar ve enkaz kaldırılmış; hepsi bu işte. Karşılaştığınız yüzlerde uyuşmuş bir umutsuzluk ifadesi görülüyor. Frank'in Barı'na gidenler hiç konuşmadan biralarını yudumluyorlar, arka bahçelerinde çamaşır asan kadınlarsa birbirlerinin kayıplarını ve üzüntülerini kederli seslerle paylaşıyorlar. Chamberlain bir felaket bölgesi olarak kabul edilip kasabayı eski haline getirmek için gerekli bütçe sağlandı. Özellikle iş merkezinin yeniden yapılması öngörülüyor.

Ancak son dört aydan bu yana Chamberlain'in en yoğun işi cenazeler oldu.
Bilinen ölü sayısı dört yüz kırk, on sekiz kişi hâlâ kayıp listesinde. Ölenlerin altmış yedisi Ewen Lisesinin mezun olacak öğrencileri. Chamberlain'in yaşama isteğini en çok yaralayan da, her şeyden çok bu olsa gerek.
Bu öğrenciler haziranın birinci ve ikinci günleri üç ayrı toplu törenle gömüldüler. Kasaba alanında 3 Haziran günü onların anısına bir tören yapıldı. Bu tören bu haberi yazan muhabirin ömründe gördüğü en acıklı olaydı. Katılan binlerce insan, sayısı elli altıdan kırk kişiye düşmüş okul bandosunun okul marşını çalışı sırasında saygı duruşu yaptı.
Ertesi hafta komşu Motton Akademisinde hüzünlü bir mezuniyet töreni yapıldı, ama mezun olacak yalnızca elli iki öğrenci kalmıştı. Okul birincisi Henry Stampel konuşmasının ortasında hüngür hüngür ağlamaya başladı ve devam edemedi. Törenin ardından mezuniyet gecesi partileri yapılmadı; mezun öğrenciler diplomalarını alıp evlerine gittiler.
Yaz ilerledikçe, yeni cesetler bulundukça yeni çelenkler de beliriyordu. Sanki yara kapanmasın, her gün taze kan aksın diye üzerinde bağlayan kabuk koparılır gibiydi.
Eğer geçen hafta Chamberlain'de bulunmuşsanız, öldürücü bir ruhsal kansere yakalanmış bir kasaba görmüşsünüzdür. Sokaklarda kaybolmuş gibi bomboş dolaşan insanlar görünüyor. Carlin Caddesindeki kilise yangında kül olmuş, fakat tuğla yapılı Katolik Kilisesi ve Main Caddesindeki Metodist Kilisesi sağlam duruyor. Ancak kiliselere giden insan sayısı pek az. Yaşlı erkekler hâlâ Courthouse Alanında otururken görülebiliyor, ama ne sohbetlerinde bir heyecan var, ne de artık dama oynuyorlar.
Genel bir bakıştan sonra varılan izlenim, bu kasabanın ölümü bekler bir durumda olduğudur. Chamberlain bir daha hiç eskisi gibi olmayacak, demek artık yeterli değil. Chamberlain bir daha var olmayacak demek, gerçeğe daha yakın olur.

*

Okul Müdürü Henry Grayle'in Okullar Başmüdürü Peter Philpott'a yazmış olduğu 9 Haziran tarihli mektuptan alıntı:
... biraz daha önsezili davransaydım bütün bu felaket olmayacaktı, diye düşünebildikçe bu görevime devam etmem mümkün değil. 1 Temmuzdan itibaren geçerli olmak üzere istifamın kabulünü rica eder, saygılarımı...

*

Beden Eğitimi Öğretmeni Rita Desjardin'in Okul Müdürü Henry Grayle'e yazmış olduğu 11 Haziran tarihli mektuptan alıntı:
... size sözleşmemi iade ediyorum. Bir daha öğretmenlik yapmaktansa ölmeyi yeğlerim. Geceleri gözüme uyku girmiyor ve şunu düşünüyorum: Şu kıza elimi uzatmış olsaydım, keşke ona ulaşmaya çalışsaydım, keşke...

*

White ailesi evinin eskiden bulunduğu bahçede boyayla yazılmış bir yazı:

CARRIE WHITE GÜNAHLARI İÇİN YANIYOR
İSA'NIN ADALETİNDEN KAÇILMAZ

*

"Telekinetik; Analiz ve Sonuçları" (Bilim Yıllığı, 1981) adlı makaleden alıntı (Yazan Dean D.L: McGuffin):
Sonuç olarak şunu belirtmek isterim ki, Carrie White olayını bürokratik bir halının altına süpürmekle yetkililer büyük bir riske girmektedirler. Bununla da özellikle White Komisyonu adı verilen kurulu kastediyorum. Politikacılar arasında TK'yı binde bir olacak bir fenomen gibi görme isteği çok güçlü ve bunun nedeni anlaşılır olmakla birlikte asla kabul edilemez. Genetik bakımdan bunun tekrarlama olasılığı yüzde doksan dokuzdur. Artık ilerde böyle bir durumda neler yapmamız gerektiğini şimdiden...

*

Gölge Patladı"dan alıntı (s. 201):

Bu kitabın önceki sayfalarında Carrie White'ın okul defterlerinden birinde 60'lı yılların ünlü rock ozanı Bob Dylan'ın bir dizesinin defalarca yazıldığından söz edilmişti.
Bu kitabı bir başka Bob Dylan şarkısından alınan birkaç dizeyle bitirmek uygun olacaktır sanırım. Bu dizeler aynı zamanda Carrie'nin de mezar taşına yazılabilirdi:
Sana öyle bir ezgi yazmak isterdim ki, tatlı kız,
Bildiğin o yararsız şeyin acısını dindirsin,

Seni rahatlatsın ve çıldırmaktan korusun.

*

Benim Adım Susan Snell adlı kitaptan alıntı (s. 98):

Bu küçük kitap da böylece bitmiş oluyor. Umarım iyi satış yapar, ben de kimsenin beni tanımadığı bir yere gidebilirim. Oturup düşünmek istiyorum, bundan sonra benim de ışığım o uzun ve karanlık tünelde kaybolana dek ne yapacağıma karar vermek istiyorum...

*

Maine Eyaleti Soruşturma Kurulunun 27-28 Mayıs olaylarına ilişkin sonuç raporundan alıntı:
... ve şu sonuca varmak zorundayız ki, her ne kadar otopsi raporu Carrietta White'ın beyin yapısında farklılıklar ve bunun normalin üstüne bazı güçler sağlayacağını gösteriyorsa da, biz böyle bir şeyin tekrarlanamayacağını, böyle bir olasılığın söz konusu bile olamayacağını kabul ederek...

*

Royal Knob, Tenesse'den Amelie Jenks'in, Georgia'da oturan Sandra Jenks'e yazmış olduğu 3 Mayıs 1988 tarihli mektuptan alıntı:

... küçük yeğenin de büyüyüp duruyor, iki yaşında bir kız için bayağı iri yapılı. Tıpkı babası gibi mavi gözleri, benimki gibi de sarı saçları var, ama saçı herhalde ilerde koyulaşır. Yine de çok güzel bir kız, bazen onu uyurken izliyorum da, ah, nasıl da annemize benziyor, diyorum.
Geçen gün evin önündeki toprak yerde oturmuş oynayışını gizlice izlerken çok tuhaf bir şey gördüm. Annie ağabeylerinin bilyalarıyla oynuyordu, ama bilyalar kendi kendilerine dolanıp duruyorlardı. Annie katıla katıla gülüyordu, ama ben biraz korktum. Bazı bilyalar havaya yükselip yükselip yere düşüyordu. Bana büyükannemizi anımsattı, sen de bilirsin, hani şerif bizim Pete'i almak için eve gelmişti de, silahı kılıfından çıkıp havaya uçuvermişti, büyükannem de katıla katıla gülmüştü. Sonra sallanan koltuğunu içinde kimse oturmazken sallandırdı. Bunu düşününce bayağı ürperdim. Umarım küçük Annie de büyükkannemiz gibi kalp sıkışıklığı falan geçirmez. Her neyse, artık gidip çamaşır yıkamam gerek, Rich'e çok selam söyle. Annie'miz her şeye rağmen çok güzel bir kız, büyüyünce yer yerinden oynayacak.
Sevgiler,
Melia

SON

STEPHEN KING. 1947 yılında Portland'da doğdu. Annesi ve babası ayrıldıktan sonra, ağabeyi David ile annesinin yanında yaşadı.
Zamanla kısa hikâyelerden roman yazmaya, ardından da senaryo çalışmalarına yöneldi. Bir süre senaryosunu yazdığı filmlerde hem oyunculuk, hem yönetmenlik yaptı. 19774'te Colorado'ya taşınan King, burada Medyum adlı kitabını yazdı ve 1975 yazında yeniden Maine'e döndü. Aynı yıl içinde Mahşer adlı romanı Göz yayınlandı
Eserleriyle, birçok ödül kazanan King korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur. Ülkemizde de büyük bir hayran kitlesine sahip olan yazar tüm dünyada bestseller olmuş otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Yazar olan karısı Tabitha King ile birlikte Bangor Maine'de yaşamaktadır.

"Ürkütücü ve korkunç!. bu romanı elinizden bırakamayacaksınız."
Chicago Tribune

"Kanınızın donduğunu hissedeceksiniz..."
New York Times

"Tüyler ürpertici ve korku dolu!"
Pittsburgh Post Gazette

9789754054217

Stephen King - Göz
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki
tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine
istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla
ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran
vebenzeri yardımcı araçlara, uyumluolacak şekilde, "TXT","DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki
e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük
esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin
istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz.
Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek
ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça
pekişeceğine inanıyorum.Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve
yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:
5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders
kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa
hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak
ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi
kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir
şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme
engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek
tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com
Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Tarayan Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
yasarmutlu@yasarmutlu.com
yasarmutlu@kitapsevenler.com
kitapsevenler@gmail.com

Stephen King - Göz